Uvodnik

Dragi čitatelji,

središnja tema, u dvanaestoj godini izlaženja našeg časopisa, cjelovit je tekst *Jadranke Borčić* i *Vlade Skorupa* o javnobilježničkim ispravama i javnim bilježnicima u sudskoj praksi.

Po prvi put na jednome mjestu skupljena je velika građa sudske prakse. Posebna je vrijednost što u sažetim zapažanjima – komentarima nakon svakog primjera koje iznosi javna bilježnica *J. Borčić,* uviđamo i niz nedosljednosti naše kratke sudske prakse. No, kako i sama kaže u svom predgovoru "… dopustila sam si slobodu uz neke od njih dodati i vlastiti komentar, razmišljanje ili samo napomenu, označen nakon teksta odgovarajuće sudske odluke kao 'Komentar J.B.', bez ikakve namjere da time ma na koji način dovedem u pitanje autoritet suda, jer znamo da sudske odluke, slagali se s njima ili ne, moramo poštivati".

Sadržajno ovaj tekst obuhvaća poglavlje o formalnim nedostacima javnobilježničkih isprava i radnji, zatim o darovanju bez prave predaje, javnobilježničkom pologu, mjenici i čeku, fiduciji, ovršnom postupku, nadležnostima u postupku i ispravama te dostavi dokumenata. Posebno je obrađeno i nekoliko slučajeva stegovnih postupaka protiv javnih bilježnika. Veliki je trud uložen na prikupljanju i sistematiziranju pravomoćnih presuda koje se nalaze u ovom tekstu, ali svakako je velika korist što će ovim brojem časopisa sve to biti dostupno javnosti, bilježnicima i sucima. U tom smislu logičnim se čini mišljenje suautora suca Županijskog suda u Rijeci, mr. sc. *Vlade Skorupa,* koji analizirajući sporne slučajeve zaključuje kako "… prikupljena praksa treba biti tek poticaj za raspravu i putokaz za moguće promjene".

Donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o trgovačkim društvima, koje stupaju na snagu 1. travnja 2008., uvedena je nova obveza javnih bilježnika glede promjena u trgovačkim društvima s ograničenom odgovornošću. Na to upozorava javni bilježnik *Vladimir Marčinko* u prilogu "Popis članova društva prema izmjenama i dopunama Zakona o trgovačkim društvima". U tekstu nudi i praktični primjer, obrazac – potvrdu, o članovima trgovačkog društva s ograničenom odgovornošću. Za nepostupanje prema tome predviđene su i prekršajne sankcije. I to je možda razlog da članak pročitate i usvojite do stupanja na snagu Zakona u travnju ove godine.

Također, podsjećamo vas da svakako pogledate nove stranice Hrvatske javnobilježničke komore (http:// www.hjk.hr). Uz vašu pomoć one mogu biti još sveobuhvatnije, korisnije, a i točnije.

Na kraju ovoga broja časopisa nalazi se već uobičajeni adresar svih javnih bilježnika u Republici Hrvatskoj, aktualan ali i podložan svakodnevnim promjenama. Stoga molimo čitatelje da e-poštom pošalju eventualne ispravke.

Časopis je i nadalje neprekidno otvoren za sve javne bilježnike i one koji to nisu, a imaju što reći odnosno napisati o zajedničkoj problematici. Pozivamo vas da svojim stručnim prilozima i zanimljivostima iz prakse sadržajno obogatite sljedeća izdanja.

UREDNIŠTVO

HRVATSKA JAVNOBILJEŽNIČKA KOMORA
Dan javnih bilježnika
Izvanredna skupština HJK
17. studenog 2007.

Iz rada Hrvatske javnobilježničke komore

OBILJEŽAVANJE DANA JAVNIH BILJEŽNIKA I IZVANREDNA SKUPŠTINA U UMAGU - HOTEL „SOL GARDEN“ ISTRA

Obilježavanje Dana javnih bilježnika kao i izvanredna sjednica Skupštine HJK – održano je 17. studenog 2007. u Umagu, u hotelu „Sol Garden“ Istra. Glavna tema izvanrednog zasjedanja Skupštine bila je: Donošenje odluke o članarini javnih bilježnika, javnobilježničkih prisjednika, savjetnika i vježbenika.

Skupština je započela sjednicu minutom šutnje u čast preminulom članu HJK, *Bruni Škraljskom*, javnom bilježniku iz Lovrana.

Izvanrednoj sjednici Skupštine te danima javnog bilježništva prisustvovali su brojni uzvanici, među kojima i: *Boris Koketi* - Ministarstvo pravosuđa RH, pomoćnik ministrice pravosuđa u Upravi za građansko pravo, zatim *Margarita Vivoda* - predsjednica Općinskog suda u Umagu, *Mirko Gruić* v. d.općinskoga

Organizatori i članovi radnog predsjedništva Lea Čavić, zamjenica tajnika HJK, Ivan Maleković, predsjednik HJK i Slavko Remenarić, tajnik HJK

Dio sudionika Dana javnih bilježnika u dvorani hotela “Sol Garden” Istra

Sudionici Dana javnih bilježnika

Anton Etinger, odvjetnik i predsjednik Odvjetničkog zbora Županije istarske

Izlaganje Željke Bregeš, sutkinje Trgovačkog suda u Zagrebu

državnog odvjetnika, gradonačelnik grada Umaga *Vlado Kraljević*, *Anton Etinger* odvjetnik i predsjednik Odvjetničkog zbora Županije istarske i *Marijana Gabler Čižmek*, sutkinja Općinskog suda u Zagrebu.

Zbog velikog doprinosa javnom bilježništvu, a osobito zbog prinosa u radu na izmjenama i dopunama Ovršnog zakona, pomoćniku ministrice pravosuđa *Borisu Koketi* predsjednik HJK *Ivan Maleković* uručio je plaketu. Također, predsjednik HJK uručio je plaketu i *Nikši Viđenu*, javnom bilježniku iz Dubrovnika, zbog njegova doprinosa radu javnobilježničke službe, koji se osobito očitovao u izuzetno dobroj organizaciji sjednice Komisije za Europu i Mediteran Svjetske unije latinskog notarijata koja je održana u Dubrovniku 2002. godine kao i u posebno uspješnoj organizaciji sjednice Heksagonale u Dubrovniku u rujnu mjesecu godine 2007.

Skupu su prisustvovali umirovljeni javni bilježnici *Paško Repušić* te *Vlatko Martinović*, kojima je predsjednik Komore uručio prigodne darove.

U okviru obilježavanja Dana javnih bilježnika, u organizaciji Hrvatske javnobilježničke akademije održana je stručna edukacija. Predavači su bili: *Nevenka Marković*, predsjednica Trgovačkog suda u Zagrebu s temom „Izmjene i dopune Zakona o trgovačkim društvima“ i *Željka Bregeš*, sutkinja istog suda koja je u okviru navedene teme obradila odredbe što se odnose na sudski registar. Također, predavač je bio i mr. sc. *Jadranko Jug*, zamjenik glavnoga državnog odvjetnika RH, s temom „Materijalno-pravni propisi značajni za postupanje javnih bilježnika kod prometa nekretnina“. *Jadranka Borčić*, javna bilježnica iz Rijeke, članica Upravnog odbora HJK i članica Stručnog vijeća Hrvatske javnobilježničke akademije, izlagala je o temi „Prodaja pokretnina u ovršnom postupku putem javnih komisionara i uloga javnog bilježnika“, koju je obradila zajedno s *Jožicom Matko-Ruždjak*, javnom bilježnicom iz Zagreba i članicom Stručnog vijeća Hrvatske javnobilježničke akademije.

Boris Koketi, pomoćnik ministrice pravosuđa RH u Upravi za građansko pravo s plaketom koju mu je uručio Ivan Maleković, predsjednik HJK

Umirovljenom javnom bilježniku Pašku Repušiću uručeni su prigodni darovi.

Vlatko Martinović umirovljeni javni bilježnik prima prigodni dar od predsjednika HJK

Danima javnih bilježnika u Umagu nazočili su brojni javnobilježnički prisjednici, savjetnici i vježbenici, koji su isto tako prisustvovali i svečanoj večeri što je održana 17. studenog 2007. u hotelu „Sol Garden“ Istra.

☞

Panoramski snimak sudionika obilježavanja Dana javnih bilježnika u dvorani hotela „Sol Garden“ Istra

Nikša Viđen, javni bilježnik iz Dubrovnika i predsjednik HJK Ivan Maleković.

Izlaganje Nevenke Marković, predsjednice Trgovačkog suda u Zagrebu

Jadranka Borčić, javna bilježnica u Rijeci

Margarita Vivoda, predsjednica Općinskog suda u Umagu

Mr. sc. Jadranko Jug, zamjenik glavnog državnog odvjetnika RH

2. veljače 2008.

Izaslanstvo HJK u Beču

● Tijekom mjeseca siječnja i veljače ove godine u Beču se održava niz balova raznovrsnih profesija, od kojih je najpoznatiji OPERNBAL - koji okuplja državnike i druge poznate ličnosti iz svijeta spektakla.

U jeku sezone balova, početkom veljače svake godine, održava se i JURISTENBAL - koji okuplja uglavnom sve pravničke profesije iz čitave Europe, ali i ostale sudionike koji žele osjetiti tradicionalno ozračje mnogobrojnih balskih događanja u carskom dvorcu Hofburg.

● Austrijska notarska komora, u skladu s tradicijom, i ove je godine uputila poziv Hrvatskoj javnobilježničkoj komori za sudjelovanje na prijemu, što ga austrijski kolege priređuju uoči Juristenbala i na kojemu su uzvanici svih europskih notarskih komora.

Prijem je bila prilika da se ponovno susretnu predstavnici gotovo svih europskih notarijata u elegantnom prostoru palače Pallavicini. Među njima je bilo i izaslanstvo HJK, predvođeno predsjednikom *Ivanom Malekovićem*.

Domaćin prijema, predsjednik Austrijske notarske komore *dr. Klaus Woschnak*, biranim riječima se obratio uzvanicima, upućujući posebne pozdrave i prigodne riječi predstavnicima pojedinih europskih notarijata - između kojih je izdvojio i predsjednika HJK *Ivana Malekovića*. Ovakvom protokolarnom gestom potvrđeni su veoma bliski kolegijalni i prijateljski odnosi Austrijske notarske komore i Hrvatske javnobilježničke komore.

● Tijekom boravka u Beču održan je i susret s predsjednikom Fondacije za istraživanje europskog notarskog prava IRENE, *Michaelom Beckerom*, s kojim je dogovorena organizacija Kolokvija o javnobilježničkim kompetencijama u izvanparničnim predmetima i na području prometa nekretnina. Kolokvij u suorganizaciji Fondacije IRENE i HJK, uz sudjelovanje Hrvatske javnobilježničke akademije, održat će se početkom mjeseca lipnja 2008. u Zagrebu. U susretu s kolegom Beckerom, javnim bilježnikom u Drezdenu, SR Njemačka, sudjelovali su članovi Povjerenstva za međunarodnu suradnju HJK: *Biserka Čmrlec-Kišić*, *Stjepan Šaškor i Denis Krajcar*.

Denis Krajcar

Priredili:

JADRANKA BORČIĆ
Javni bilježnik iz Rijeke

mr. sc. VLADO SKORUP
Sudac Županijskog suda u Rijeci

JAVNOBILJEŽNIČKE ISPRAVE I JAVNI BILJEŽNICI KROZ SUDSKU PRAKSU

SADRŽAJ:

UVOD.....9
I. JAVNOBILJEŽNIČKE ISPRAVE I RADNJE (FORMALNI NEDOSTACI) 11
II. DAROVANJE BEZ PRAVE PREDAJE 30
III. JAVNOBILJEŽNIČKI POLOG 36
IV. MJENICA I ČEK 37
V. FIDUCIJ.....40
VI. JAVNOBILJEŽNIČKE ISPRAVE KAO OVRŠNE ISPRAVE I OVRŠNI POSTUPAK 62
VII. NADLEŽNOST U OVRŠNOM POSTUPKU.....74
VIII. DOSTAVA 78
IX. STEGOVNI POSTUPCI PROTIV JAVNIH BILJEŽNIKA.....81
ZAKLJUČAK 97

UVOD

Prva generacija javnih bilježnika nakon ponovnog uvođenja javnog bilježništva u naš pravni sustav, Zakonom o javnom bilježništvu od 25. kolovoza 1993. godine (Narodne novine broj 78/93), nedvojbeno je tvorac javnobilježničke prakse novijeg doba. Krčili smo put kroz šume propisa i pronalazili načina za njihovu pravilnu primjenu, bez mogućnosti da rješenja pronađemo u sudskoj praksi, jer je u to doba u svezi javnog bilježništva nije niti bilo.

Nakon dvanaest godina postojanja službe ovjerene su brojne isprave, izdane potvrde, sačinjeni zapisnici i javnobilježnički akti, te je postupno stvarana i sudska praksa koja se odnosi na javnobilježničke isprave, a kroz stegovne postupke i praksa koja se odnosi na same javne bilježnike i njihovu odgovornost.

U ovoj zbirci prikupljena je sudska praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, koja je dostupna putem interneta, kao i praksa županijskih i općinskih sudova koja može poslužiti kao putokaz u primjeni propisa i razrješavanju nekih dilema ili pomoći da se u daljnjem postupanju, na što manju moguću mjeru svedu rizici od postupaka za koje mi, javni bilježnici možda smatramo da su ispravni a sudska ih praksa tumači drugačije od nas.

Kako pravomoćne presude nije zabranjeno komentirati, dopustila sam si slobodu uz neke od njih dodati i vlastiti komentar, razmišljanje ili samo napomenu, označen iza teksta odgovarajuće sudske odluke kao "Komentar J.B.", bez ikakve namjere da time ma na koji način dovedem u pitanje autoritet suda, jer znamo da sudske odluke, slagali se s njima ili ne, moramo poštivati. Komentar suautora, suca mr. Vlade Skorupa, označen je kao "Komentar V.S."

Sudska praksa svrstana je tematski.

Baveći se sakupljanjem i odabiranjem sudske prakse došla sam do zaključka da ni sudovima nije ništa lakše nego nama kada je u pitanju javno bilježništvo i propisi koji ga uređuju, što posebno dolazi do izražaja u dijelu koji se odnosi na odredbe samog Zakona o javnom bilježništvu (razlikovanje ovjere potpisa, solemnizacije, javnobilježničkog akta i zapisnika i njihove forme).

Iz odluka proizlazi da sudovi saslušavaju javne bilježnike na okolnosti da li su stvarno učinili ono što su u potvrdama i aktima potvrdili (npr. da li su pročitali ispravu prilikom solemnizacije, da li su stranku upozorili na ovršnost isprave i sl.) pa sve do toga da se javni bilježnik, pored jasne odredbe Zakona o javnom bilježništvu i načela "*Iura novit curia*", saslušava na okolnost da li je u vrijeme kada je akt sačinjen bilo uobičajeno ili ne da se parafiraju sve stranice istoga.

Sudovi pozivajući javne bilježnike kao svjedoke u ovim postupcima, zanemaruju činjenicu da je javni bilježnik osoba od javnog povjerenja i tvorac javnih isprava te da nije niti logično niti životno očekivati da na raspravi iskaže drugačije nego što je to sadržano u njegovoj potvrdi ili drugoj ispravi koju je sačinio. Navedeno je, po mom mišljenju protivno i načelu efikasnosti i ekonomičnosti postupka i kao bivši sudac usudim se reći da se radi o provođenju dokaza za koje se unaprijed zna da neće donijeti nova saznanja, a provodi se "kako bi i taj dokaz bio proveden".

Iz odluka proizlazi da su i neki službeni stavovi naše Komore dobili potvrdu kao npr. da suglasnost o zapljeni sadržana u solemniziranom Ugovoru može biti samo ovršna isprava, a da nema i snagu pravomoćnog rješenja o ovrsi ako nije sačinjena u zasebnoj ispravi.

Pronađeni su odgovori na dileme koje su se i po nekoliko puta našle na dnevnom redu Povjerenstva za stručno usavršavanje i Upravnog odbora HJK, kao npr. da li je ili nije javnobilježnički polog izjednačen sa sudskim i sl.

Suci su nepristrani u donošenju svojih odluka a javni bilježnici su nepristrani povjerenici stranaka. Javni bilježnici i suci upućeni su na suradnju i kolegijalan odnos, posebno kroz ostavinske i ovršne postupke, te kroz obostrano korisnu edukaciju i razmjenu mišljenja.

I prije nego pređemo na sudsku praksu koja slijedi, uvodno, obzirom na pozivanje na davne propise, citiram dio obrazloženja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7187/02:

"Naime, po stavu ovog suda, ako su pojedine odredbe ugovora ili drugog sporazuma u suprotnosti s prisilnim propisima (općim ili posebnim, a i s temeljnim načelima obveznih odnosa) onda takve odredbe ne mogu postati pravnovaljane ovjerom potpisa ili sastavljanjem javnobilježničkog akta ili njegovom solemnizacijom privatne isprave." Ovdje se sud vraća daleko u povijest i podsjeća na davni Zakon od 8. prosinca 1877. godine tj. odredbe Zakona o preinaci zakonskog članka IX. 1870. o ukinuću zakona, postojećih proti lihvarstvu (Sbornik br. 70. od 1877.) a § 3. kojeg je glasio: "Pred nijednom javnom ovlasti ne može se sklopiti pogodba, ni nagodba, kojom bi se dužnik obvezao plaćati na dužnu glavnicu na godinu više od 8 %. Ni javni bilježnik ne smije sačiniti bilježničkog spisa, niti privatne isprave opskrbiti svojstvom bilježničkog spisa u kojem bi se dužnik obvezao plaćati kamate preko spomenute mjere." Nakon citiranog sud zaključuje: "Smisao i cilj tog propisa poučan je i prihvatljiv, dapače i preporučljiv, kao smjerokaz za današnju hrvatsku sudsku praksu."

U uvjerenju da je praćenje sudske prakse na ovaj način poučno, korisno i prihvatljivo za našu javnobilježničku praksu, i dalje ćemo raditi na prikupljanju i obradi iste, pri čemu se nadamo suradnji i sa drugim sudovima.

Javna bilježnica
Jadranka Borčić

I. JAVNOBILJEŽNIČKE ISPRAVE I RADNJE (FORMALNI NEDOSTACI)

Republika Hrvatska
Vrhovni sud Republike Hrvatske
REV 2984/1993

Nedostatak klauzule u potvrdi o ovjeri rukoznaka da je sadržaj isprave pročitan odnosno preveden podnosiocu isprave, sam za sebe, ne dovodi do pravne nevaljalosti ugovora ukoliko je prilikom ovjere rukoznaka sadržaj isprave podnositelju bio pročitan, a omaškom je izostalo stavljanje klauzule da je sadržaj isprave podnositelju pročitan. Nema zakonske zapreke da sud u postupku u okviru utvrđenja pravno odlučnih činjenica utvrđuje da li je prilikom ovjere rukoznaka pročitan sadržaj isprave podnositelju isprave ili je to organ koji vrši ovjeru rukoznaka propustio učiniti. Zato je u činjeničnoj situaciji kada na ispravi nedostaje klauzula da je sadržaj isprave podnositelju isprave pročitan (kao što je u ovoj pravnoj stvari slučaj) potrebno utvrditi provođenjem dokaza da li je sadržaj isprave podnositelju isprave prilikom ovjere rukoznaka pročitan ili ne.

Komentar J.B.

Konkretno rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske doneseno je prije stupanja na snagu Zakona o javnom bilježništvu, dakle odnosi se na postupanje organa uprave prilikom ovjere potpisa, ali je primjenjivo i na postupanje javnih bilježnika.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev 410/00-2

Ukoliko stranice javnobilježničkog akta nisu potpisane od strane javnog bilježnika i stranaka kako je to predviđeno čl. 48. st. 3. Zakona o javnom bilježništvu, navedeni propust nema utjecaja na valjanost i vjerodostojnost javnobilježničkog akta, što sud procjenjuje temeljem odredbe članka 49. st. 2 Zakona o javnom bilježništvu.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vlatke Potočnjak-Radej, kao predsjednice vijeća, te Ivana Mikšića, Marijana Ramušćaka, Petra Milasa i Vjere Delić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice A. F. iz B., zastupane po punomoćniku A. J., odvjetniku iz B., protiv tuženika Lj. G. iz B., zastupane po punomoćniku D. V., odvjetniku iz B., radi utvrđenja ništavosti ugovora, rješavajući reviziju tužiteljice izjavljenu protiv pravomoćne presude Županijskog suda u Bjelovaru od 21. listopada 1999. godine, br. Gž 1215/99, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Bjelovaru od 9. veljače 1999. godine, br. P 1341/98, u sjednici održanoj 5. studenog 2003. godine,

p r e s u d i o j e:

Revizija se odbija kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje da je ništav ugovor o zasnivanju založnog prava na nekretnini zaključen kod javnog bilježnika 7. lipnja 1996. godine, pod brojem Ou-546/96 između Lj. G., kao vjerovnice i A. F., kao dužnika, te da se uspostavi ranije zemljišno-knjižno stanje, tako da se briše založno pravo, uknjiženo temeljem navedenog ugovora, sa 1 dijela nekretnine označene kao k.č.br. 671/8 zk.ul. 2582 k.o. Grad Bjelovar.

Istom presudom tužiteljica je obvezana naknaditi tuženoj parnični trošak u iznosu od 6.344,00 kn.

Drugostupanjskom presudom odbijena je kao neosnovana žalba tužiteljice i u cijelosti potvrđena prvostupanjska presuda.

Protiv pravomoćne drugostupanjske presude tužiteljica je pravovremeno izjavila dopuštenu reviziju pozivom na revizijske razloge: bitnu povredu odredaba parničnog postupka i pogrešnu primjenu materijalnog prava. Predložila je da obje nižestupanjske presude budu ukinute i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Na reviziju nije odgovoreno, niti se državni odvjetnik Republike Hrvatske izjasnio o reviziji.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice da se utvrdi da je ništav ugovor o zasnivanju založnog prava na nekretninama, koje su stranke sklopile kod javnog bilježnika, te uspostavu ranijeg zemljišno-knjižnog stanja, tj. brisanje hipoteke sa nekretnine tužiteljice.

Ispitujući pobijanu presudu ovaj sud nije našao da je počinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92 i 112/99 - dalje: ZPP), na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe čl. 386. ZPP.

Odlučujući o sporu nižestupanjski sudovi su utvrdili:

- da su stranke dana 7. lipnja 1996. godine kod javnog bilježnika M. K. iz B., sklopile Ugovor o zasnivanju založnog prava na nekretninama, kojim se tužiteljica A. F. obvezala da se na njenom suvlasničkom dijelu od 1 nekretnine označene kao k.č.br. 671/8, zk.ul.br. 2582 k.o. Grad Bjelovar (prizemna stambena zgrada sa garažom i pomoćnim prostorijama), zasnuje založno pravo radi osiguranja potraživanja tužene Lj. G., u iznosu od 180.000,00 kn što odgovara protuvrijednosti 50.000 DEM,

- da je navedenim Ugovorom tužena ovlaštena da izvrši uknjižbu založnog prava na navedenom suvlasničkom dijelu spomenute nekretnine tužiteljice,
- da su navedeni Ugovor, nakon što je pročitan, stranke vlastoručno potpisale, kao i javni bilježnik, te da je na Ugovoru otisnut pečat javnog bilježnika,

- da navedeni Ugovor ima značaj ovršne isprave (čl. 54. st. 1. i 7. Zakona o javnom bilježništvu - "Narodne novine", broj 78/93 i 29/94 - dalje: ZJB),

- da tužiteljica u postupku nije dokazala da u času potpisivanja navedenog Ugovora nije bila sposobna za rasuđivanje.

Suprotno onome što se tvrdi u reviziji, i prema prosudbi ovog revizijskog suda, spomenuti Ugovor o zasnivanju založnog prava, nije ništav, jer sadržaj tog ugovora nije protivan prisilnim propisima i moralu društva (čl. 103. st. 1. Zakona o obveznim odnosima - "Narodne novine", broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99 - dalje: ZOO), već da se radi o valjanom ugovoru, koji je sačinjen u skladu s odgovarajućim odredbama ZJB (čl. 48. st. 1. i 2., čl. 56. i čl. 57.), pa su nižestupanjski sudovi, kraj izloženih činjeničnih utvrđenja, pravilno primijenili materijalno pravo, kada su odbili tužbeni zahtjev.

Nije počinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP, na koju se sadržajno upire u reviziji, jer razlozi presuda nisu u proturječju sa sadržajem isprave - osporenog ugovora o zasnivanju založnog prava.

Naime, u tekstu osporenog javnobilježničkog akta je izrijekom navedeno da je uredujući javni bilježnik utvrdio da su stranke sposobne i ovlaštene za poduzimanje i sklapanje pravnog posla, da im je objašnjen smisao i posljedice posla, te da se uvjerio u njihovu pravu i ozbiljnu volju za sklapanje navedenog pravnog posla. U presudama su dati razlozi i o tome da je javni bilježnik u konkretnom slučaju postupio i u skladu sa odredbama čl. 48. st. 1. i 2. ZJB.

Točno se u reviziji ističe da sve stranice osporenog javnobilježničkog akta nisu potpisane od strane javnog bilježnika i stranaka, kako je to predviđeno odredbom st. 3. čl. 48. ZJB. Pravilno su, međutim, nižestupanjski sudovi ocijenili (st. 2. čl. 49. ZJB), i za takvu ocjenu dali prihvatljive razloge, da navedeni propust, nema utjecaja na valjanost i vjerodostojnost javnobilježničkog akta.

U reviziji se napose ističe da među strankama nije zaključen ugovor o zajmu, kojim bi tužiteljica bila obvezna tuženoj isplatiti iznos od 180.000,00 kn, odnosno protuvrijednost iznosa od 50.000,00 kn.

Međutim, tužbeni zahtjev usmjeren je samo na utvrđenje ništavosti ugovora o zasnivanju založnog prava na nekretninama, a ne i na egzistentnost ugovora o zajmu, tj. o potraživanju tužene prema tužiteljici, koje je osigurano dobrovoljnim osnivanjem hipoteke na nekretnini tužiteljice.

Budući da iz svega izloženog slijedi da se revizija ne pokazuje osnovanom, to je istu valjalo odbiti i presuditi kao u izreci (čl. 393. ZPP).

U Zagrebu, 5. studenog 2003. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U BJELOVARU
P-356/02

Činjenica da stranke nisu potpisale svaku stranicu akta ne utječe na njegovu valjanost.

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, po sucu toga suda Mirjani Tišljar, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja A.S. I D.S., oboje iz B., V. D.8, a zastupa ih punomoćnik A.J., odvjetnik u B., protiv tuženika E&S B.d.d. Z., V. 3-5, kojeg zastupa punomoćnik D.V., odvjetnik u B., N. P. iz A., P. V. 1, I., M.P. iz B., V.S. 17, i G.Š. iz B., M.L. 2a, a sve ih zastupa punomoćnik B.J. odvjetnica u B., radi utvrđenja ništavosti sporazuma i brisanja založnog prava u zemljišnoj knjizi te radi utvrđenja činjenice namirenja tražbine, nakon održane i zaključene usmene, javne i glavne rasprave dana 9. svibnja 2003. godine, u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika E & S b. d.d. Z., a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika ostalih tuženika, primjenom odredbe **čl. 335. st. 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92 i 112/99**; dalje: ZPP-a), dana 16. svibnja 2003. godine

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:
"I. Utvrđuje se ništavim sporazum o zasnivanju založnog prava na nekretninama od 17. ožujka 1997. godine sklopljen između tužitelja A.S. i D.S., oboje iz B., V. D. 13, i tuženika M. P. iz B., V.S. 17, N.P.a iz A., P. V. 1, I., i G.Š. iz B., M.L. 2a, kao protivnika osiguranja, i B. banke d.d. čiji je pravni slijednik tuženik E&S b. d.d. Z., V.3-5, kao predlagatelja osiguranja, a koji sporazum je sastavljen kod javnog bilježnika M.K. iz B. pod poslovnim brojem Ou-253/97.

II. Briše se založno pravo u korist B. banke d.d. B., čiji je pravni slijednik E&S b. d.d. Z., V. 3-5, za iznos od 200.000,00 DEM na nekretninama tužitelja A.S. i D.S. upisanim u z.k.ul.br. 3319 k.o. Grad B. i uspostavlja se zemljišnoknjižno stanje kakvo je bilo prije provedbe sporazuma od 17, ožujka 1997. godine u zemljišnoj knjizi."

riješio je

I. Odbacuje se kao nedopuštena tužba tužitelja u dijelu u kojem se traži da se utvrdi da je tuženik E & S bank d.d. Z., V. 3-5, po sporazumu o zasnivanju založnog prava na nekretninama od 17. ožujka 1997. godine koji je sklopljen između tužitelja A. S. i D.S., oboje iz B., V. D. 13, i tuženika M.P. iz B., V.S. 17, N. P. iz A., Piazza Vittoria 1, I., i G.Š. iz B., M. L. 2a, kao protivnika osiguranja, i B.ske banke d.d. čiji je pravni sljednik tuženik E&S bank d.d. Z., Varšavska 3-5, kao predlagatelja osiguranja, a koji sporazum je sastavljen kod javnog bilježnika M.K. iz B. pod poslovnim brojem Ou-253/97, u cijelosti namiren u svom potraživanju jer je izdao solidarnim dužnicima M.i P., N.P. i G.i Š. brisovno očitovanje od 16. prosinca 1998. godine, bez posebnog broja, koji je u zemljišnoj knjizi proveden pod poslovnim brojem Z-5083/98.

II. Tužitelji su dužni tuženiku E&S Bank d.d. Z., V. 3-5, naknaditi troškove ovog postupka u iznosu od 3.111,00 kn, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelji su 5. travnja 2002. godine protiv tuženika E&S bank d.d. Z. podnijeli tužbu radi utvrđenja ništavim sporazuma o zasnivanju založnog prava na nekretninama od 17. ožujka 1997. godine, brisanja založnog prava i uspostave ranijeg zemljišnoknjižnog stanja te utvrđenja da je tuženik u cijelosti namiren u svom potraživanju koje ima prema navedenom sporazumu od 17. ožujka 1997. godine.

Rješenjem od 17. travnja 2002. godine sud je pozvao tužitelje da dopune tužbu i da kao parnične stranke obuhvate sve osobe koje su bile stranke sporazuma od 17. ožujka 1997. godine.

Kako tužitelji nisu postupili po nalogu suda, rješenjem broj P-356/02-4 od 8. svibnja 2002. godine utvrđeno je da se tužba smatra povučenom u odnosu na toč. I. tužbenog zahtjeva koji glasi na utvrđenje sporazuma ništavim, a time je i dio koji se odnosi na brisanje založnog prava i uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja postao bespredmetan. Ovo rješenje potvrđeno je rješenjem Županijskog suda u B. broj Gž-1346/02-2 od 20. lipnja 2002. godine.

S obzirom na navedeno tužitelji su 9. srpnja 2002. godine protiv tuženika E&S Bank d.d. Z., N.P., M.P. i G.Š. podnijeli novu tužbu radi utvrđenja ništavosti sporazuma od 17. ožujka 1997.godine, brisanja založnog prava i uspostave ranijeg stanja u zemljišnim knjigama. Ova tužba u sudskom je upisniku evidentirana pod poslovnim brojem P-862/02, a rješenjem od 15. srpnja 2002. godine taj parnični postupak spojen je na ovaj (P-356/02).

Tužitelji u tužbama navode da su E & S bank d.d. Z. i N.o P. kao direktor T. I.a d.o.o. B. sklopili ugovor o dugoročnom kreditu br. 3000055210 od 17. ožujka 1997. godine na iznos od 200.000,00 DEM, iako dužnik u to vrijeme nije bio likvidan. Tvrde da ih je N.P., govoreći da se radi o formalnosti, uvjerio da potpišu sporazum o zasnivanju založnog prava na njihovim nekretninama od 17. ožujka 1997. godine. U to vrijeme je, tvrde tužitelji, T. I. d.o.o, B. imao još jedan neotplaćeni kredit u visini od 100.000,00 DEM. Tužitelji ističu da je sporazum od 17. ožujka 1997. godine ništav jer nije sklopljen u nazočnosti i uz sudjelovanje dužnika T. I. d.o.o. B. što je prema mišljenju tužitelja suprotno prisilnim propisima iz **čl. 269. Ovršnog zakona** i moralu društva. Također, sporazum od 17. ožujka 1997. godine sastavljen je i suprotno odredbama Zakona o javnom bilježništvu. U pogledu dijela tužbenog zahtjeva koji se odnose na utvrđenje da je tuženik E & S Bank d.d. Z. namiren u svom potraživanju prema sporazumu od 17. ožujka 1997. godine, tužitelji tvrde daje banka 16. prosinca 1998. godine tuženicima M.P., N.P. i G.Š. izdala brisovno očitovanje kojim je dozvolila brisanje hipoteke kojom je bila osigurana tražbina prema ugovoru o kreditu broj 3000052210 pd 17. ožujka 1997. godine s njihovih nekretnina. Time je ukupna nenamirena obveza prema tom ugovoru o kreditu koja je tada iznosila 170.000,00 uz zatezne kamate praktički prebačena na tužitelje. Naime, T. I. d.o.o. B. ubrzo je prestao postojati, a N.P. je otišao iz B. tako da je banka pokrenula ovrhu na nekretninama tužitelja, iako je na taj način, prema mišljenju tužitelja, postupila suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima o jamstvu. Stoga predlažu da sud prihvati tužbe i tužbene zahtjeve i tuženike obveze na naknadu parničnih troškova.

Tuženik E & S B. d.d. Z. u odgovoru na tužbe (list 26 i 59) osporava tužbe i tužbene zahtjeve i navodi je kod ovoga suda među istim strankama povodom tužbe istih tužitelja pod poslovnim brojem P-1616/99 već vođen parnični postupak radi poništenja sporazuma od 17. ožujka 1997. godine i utvrđenja da ovrha u predmetu ovoga suda broj Ovr-961/98 nije dopuštena. Sud je u tom postupku odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan pa ovaj tuženik smatra da nema mjesta ponovnom raspravljanju o činjenicama koje su utvrđene u tom postupku(da likvidnost T. International d.o.o. B. nema utjecaja na valjanost sporazuma, da je sporazum sklopljen sukladno odredbama Ovršnog zakona, itd.). Uz to, ističe tuženik, brisovno očitovanje od 16. prosinca 1998. godine izdano je stoga što je G.Š. uplatila banci iznos od 369.300,38 kn (koliko je iznosila procjena vrijednosti nekretnina s kojih je "skinut" zalog) čime je namirila dio potraživanja banke, što je vidljivo i iz dokumentacije koja je priložena uz tužbu. Stoga predlaže da sud odbije tužbe i tužbene zahtjeve kao neosnovane i tužitelje obveze na naknadu parničnih troškova.

Tuženici N.P., M.P. i G.Š. na ročištu su se za glavnu raspravu održanom 14. listopada 2002. godine (list 57 i 58) opreza radi usprotivili tužbi i tužbenom zahtjevu, no u samom dokaznom postupku, usprkos činjenici što su uredno pozivani pred sud, nisu sudjelovali, niti su postavili određen zahtjev u pogledu troškova postupka.

Radi razjašnjenja spornih činjenica pročitani su sporazum o zasnivanju založnog prava na nekretninama od 17. ožujka 1997. godine (list 4-6 i 39-41), izvadak iz zemljišne knjige za z.k.ul.br. 3319 (list 7 i 33), ugovor o dugoročnom kreditu za trajna obrtna sredstva od 17. ožujka 1997. godine (list 8 i 9), ugovor o ustupanju potraživanja od 16. prosinca 1997. godine (list 10 i 11), brisovno očitovanje od 16. prosinca 1997. godine (list 12 i 16), presuda ovoga suda broj P-1616/99-44 od 15. svibnja 2001. godine (list 66-75), presuda Županijskog suda u B.u broj Gž-2035/01-2 od 7. ožujka 2002. godine (list 76-79), iskaz svjedokinje M.K. (list 91 i 92), iskazi tužitelja (list 92-96), ugovor o kratkoročnom kreditu za uvoz od 5. ožujka 1996. godine (list 99), odluka o odobrenju kredita trgovačkom društvu od 13. ožujka 1997. godine (list 100), spis javnog bilježnik M.e K. iz B.u broj Ou-253/97 i spis zemljišnoknjižnog odjela ovoga suda broj Z-986/97.
Izvedene dokaze sud je ocijenio temeljem odredbe **čl. 8. ZPP**-a.

Tužbeni zahtjev koji glasi na utvrđenje sporazuma ništavim i brisanje založnog prava nije osnovan, a tužbeni zahtjev koji glasi na utvrđenje činjenice namirenja nije dopušten.

Nije sporno da je B.b. d.d. B. čiji je pravni slijednik tuženik E & S B. d.d. Z. s T. I. d.o.o. B. sklopila ugovor o dugoročnom kreditu broj 3000052210 od 17. ožujka 1997. godine. Također, nije sporno da su istog dana tužitelji i tuženici sklopili sporazum o zasnivanju založnog prava na nekretninama. Iz priloženog preslika tog sporazuma (list 4-6 i 39-41) proizlazi daje ugovor sastavljen i sklopljen dana 17. ožujka 1997. godine u uredu javnog bilježnika M. K. iz B. pod poslovnim brojem Ou-253/97. Sporazumom su tužitelji i tuženici M. P., N. P. i G. Š. radi osiguranja iznosa od 200.000,00 DEM prema kreditu broj 3000052210 od 17. ožujka 1997. godine dopustili na svojim nekretninama upisanim u zk.ul.br. 3319 k.o. Grad B. (suvlasništvo tužitelja) i zk.ul.br. 199 k.o. B.-Sredice (suvlasništvo tuženika M. P., N. P. i G. Š.) uknjižbu založnog prava u korist B.b. d.d. B..

Neosnovano tuženik E & S B. d.d. Z. prigovara daje o tužbenim zahtjevima već odlučeno u predmetu ovoga suda broj P-1616/99. Naime, u tom predmetu odlučivalo se o tužbenom zahtjevu kojim se tražilo poništenje sporazuma od 17. ožujka 1997. godine, dok u ovom postupku tužbeni zahtjev glasi na utvrđenje ništavosti istog sporazuma, tako da među tim zahtjevima ne postoji objektivni identitet koji bi opravdavao primjenu načela "ne bis in idem" i odredbe **čl. 288. st. 2. ZPP**-a. U pogledu ostalih zahtjeva koji su predmet ispitivanja u ovom postupku dovoljno je istaknuti da oni nisu bili postavljeni u predmetu broj P-1616/99. Konačno, ne može se prihvatiti tuženikovo stajalište da se o činjenicama o kojima se raspravljalo u prethodnom parničnom postupku ne može raspravljati i u ovom parničnom postupku povodom novih tužbenih zahtjeva.

Nakon provedenog dokaznog postupka sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih bi sporazum o zasnivanju založnog prava na nekretninama od 17. ožujka 1997. godine bio ništav pa je odbio kao neosnovan dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na to utvrđenje i brisanje založnog prava (toč. I. i II. izreke presude).

Neosnovano tužitelji u tužbi ističu činjenicu da T. I. d.o.o. B. u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu broj 3000052210 od 17. ožujka 1997. godine nije bio likvidan za podizanje takvog kredita budući da ta činjenica ne utječe na valjanost, odnosno ništavost sporazuma o zasnivanju založnog prava na nekretninama od 17. ožujka 1997. godine. Prilikom odlučivanja hoće li sklopiti ugovor o kreditu ili ne, banka postupa sukladno vlastitim pravilima i procjeni o uspješnosti, odnosno o rizičnosti

plasiranja sredstava na tržište putem korisnika kredita, dok zasnivanje založnog prava na nekretninama ovisi o volji vlasnika nekretnine, tj. založnog dužnika.

Također, niti činjenica je li T. I. d.o.o. B. bio nazočan i je li sudjelovao u sklapanju sporazuma od 17. ožujka 1997. godine nije značajna za valjanost tog sporazuma jer takva njegova obveza nije postojala ni prema odredbama Ovršnog zakona, ni prema odredbama kojeg drugog zakona. Uz to, nejasna je i neobrazložena tvrdnja tužitelja da je zbog toga propusta sporazum suprotan moralu, dok sud nije pazeći po službenoj dužnosti pronašao niti jedan drugi razlog ništavosti.

Tužitelji tvrde daje sporazum od 17. ožujka 1997. godine ništav i stoga jer je sklopljen suprotno odredbama Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93 i 29/94). Ocjenjujući tu tvrdnju tužitelja kao i istaknutu Činjenicu da ih je tuženik N.P. "uvjerio" da potpišu sporazum čime zapravo tvrde da su sporazum potpisali u zabludi, odnosno da su bili prevareni o sadržaju sporazuma, sud je također utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih bi bio prihvaćen kao osnovan tužbeni zahtjev koji glasi na utvrđenje ništavosti sporazuma i brisanje založnog prava.

Analizom i usporedbom priloženog preslika sporazuma od 17. ožujka 1997. godine s njegovim izvornikom koji se nalazi u spisu javnog bilježnika M.e K. broj Ou-253/97 te saslušavanjem svjedokinje M.e K. i tužitelja sud je utvrdio da je osporeni sporazum u cijelosti sastavljen sukladno važećim zakonskim odredbama koje propisuju postupak sastavljanja javnobilježničkog akta i njegovu formu {odredbe čl. 43.-49., 53.-57., **60.** i **69. Zakona o javnom bilježništvu)**. Sporazum od 17. ožujka 1997. godine pisanje kompjuterom, jasno i Čitko, uvezan je jemstvenikom i na njegovom kraju potpisao se javni bilježnik koji je sporazum sastavio, a uz potpis je stavio svoj službeni pecat. Iznad njegovog potpisa nalaze se potpisi sudionika pravnog posla. Brojevi u sporazumu koji označavaju visinu tražbine koja se osigurava i datum sastavljanja sporazuma napisani su i brojkama i slovima. U sporazumu nije ništa brisano, niti precrtavano. Tužitelji ispravno primjećuju da stranke nisu potpisale svaku stranicu sporazuma. Međutim, ova činjenica ne utječe na valjanost javnobilježničkog akta jer je odredbom **čl. 48. st. 3. Zakona o javnom bilježništvu** pripisano da javni bilježnik i stranke ne potpisuju svaku stranicu isprave, već na nju stavljaju samo svoje parafe, dok iz odredbe **čl. 49. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu** proizlazi da sastavljena isprava neće imati snagu javne isprave tek ako na njoj nema potpisa i pečata javnog bilježnika. Iz iskaza svjedokinje M.K., javnog bilježnika koji je sastavio i ovjerio sporazum od 17, ožujka 1997. godine, proizlazi da u vrijeme sastavljanja sporazuma nije postojala praksa da stranke parafiraju svaku stranicu sastavljene isprave. Iz sadržaja sporazuma proizlazi da je javni bilježnik tom prilikom utvrdio identitet stranaka uvidom u njihove osobne iskaznice (osim za P.C., punomoćnika B. banke d.d. B., kojeg je osobno poznavao), uvjerio se u njihovu sposobnost i ovlaštenje za sklapanje sporazuma, objasnio im smisao sporazuma i uvjerio se u njihovu volju za poduzimanje takve radnje. Također, sporazum je strankama pročitan i protumačen, što su stranke potvrdile potpisavši sporazum. Svjedokinja M.K. u svom iskazu navodi da prilikom sastavljanja svake javnobilježničke isprave postupa na isti način i daje i prilikom sastavljanja i sklapanja sporazuma od 17. ožujka 1997. godine potpisnicima sporazuma prvo protumačila sadržaj sporazuma (o kojem se iznosu kredita radilo, koji je rok vraćanja, koliko iznosi kamata, koje su pravne posljedice sporazuma), a zatim su stranke potpisale sporazum. Iako tužitelji u svojim iskazima tvrde da im nitko nije protumačio sadržaj i učinke sporazuma, oni svoje tvrdnje nisu ničim dokazali. Kako su te tvrdnje suprotne opisanim materijalnim dokazima, sud ih smatra neuvjerljivima i ne prihvaća ih kao bitne za utvrđenje Činjeničnog stanja. Neosnovano tužitelji tvrde da su za valjanost sporazuma sve stranke morale istovremeno biti nazočne sklapanju sporazuma jer takva obveza ne proizlazi iz odredbi čl. 56. Zakona o javnom bilježništvu. Iz navedenog proizlazi da sporazum od 17. ožujka 1997. godine zadovoljava formalne kriterije potrebne za valjanost javnobilježničke isprave.

Već je rečeno da tužitelji u svojim iskazima posredno ističu da su sporazum od 17. ožujka 1997. godine potpisali u zabludi jer nisu znali što potpisuju i da ih je tuženik N.o P. prevario u pogledu okolnosti u kojima je ugovor sklopljen. Tužitelji u iskazima tvrde da im taj tuženik nije rekao da se radi o iznosu kredita od 200.000,00 DEM, nego o manjem iznosu, da je tvrdio da njegova tvrtka dobro posluje, no da mu za dobivanje kredita kod banke treba veća garancija i da je prešutio postojanje još jednog kredita.

Odredbom **čl. 61. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91** i dr.; dalje: ZOO-a) propisano je da se može tražiti utvrđenje ništavosti pravnog posla ako je stranka koja je pravni posao sklopila tom prilikom bila u bitnoj i neiskrivljenoj zabludi. Ne može se smatrati da visina tražbine koja se osigurava bitno utječe na elemente koje sporazum o zasnivanju založnog prava na nekretninama mora sadržavati, dok sud iz iskaza tužitelja i drugih utvrđenih činjenica zaključuje da tužitelji prilikom sklapanja sporazuma nisu postupali s pažnjom koja se u prometu zahtjeva. Naime, čak i kad bi se smatralo da javni bilježnik nije strankama protumačio ugovor, sami tužitelji navode da nisu zahtijevali da im se sporazum prije potpisivanja pročita ili da na uvid, odnosno da nisu ni na koji način pokušali utvrditi sadržaj i značenje isprave koju potpisuju, Što je suprotno pažnji dobrog domaćina koju su tužitelji tom prilikom nedvojbeno morali primijeniti budući da su svoje nekretnine dali u zalog.

Isto tako, sud u postupanju tuženika N.P. prilikom sklapanja sporazuma i u okolnostima koje su prethodile sklapanju sporazuma nije pronašao elemente prijevarnog ponašanja a smislu odredbe **čl. 65. ZOO**-a. Naime, iz iskaza tužitelja proizlazi daje jedna od bitnih okolnosti zbog koje su pristali svoje nekretnine dati u zalog ta da je brak njihove kćeri i tuženika N.a P.a tada bio u problemima pa su se oni nadali da će na taj način posredno uspjeti stabilizirati lošu situaciju u tom braku. Također, tužitelji očito, budući da sami tako navode, u cijeloj ovoj situaciji nisu ni od koga tražili na uvid bilo kakve isprave kako bi se uvjerili u sigurnost svojih postupaka (odredba **čl. 65. st. 1. ZOO**-a ne isključuje neiskrivljenost zablude u primjeni instituta prijevare). Naime, ukoliko je točna tvrdnja tužitelja da su oni u cijeloj stvari postupali isključivo prema usmenim uputama tuženika N.P. i daje on „sređivao" sve papire, takvo ponašanje tužitelja može se ocijeniti kao krajnje nepažljivo.

Zbog navedenog je tužbeni zahtjev opisan u izreci presude odbijen kao neosnovan.

Ocjenjujući tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi na utvrđenje daje tuženik E & S Bank d.d. Z. namiren u svojoj tražbini koja je osigurana sporazumom od 17. ožujka 1997. godine (toč. I. izreke rješenja), sud je utvrdio da isticanje takvog tužbenog zahtjeva nije dopušteno.

Naime, odredbom **čl. 187. st. 1. ZPP**-a propisano je da se deklaratorna tužba može podnijeti samo radi utvrđenja da postoji neko pravo ili pravni odnos, odnosno radi utvrđenja istinitosti ili neistinitosti kakve isprave. S obzirom da tužitelji tužbenim zahtjevom traže utvrđenje Činjenice da je jedna od stranaka pravnog posla namirena u svojoj tražbini, što bi proizlazilo iz okolnosti nastalih nakon sklapanja pravnog posla, sud smatra da se ne radi o dopuštenom tužbenom zahtjevu u smislu odredbe **čl. 187. st. 1. ZPP**-a pa je bez upuštanja u raspravljanje o osnovanosti ovog tužbenog zahtjeva odlučio kao u toč. I. izreke rješenja.

Temeljem odredbe **čl. 154. st. 1. ZPP**-a tužitelji su tuženiku E&S B. d.d. Z. dužni naknaditi troškove koji su bili potrebni za vođenje ovog postupka u iznosu od 3.111,00 kn (toč. II. izreke rješenja) koji se odnose na sastav odgovora na tužbu u iznosu od 400,00 kn, trošak zastupanja punomoćnika na ročištima održanim 16. rujna 2002. godine, 14. listopada 2002. godine, 5. veljače 2003. godine, 2. travnja 2003. godine 19. svibnja 2003. godine u iznosu od 400,00 kn za svako ročište i trošak obavijesti stranci u iznosu od 50,00 kn. Tuženiku je korigiran zatraženi trošak sastavljanja podneska od 1. travnja 2003. godine tako Što mu je priznat trošak u iznosu od 100,00 kn jer se ne radi o obrazloženom podnesku, dok mu nije priznat trošak sastavljanja podneska od 14. listopada 2002. godine jer je punomoćnik tuženika bio nazočan na ročištu održanim istog dana za koje mu je odmjerena nagrada i na kojem je mogao istaknuti sve navode iz podneska. Sukladno tome, tuženiku je korigiran i trošak PDV-a tako što mu na navedene iznose po ovoj osnovi pripada naknada u iznosu od 561,00 kn. Tuženikovi troškovi odmjereni su sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Bjelovaru, 16. svibnja 2003. godine

Komentar J.B.
Iz obrazloženja presude proizlazi da je sud, pored jasnih odredaba Zakona o javnom bilježništvu o načinu potpisivanja javnobilježničkih isprava, saslušavao javnog bilježnika i na okolnost da li je u vrijeme sastavljanja javnobilježničkog akta postojala praksa da stranke parafiraju svaku stranicu sastavljene isprave, a također i na okolnosti koje proizlaze iz samog javnobilježničkog akta kao javne isprave, odnosno da li je strankama akt pročitan i protumačen. Uvažavajući načelo "iura novit curia" te činjenicu da je javnobilježnički akt javna isprava, ovakvo postupanje suda smatram protivnim načelu efikasnosti i ekonomičnosti postupka, tim više što je potpuno životno da će javni bilježnik potvrditi da je učinio ono što je u svojoj ispravi i potvrdio.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev 895/03-2

Kada iz isprave podnesene na potvrdu (solemnzaciju) i potvrde javnog bilježnika nedvojbeno proizlazi da je određena osoba potpisala ispravu i kao direktor pravne osobe i osobno te da su pri tome poštivane sve odredbe Zakona o javnom bilježništvu u vezi postupka solemnizacije, ne postoje pretpostavke niti za ništavost niti za pobojnost ugovora.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Jakoba Miletića, kao predsjednika vijeća, te Katarine Buljan, Vjere Delić, dr. Ivana Kaladića i Gordane Matasić-Špoljarić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice J. M. iz V., zastupane po punomoćnicima Zajedničkog odvjetničkog ureda M. D. i S. G., odvjetnicima iz Č., protiv tuženika S. d.o.o. Z., zastupanog po punomoćniku M. D., odvjetniku u Z., radi poništenja ili utvrđenja ništavosti te brisanja zemljišnoknjižnog upisa, rješavajući reviziju tužiteljice protiv pravomoćne presude Županijskog suda u Varaždinu, broj: Gž-653/03 od 05. lipnja 2003. godine, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Varaždinu, broj: P-1297/02 od 27. veljače 2003. godine, u sjednici održanoj 9. veljače 2005. godine,

p r e s u d i o j e:

Revizija se odbija kao neosnovana.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Varaždinu, broj: Gž-653/03 od 05. lipnja 2003. godine potvrđena je presuda Općinskog suda u Varaždinu, broj: P-1297/02 od 27. veljače 2003. godine kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice upravljen na utvrđenje da su odredbe čl. 1. i 2. Sporazuma o posredovanju sklopljenog između tuženika i tvrtke H. d.o.o. V., 16. travnja 1996. godine ništave, te brisanje zemljišnoknjižnog stanja nastalog temeljem tog Sporazuma glede dvosobnog stana na 5 katu zgrade u V., sagrađene na kč.br. 2732/3 i 2723/4, pod uložak 1077 k.o. Varaždin, brisanjem založnog prava upisanog pod brojem ZS.0355/96 u korist tuženika, podredno utvrđenje da Sporazum o posredovanju sklopljen između tvrtke H. d.o.o. V. i tuženika 16. travnja 1996. godine nije valjan, te brisanje zemljišnoknjižnog stanja nastalog temeljem ovog sporazuma glede dvosobnog stana na 5 katu zgrade u V., sagrađene na kč.br. 2732/3 i 2723/4, pod uložak 1077 k.o. Varaždin brisanjem založnog prava upisanog pod brojem ZS.0355/96 u korist tuženika, te ujedno je tužiteljica obvezana naknaditi tuženiku parnični trošak od 21.062,50 kn.

Protiv drugostupanjske pravomoćne presude tužiteljica je izjavila reviziju pobijajući je iz svih revizijskih razloga (čl. 385. st. 1. toč. 1-3. Zakona o parničnom postupku - "Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 112/99 i 117/03 - dalje: ZPP), predloživši njeno preinačenje prihvaćanjem tužbenog zahtjeva, podredno njihovo ukidanje i vraćanje predmeta prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tuženik nije odgovorio na reviziju, niti se o istoj izjasnio Državni odvjetnik Republike Hrvatske.

Revizija nije osnovana.

Osim paušalnog pozivanja na revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka revidentica konkretno ne ukazuje u čemu bi se sastojala ta povreda, a kako pak ispitujući pobijanu presudu temeljem odredbe čl. 386. ZPP-a ovaj sud nije našao da bi bila počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. ZPP-a, na koju temeljem odredbe čl. 386. ZPP-a pazi po službenoj dužnosti, zaključiti je da pobijana presuda nije opterećena bitnom povredom odredaba parničnog postupka.

Predmet spora je zahtjev za utvrđenje ništavosti toč. 1. i 2. Sporazuma o posredovanju sklopljenog 16. travnja 1996. godine, podredno utvrđenje da taj Sporazum nije pravno valjan, te brisanje zemljišnoknjižnog stanja nastalog temeljem navedenog Sporazuma u odnosu na stan u zgradi u V., izgrađene na kč.br. 2732/3 i 2723/4, pod uložak 1077 k.o. Varaždin, upisom hipoteke na istom u korist tuženika. U ovoj revizijskoj fazi postupka tužiteljica i dalje osporava pravnu valjanost Sporazuma o posredovanju sklopljenog 16. travnja 1996. godine, temeljem kojeg je izvršen upis založnog prava na njen stan u zemljišnim knjigama Općinskog suda Varaždin u korist tuženika.

U postupku pred nižestupanjskim sudovima utvrđeno je:

- da je dana 16. travnja 1996. godine sklopljen Sporazum o posredovanju između H. d.o.o. V. zastupanog po tužiteljici (posrednik) i tuženika S. d.o.o. (poduzeće), kojim Sporazumom

- da se tuženik obvezao dati posredniku kredit od 150.000 DEM (u vrijednosti robe namijenjene prodaji), a

- da je tužiteljica ovlastila tuženika radi naplate potraživanja 150.000 DEM uknjižiti hipoteku za korist tuženika na njenom stanu u V.,

- da je Sporazum potpisala tužiteljica,

- da su stranke solemnizirale ovaj Sporazumom kod javnog bilježnika dana 16. travnja 1996. godine, te akt o solemnizaciji tužiteljica potpisala, nakon čega

- da je temeljem navedenog Sporazuma izvršen upis hipoteke na stanu tužiteljice u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Varaždinu.

Temeljem prednjih utvrđenja pravilno su nižestupanjski sudovi odbili tužbeni zahtjev tužiteljice, a nakon što su pravilno ocijenili da je tužiteljica predmetni sporazum, te akt o solemnizaciji potpisala kao fizička osoba - založni dužnik. Zato ovaj Sporazum ima učinak javnobilježničkog akta (čl. 54. st. 6. Zakona o javnom bilježništvu - "Narodne novine", broj: 78/93, 29/94 - dalje: ZJP), i kao takav predstavlja valjan pravni osnov u smislu odredbe čl. 306. i 307. Zakona o vlasništvu i drugim

stvarnim pravima ("Narodne novine", broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01 - dalje: ZV) za zasnivanje hipoteke na stanu tužiteljice.

Naime, iz ukupno provedenog postupka jasno proizlazi da je u sklapanju Sporazuma, te prilikom njegovog solemniziranja tužiteljica aktivno sudjelovala ne samo kao direktor trgovačkog društva H. d.o.o., već i kao založni dužnik i kao takva potpisala kako Sporazum tako i akt o solemnizaciji, što je predstavljalo odraz njene stvarne volje. Upravo zato nema pretpostavki niti za ništavost pojedinih odredbi Sporazuma, niti za pobojnost ovog, a time ni pretpostavki za brisanje upisane hipoteke.

Zbog navedenog odlučeno je kao u izreci, sve temeljem odredbe čl. 393. ZPP-a.

U Zagrebu, 09. veljače 2005. godine

Komentar J.B.
Obzirom da nam se na solemnizaciu nerijetko podnose upravo isprave iz sadržaja kojih proizlazi da bi ih trebala potpisati ista osoba i kao direktor pravne osobe i osobno kao npr. založni dužnik, a da u uvodnom dijelu isprave uopće nije navedeno da se radi o dva različita ugovornika bilo bi uputno stranku na navedeno upozoriti i zatražiti da nedostatak prije solemnizacije isprave.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev-2252/1995-2

Presuda kojom bi bila utvrđena istinitost (autentičnost - da potječe od osobe koja je na njoj označena kao potpisnik) predmetnih isprava, ne može nadomjestiti ovjeru potpisa kad je ona nužna za pravni učinak isprava.

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Veseljka Šeparovića, kao predsjednika vijeća, te Ilije Čuljata, Jakoba Miletića, Vjere Delić i mr. Jasne Brežanski, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja N.Ć. iz D., ... , koga zastupa punomoćnik R.B., odvjetnik iz D., protiv tuženog M.Ć. iz O. - ... , B. i H., kojeg zastupa privremeni zastupnik L.C. odvjetnica iz D., radi utvrđenja, rješavajući reviziju tužitelja protiv rješenja Županijskog suda u Dubrovniku od 5. travnja 1995. godine, br. Gž-134/95., kojom je potvrđeno rješenje Općinskog suda u Dubrovniku od 9. prosinca 1994. godine, br. P-925/94., u sjednici održanoj dana 7. svibnja 1997. godine,

r i j e š i o j e:

Revizija tužitelja odbija se kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Drugostupanjskim rješenjem odbijena je žalba tužitelja i potvrđeno rješenje suda prvog stupnja kojim je odbačena tužba s tužbenim zahtjevom koji glasi:

"I. Utvrđuje se da je tuženik M.Ć. pok. N. dana 10. veljače 1994. izdao ispravu i vlastoručno je potpisao, nazvanu "Punomoć" kojom je ovlastio svoga sina, tužitelja N.Ć. da kao njegov punomoćnik zaključi u ime tužitelja kupoprodajni ugovor s kupcem kojeg on izabere, a kojim prodaje obiteljsku kuću u D., ul. ... , koja čini 2/3 vlasničkog prava čest. zgr. .. . k.o. D. s pripadajućim vrtom - dvorištem, te da ga do kraja zastupa u poslu kupoprodaje pred nadležnim organom u vezi poreza na

promet nekretnina i prava, kod nadležnog organa za ovjeru potpisa, te kod nadležnog suda radi uknjižbe na kupca, zatim da je s tim u vezi ovlaštena naplatiti ugovorenu kupoprodajnu cijenu kao njegov punomoćnik, te o tome izdati priznanicu kupcu i uopće zastupati sva njegova prava i interese kako na toj nekretnini, tako i inače, i još da je tužitelj ako to želi i prihvaća ovlašten da navedeni vlasnički dio u nekretnini prenese na svoje ime ili u svoju korist kao tuženikov dar u kojem slučaju se ta punomoć, uz izjavu tužitelja o prihvaćanju ima smatrati ugovorom o darovanju kojom tuženik poklanja tužitelju navedene nekretnine i ujedno ga u tom slučaju ovlašćuje da se uknjiži kao novi vlasnik - daroprimac, i konačno da ta punomoć sadrži pravo raspolaganja tuženikovim vlasničkim dijelom na označenoj nekretnini u korist tužitelja i to u najširem smislu i značaju pravnog pojma prava raspolaganja.

II. Utvrđuje se da je tuženik M.Ć. pok. N. dana 10. veljače 1994. izdao ispravu i vlastoručno je potpisao, nazvanu "Punomoć" kojom je ovlastio tužitelja da preuzme njegovu deviznu štednu knjižicu kod D. banke d.d. D. br. . . . . .DEM i dao mu stalnu punomoć po navedenoj knjižici."

Protiv drugostupanjskog rješenja tužitelj je izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 187. st. 1. i 2. koja je učinjena u postupku i pred sudom drugog stupnja, te iz čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP, kao i zbog pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da revizijski sud preinači pobijano rješenje suda drugog stupnja tako što će uvažiti žalbu protiv rješenja suda prvog stupnja ukinuti to rješenje i usvojiti u cijelosti tužbeni zahtjev.

Tuženi nije odgovorio na izjavljenu reviziju, niti se Državni odvjetnik Republike Hrvatske o njoj izjasnio.

Revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. ZPP, na koju ovaj sud temeljem odredbe čl. 386. ZPP pazi po službenoj dužnosti.

Po ocjeni ovog suda u postupku pred drugostupanjskim sudom nije učinjena bitna povreda iz čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 187. st. 1. i 2. ZPP.

Pravilno je drugostupanjski sud ocijenio da nisu ispunjene procesne pretpostavke iz čl. 187. st. 2. ZPP, kad je odbio žalbu tužitelja i potvrdio prvostupanjsko rješenje o odbacivanju tužbe. Postojanje pravnog interesa za podnošenje tužbe za utvrđenje istinitosti isprava - punomoći tužitelj opravdava time da predmetne isprave ne može valjano upotrijebiti jer tuženikov potpis na ispravama nije ovjeren od strane nadležnog tijela niti se u sadašnjim okolnostima ovjera može izvršiti. Presuda kojom bi bila utvrđena istinitost (autentičnost - da potječe od osobe koja je na njoj označena kao potpisnik) predmetnih isprava ne može nadomjestiti ovjeru potpisa kad je ona nužna za pravni učinak isprava. Način ovjere potpisa (legalizaciju) propisuje čl. 77. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine", br. 78/93. i 29/94.), a u međunarodnom prometu Zakon o legalizaciji isprava u međunarodnom prometu ("Narodne novine", br. 53/91.). To svakako znači da postoji mogućnost ovjeravanja tuženikovog potpisa na ispravama.

Valja napomenuti da navodi revidenta koji se odnose na posljedice koje bi mogao imati zbog sklapanja kupoprodajnog ugovora kao neovlašteni punomoćnik ne bi mogli utjecati na ocjenu postojanja pravnog interesa i da su isticani u prvostupanjskom postupku, jer u biti obrazlažu nužnost postojanja valjane ovjere na ispravama.

Iako revident ne obrazlaže u čemu vidi povredu odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP, ovaj sud je ispitao odluku i ocijenio da nije učinjena povreda navedene odredbe parničnog postupka.

Nije ostvaren revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava, jer je postupak pravomoćno završen rješenjem o odbacivanju tužbe iz procesnih razloga, zbog toga što nije ispunjen uvjet iz čl. 187. st. 2. ZPP, pa uopće nije bilo primjene materijalnog prava.

Budući da ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, a ni razlozi na koje sud pazi po službenoj dužnosti, odlučeno je temeljem čl. 393. ZPP kao u izreci.

U Zagrebu, 7. svibnja 1997.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Broj: Rev 856/05-2

Svaki javnobilježnički akt temeljem kojeg je u zemljišnim knjigama upisana hipoteka nema svojstvo ovršne isprave i slijedom toga ne može se temeljem svakog takvog akta tražiti neposredna ovrha, već samo temeljem onih koji sadrže odredbu po kojoj dužnik izričito pristaje da se protiv njega može neposredno tražiti ovrha (tzv. klauzulu exequendi)

Prema pravnom shvaćanju ovog suda nije odlučno što punomoć nije bila izdana u trenutku zaključenja pravnog posla (03. travnja 1997.). Odlučno je u smislu čl. 59. ZJB da je privatna isprava, koja se potvrđuje, sastavljena prema odredbama čl. 54. ZJB i da po obliku odgovara propisima o javnobilježničkoj ispravi. Punomoć mora biti ovjerena i priložena u izvorniku ili ovjerenom prijepisu (čl. 54. st. 5. ZJB), pri čemu to ne mora nužno biti učinjeno istog dana kada se isprava sastavlja odnosno potvrđuje. Činjenica da je ugovor sklopljen 03. travnja 1997. godine, a da je tužitelj naknadno (26. svibnja 1997. godine) izdao punomoć B. M. koji je ugovor već potpisao u ime tužitelja predstavlja naknadno odobrenje u smislu odredbe čl. 88. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99). Za valjanost pravnog posla dovoljna je bila i sama izjava tužitelja da ugovor odobrava, ali u tom slučaju bez ovjerene pisane punomoći potvrđeni (solemnizirani) ugovor ne bi imao svojstvo ovršne isprave.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan, kao predsjednice vijeća, Jakoba Miletića, dr. sc. Ivana Kaladića, Gordane Matasić-Špoljarić i mr. sc. Andrije Erakovića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. M. iz K., kojeg zastupa punomoćnica J. D., odvjetnica iz K., protiv tužene C. b. d.d. Z., koju zastupa punomoćnica V. G. dipl. iur., radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv pravomoćne presude Županijskog suda u Karlovcu broj: Gž-140/04-2 od 06. veljače 2004. godine, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Karlovcu broj: P-360/99-12 od 11. studenog 2003. godine, u sjednici održanoj dana 26. listopada 2005. godine,

p r e s u d i o j e:

I. Revizija tužene se odbija kao neosnovana u dijelu u kojem pobija presudu Županijskog suda u Karlovcu broj: Gž-140/04-2 od 06. veljače 2004. godine kojim je potvrđena presuda Općinskog suda u Karlovcu broj: P-360/99-12 od 11. studenog 2003. godine u dijelu u kojom je ovrha u predmetu toga suda broj Ovr-95/98 određena temeljem Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu od 14. lipnja 1996. godine, solemniziranom od strane javnog bilježnika dana 11. studenog 1996. godine i Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu od 09. srpnja 1996. godine, solemniziranom od strane javnog bilježnika dana 11. studenog 1996. godine - proglašena nedopuštenom.

II. Revizija tužene djelomično se prihvaća te se djelomično preinačuje presuda Županijskog suda u Karlovcu broj: Gž-140/04-2 od 06. veljače 2004. godine i Općinskog suda u Karlovcu broj: P-360/99-12 od 11. studenog 2003. godine u dijelu u kojem je ovrha u predmetu toga suda broj Ovr-95/98 određena temeljem Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu od 03. travnja 1997. godine, koji je solemniziran od strane javnog bilježnika dana 23. svibnja 1997. godine proglašena nedopuštenom i u odluci o parničnom trošku te sudi:

Odbija se tužbeni zahtjev da se proglasi nedopuštenom ovrha u predmetu prvostupanjskog suda broj: Ovr-95/98 u dijelu u kojem je ovrha određena temeljem Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu zaključenog 03. travnja 1997. godine i solemniziranog od strane javnog bilježnika dana 23. svibnja 1997. godine pod brojem OU-269/97.

Tužena je dužna naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 9.705,00 kn u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom suđeno je:

"I. Ovrha u predmetu Općinskog suda u Karlovcu broj Ovr-95/98 proglašava se nedopuštenom.

II. Nalaže se tuženiku C. b. d.d. Z., ,,, naknaditi tužitelju M. M. iz K., ... parnične troškove u iznosu od 34.465,00 kn, u roku 15 dana."

Drugostupanjskom presudom odbijena je žalba tužene i potvrđena presuda suda prvog stupnja.

Protiv pravomoćne drugostupanjske presude reviziju je izjavila tužena zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se preinači ili da se odluke nižih sudova ukinu i predmet vrati prvostupanjskom sudu ne ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Državni odvjetnik Republike Hrvatske nije se izjasnio o reviziji.

Revizija je djelomično osnovana, a djelomično nije osnovana.

Nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92. i 112/99. - dalje ZPP),
na koju ovaj sud temeljem čl. 386. ZPP pazi po službenoj dužnosti.

Presude sudova nižeg stupnja mogu se ispitati. U obrazloženju prvostupanjske presude navedeni su razlozi o odlučnim činjenicama koji nisu proturječni, a ne postoji ni proturječnost o odlučnim činjenicama između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava, odnosno zapisnika. Drugostupanjski sud je u smislu čl. 375. st. 1. ZPP ocijenio žalbene navode koji su od odlučnog značaja. Stoga nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP kako se navodi u reviziji. Sudovi nižeg stupnja su međutim pogrešno primijenili materijalno pravo kada su ovrhu proglasili nedopuštenom i u dijelu u kojem je ona određena temeljem Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu zaključenog 03. travnja 1997. godine i solemniziranog od strane javnog bilježnika dana 23. svibnja 1997. godine pod brojem OU-269/97

U provedenom postupku utvrđeno je:

- da je pred prvostupanjskim sudom u tijeku ovršni postupak pod brojem Ovr-95/98 u kojem je tužena u ovoj parnici zatražila ovrhu protiv tužitelja radi namirenja novčane tražbine iz vrijednosti zaloga - nekretnina u vlasništvu ovršenika (tužitelja u ovoj parnici) upisanih u zk. ul. 422, P. brdo, kč. br. 209/1 - temeljem Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu od 14. lipnja 1996. godine sklopljenog između tužene banke, trgovačkog društva H. d.o.o.K. i tužitelja kao zalogodavca, koji u točci II. ugovora dozvoljava da se upiše u korist tužene banke hipoteka na opisanim nekretninama na iznos od 300.000 DEM u kunskoj protuvrijednosti, s tim da je javni bilježnik solemnizirao ugovor dana 11. studenog 1996. godine, kojeg je u ime dužnika H. d.o.o Z. potpisao prokurist toga društva B. M., a ujedno ga je potpisao i u ime založnog dužnika M. M. kao njegov punomoćnik bez punomoći u spisu,

- da je tužena protiv tužitelja pokrenula ovršni postupak koji je vođen pod posl. brojem Ovr-98/98 i koji je pripojen spisu Ovr-95/98, u kojem je predložila ovrhu radi namirenja novčane tražbine iz vrijednosti istih nekretnina u vlasništvu tužitelja temeljem dva javnobilježnička akta, solemniziranih privatnih isprava:

(a) Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu sklopljenom dana 09. srpnja 1996. godine (solemniziranog po javnom bilježniku dana 11. studenog 1996.) između tužene, kao vjerovnika, trgovačkog društva B. M. d.o.o Z., kao dužnika i tužitelja kao založnog dužnika (zalogodavca), kojim u točci II dozvoljava upis hipoteke u korist tužene na iznos od 300.000 DEM, a ugovor je potpisao B. M. u ime dužnika (B. M. d.o.o.) kao direktor i u ime B. M. (zalogodavca, tužitelja u ovom sporu) kao njegov punomoćnik, s tim da u spisu nema punomoći,

(b) Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu od 03. travnja 1997. godine između istih stranaka, a kojim tužitelj dozvoljava upis hipoteke u korist tužene za iznos od 120.000 DEM u kunskoj protuvrijednosti, s tim da je u potvrdi (solemnizaciji) javnog bilježnika od 23. svibnja 1997. godine navedeno da je B. M. ugovor potpisao kao punomoćnik u ime M. M., a prema utvrđenju prvostupanjskog suda u spisu se nalazi punomoć koju je M. M. izdao 26. svibnja 1997. godine B. M. "radi ovjere potpisa u poslovnoj suradnji s C. b., kao i zastupanja", koja je istog dana ovjerena od javnog bilježnika Ž. K. iz K. pod brojem ovjere OV-2423/97,

- da je rješenjem prvostupanjskog suda broj Z-3272/96 od 14. lipnja 1996. godine dozvoljena uknjižba prava zaloga po Ugovoru o međusobnom poslovnom odnosu od 14. lipnja 1996. godine i da u tom spisu nema punomoći kojom bi tužitelj ovlastio B. M. da u njegovo ime potpiše ugovor,

- da je rješenjem prvostupanjskog suda broj Z-3273/96 od 12. studenog 1996. godine dozvoljena uknjižba prava zaloga temeljem solemniziranog Ugovora o međusobnoj poslovnoj suradnji od 09. srpnja 1996. godine, a u spisu nema punomoći kojom bi tužitelj ovlastio B. M. da u njegovo ime potpiše ugovor,

- da je rješenjem prvostupanjskog suda Z-2005/97 od 28. svibnja 1997. godine dozvoljena uknjižba založnog prava temeljem Ugovora o poslovnom odnosu od 03. travnja 1997. godine, koji je solemniziran 23. svibnja 1997. godine, te da u tom spisu postoji ovjerena punomoć koju je izdao tužitelj B. M. dana 26. svibnja 1997. godine,

- da su G. H. i B. M. pravomoćnom presudom Općinskog suda u Karlovcu br. K-427/99 od 12. veljače 2001. godine oglašeni krivim za kazneno djelo prijevare iz čl. 224. st. 1. i 4. KZ, a u drugostupanjskoj presudi (Kž-294/01 od 3. prosinca 2002.) se navodi kao je utvrđeno da nije postojala suglasnost M. M. prilikom sklapanja Ugovora o poslovnoj suradnji od 14. lipnja 1996. godine i onog od 09. srpnja 1996. godine, a da je tužitelj dao punomoć B. M. 26. svibnja 1997. godine.

Pravilno su postupili sudovi nižeg stupnja kada su prihvatili tužbeni zahtjev i ovrhu proglasili nedopuštenom u dijelu u kojem je ona određena temeljem Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu od 14. lipnja 1996. godine i od 09. srpnja 1996. godine. Tužitelj je, kako navodi u tužbi, u ovršnom postupku kao ovršenik upućen na parnicu rješenjem broj Ovr-95/98 od 19. veljače 1999. godine radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, tj. da ovršne isprve - tri navedena ugovora o poslovnoj suradnji - on nije potpisao niti je bilo koga opunomoćio da ih potpiše u njegovo ime. Osporio je dakle da bi se temeljem tih javnobilježnički akata ovrha mogla tražiti protiv njega. Pod pretpostavkama iz čl. 48. u vezi s čl. 46. st. 2. toč. 7. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 57/96. - dalje: OZ), koji je bio u primjeni u vrijeme upućivanja na parnicu (bez, kasnijih izmjena), sud koji provodi ovršni postupak može uputiti ovršenika na parnicu i radi utvrđivanja činjenice je li ovrhovoditelj ovlašten na temelju ovršne isprave tražiti ovrhu protiv ovršenika.

Sud određuje ovrhu samo na temelju ovršne ili vjerodostojne isprave (čl. 20. OZ), a ovršna isprava je i javnobilježnička isprava (čl. 21. toč. 3.OZ). Prema odredbi čl. 54. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" broj 78/93. i 29/94. - dalje: ZJB) javnobilježnički akt je ovršna isprava ako je u njemu utvrđena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obvezanika o tome da se na temelju tog akta može radi ostvarenja dužne činidbe, nakon dospjelosti obveze, neposredno provesti prisilno izvršenje. Takvu snagu u smislu čl. 59. st. 1. ZJB ima i potvrđena (solemnizirana) isprava ako je sastavljena prema odredbama iz čl. 54. ZJB.

Ako je javnobilježnički akt sastavljen na temelju punomoći ili ovlasti, moraju punomoć ili ovlast koji nisu javne isprave biti sudski ili javnobilježnički ovjereni i priloženi u izvorniku ili u ovjerenom prijepisu (čl. 54. st. 5. ZJB). U konkretnom slučaju je utvrđeno da je Ugovor o međusobnom poslovnom odnosu od 14. lipnja 1996. godine u ime tužitelja, kao zalogodavca, potpisao B. M. i da je taj ugovor potvrđen (solemniziran) po javnoj bilježnici R. K. K. iz Z. dana 11. studenog 1996. godine, a da punomoći u spisu nema. Također je utvrđeno da punomoći nema ni u spisu Općinskog suda u Karlovcu broj Z-3272/96. B. M. je potpisao u ime tužitelja (zalogodavca) kao njegov punomoćnik i Ugovor o međusobnom poslovnom odnosu od 09. srpnja 1996. godine, kojeg je istog dana (11. studenog 1996) potvrdila (solemnizirala) javna bilježnica R. K. K., a prema utvrđenju prvostupanjskog suda punomoć u spisu ne postoji, a nema je ni u spisu Zemljišnoknjižnog odjela broj Z-3273/96.

Na temelju javnobilježničkog akta, na temelju kojega je u zemljišnim knjigama upisana hipoteka na određenoj nekretnini, može se neposredno tražiti izvršenje na toj nekretnini radi naplate osiguranog potraživanja, nakon njegove dospjelosti, ako je dužnik na to u tom aktu izričito pristao (čl. 54. st. 3. ZJB). Tužitelj je na to mogao pristati tako da je sam potpisao ugovore (javnobilježničke akte) ili tako da je dao punomoć drugoj osobi (u ovom slučaju B. M.) u pisanom obliku koja bi morala biti (a) sudski ili javnobilježnički ovjerena te (b) priložena u izvorniku ili u ovjerenom prijepisu. Nije sporno da tužitelj te ugovore nije potpisao, a utvrđeno je da ne postoji punomoć koja je ovjerena i priložena. Tužena i ne tvrdi da postoji takva punomoć kojom bi tužitelj ovlastio B. M. da u njegovo ime potpiše Ugovor o poslovnom odnosu od 14. lipnja 1996. i od 09. srpnja 1996. godine.

Tužena se u reviziji poziva na činjenicu da je na temelju tih isprava (ugovora) uknjižio založno pravo i da je time zemljišnoknjižni odjel suda potvrdio da se radi o valjanoj ispravi. U ovoj parnici zadatak je suda bio odgovoriti na pitanje je li ovrha temeljem tih isprava dopuštena ili nije, a ne i o njihovim drugim pravnim učincima, pa ni o tome je li tužena stekla založno pravo na nekretninama tužitelja ili nije. Iz odredbe čl. 54. st. 3. ZJB jasno proizlazi da svaki javnobilježnički akt temeljem kojega je u zemljišnim knjigama upisana hipoteka na određenoj nekretnini nema svojstvo ovršne isprave i slijedom toga ne može se na temelju svakog takvog akta tražiti neposredno ovrha, već samo temeljem onih koji sadrže odredbu po kojoj dužnik izričito pristaje da se protiv njega može neposredno tražiti ovrha (tzv. klauzulu exequendi). Kraj činjenice da tužitelj nije potpisao ugovore (javnobilježničke akte) te da je utvrđeno da uz njih nije priložena ovjerena punomoć, na način kako je to propisano u čl. 54. st. 5. u vezi s čl. 59. ZJB, može se pouzdano zaključiti da tužitelj kao dužnik nije "izričito pristao" da se na temelju tih akata može protiv njega neposredno tražiti ovrha. Ta činjenica je u konkretnom slučaju dovoljna da se ovrha temeljem tih javnobilježničkih akata proglasi nedopuštenom.

Pogrešno su sudovi nižeg stupnja primijenili materijalno pravo kada su proglasili nedopuštenom i ovrhu temeljem Ugovora o međusobnom poslovnom odnosu koji je sklopljen dana 03. travnja 1997. godine između tužene banke i trgovačkog društva B. M. d.o.o Z., kao dužnika te tužitelja M. M., kao založnog dužnika. Tim ugovorom tužitelj je dozvolio zasnivanje založnog prava na opisanim nekretninama radi osiguranja tražbine banke prema B. M. d.o.o. Z. u iznosu od 120.000 DEM u kunskoj protuvrijednosti, te je izričito ovlastio banku da može tražiti prisilnu ovrhu temeljem toga ugovora. Ugovor je u ime tužitelja kao založnog dužnika potpisao B. M., kao njegov punomoćnik.

Utvrđeno je da je Ugovor potvrdila (solemnizirala) javna bilježnica Ž. M. iz Z. dana 23. svibnja 1997. godine. U potvrdi su navedeni podaci o B. M. kao punomoćniku tužitelja temeljem punomoći ovjerene kod javnog bilježnika Ž. K. iz K. pod brojem ovjere OV-2423/97. Prema utvrđenju prvostupanjskog suda u spisu se nalazi ovjerena punomoć, a temeljem uvida u spis Z-2005/97 utvrđuje da se u njemu nalazi "original punomoći koju je M. M. izdao 26. svibnja 1997. godine B. M., koji je istoga dana ovjerio javni bilježnik Ž. K.". Sudovi nižeg stupnja se također pozivaju i na činjenice utvrđene u kaznenom postupku (na obrazloženje drugostupanjske presude Kž-294/01 od 03. prosinca 2002. godine), koje se temelje na iskazu tužitelja, tj. da je on dao punomoć B. M. dana 26. svibnja 1997. godine te da je prikazivanjem lažnih činjenica doveden u zabludu jer su mu okrivljeni (G. H. i B. M.) predočili da im hipoteka treba radi dizanja kratkoročnog kredita od 100.000 DEM, pa im je on (tužitelj) dao suglasnost, ali je uslijedio upis hipoteke u iznosu od 720.000 DEM. Volja je tužitelja bila opteretiti svoje nekretnine hipotekom makar za iznos od 100.000 DEM, pa i ta činjenica ukazuje na to da je tužitelj naknadno dao punomoć B. M. za Ugovor o međusobnom poslovnom odnosu od 03. travnja 1997. godine, bez obzira na to što se prema tom ugovoru hipotekom osigurava tražbina banke u iznosu od 120.000 DEM (a ne 100.000 DEM za kliko je prema iskazu tužitelja u kaznenom predmetu on dao suglasnost za upis hipoteke).

S obzirom na tako utvrđene činjenice Ugovor o međusobnom poslovnom odnosu od 3. travnja 1997. godine kao javnobilježnički akt predstavlja ovršnu ispravu u smislu odredbi čl. 54. u vezi s čl. 59. OZ i slijedom toga ovrha određena temeljem toga akta je dopuštena.

Sudovi nižeg stupnja utvrđuju da je jedina punomoć koju je tužitelj dao B. M. ona od 26. svibnja 1997. godine, koja je izdana 50 dana od zaključenja posljednjeg Ugovora od 03. travnja 1997. godine, a tri dana nakon solemnizacije toga ugovora koja je izvršena 23. svibnja 1997. godine. Stoga prvostupanjski sud zaključuje da ugovor nije pravovaljan, a drugostupanjski sud navodi da tužitelj naknadnim izdavanjem punomoći nije odobrio pravni posao.

Prema pravnom shvaćanju ovog suda nije odlučno što punomoć nije bila izdana u trenutku zaključenja pravnog posla (03. travnja 1997.). Odlučno je u smislu čl. 59. ZJB da je privatna isprava, koja se potvrđuje, sastavljena prema odredbama čl. 54. ZJB i da po obliku odgovara propisima o javnobilježničkoj ispravi. Punomoć mora biti ovjerena i priložena u izvorniku ili ovjerenom prijepisu (čl. 54. st. 5. ZJB), pri čemu to ne mora nužno biti učinjeno istog dana kada se isprava sastavlja odnosno potvrđuje. Činjenica da je ugovor sklopljen 03. travnja 1997. godine, a da je tužitelj naknadno (26. svibnja 1997. godine) izdao punomoć B. M. koji je ugovor već potpisao u ime tužitelja predstavlja naknadno odobrenje u smislu odredbe čl. 88. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99). Za valjanost pravnog posla dovoljna je bila i sama izjava tužitelja da ugovor odobrava, ali u tom slučaju bez ovjerene pisane punomoći potvrđeni (solemnizirani) ugovor ne bi imao svojstvo ovršne isprave.

Ugovor o međusobnom poslovnom odnosu od 03. travnja 1997. godine, koji je potvrđen (solemniziran) i uz koji je priložena ovjerena punomoć od 26. svibnja 1997. godine, kako je utvrđeno u provedenom postupku udovoljava stoga pretpostavkama iz čl. 59. u vezi s čl. 54. ZJB te ima svojstvo ovršne isprave te je ovrha određena temeljem toga Ugovora dopuštena.

Zbog toga je temeljem čl. 393. ZPP odlučeno kao u točci I. izreke, a temeljem čl. 395. st. 1. ZPP kao točci II. Izreke.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 166. st. 2. u vezi s čl. 154. st. 2. ZPP. Tužitelju prema označenoj vrijednosti predmeta spora od 360.000,00 kuna pripada pravo na trošak sastava tužbe u iznosu od 4.658,00 kn, za zastupanje na ročištu od 26. svibnja 2000. godine 2.329,00 kn i trošak zastupanja na ročištu od 11. studenog 2003. godine u iznosu od 4.658,00 kn ili ukupno 11.645,00 kn. Kako je tužitelj uspio u sporu za pet šestina to mu je razmjerno tom uspjehu dosuđen trošak u iznosu od 9.705,00 kn. S druge strane tužena je uspjela u sporu samo za jednu šestinu, pri čemu treba reći da je u žalbi i reviziji predložila da se pobijana odluka preinači "uz naknadu troška", a to nije određen zahtjev za naknadu troškova u smislu čl. 164. st. 1. i 2. ZPP.

U Zagrebu, 26. listopada 2005. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev 982/03-2

Činjenica što javni bilježnik nije istovjetnost stranke prilikom potpisivanja (solemnizacije) sporazuma utvrdio na način propisan člankom 60. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu (već je to učinio na temelju vozačke dozvole) ne čini osporeni sporazum zbog tog propusta ništavim, u okolnostima da je stranka stvarno potpisala ispravu.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Ivana Mikšića, kao predsjednika vijeća, te Petra Milasa, Marijana Ramušćaka, Vlatke Potočnjak-Radej i Gordane Gasparini, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice D. P. iz K., koju zastupa punomoćnica S. C., odvjetnica iz Z., protiv tuženika G. K. F., zastupana po punomoćniku D. J., odvjetniku iz Đ., radi utvrđenja ništavosti isprave, odlučujući o reviziji tužiteljice izjavljene protiv pravomoćne presude Županijskog suda u Koprivnici od 20. veljače 2003., broj Gž 182/03, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Đurđevcu od 20. prosinca 2002., broj P 485/02, u sjednici održanoj dana 1. lipnja 2005. godine,

p r e s u d i o j e :

Revizija se odbija kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom suđeno je:

“Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

I. Utvrđuje se ništavim Sporazum o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva od 16. prosinca 1998. godine sklopljen između tužiteljice kao fiducijanta i tuženika kao fiducijara.

II. Nalaže se uspostava zemljišno-knjižnog stanja kakvo je bilo prije provedbe Sporazuma iz toč. I. na način da se na nekretninama upisanim u č.k.br. 652/1 z.k.ul.br. 10601 k.o. K. briše pravo vlasništva s imena i vlasništva tuženika uz istovremeni upis tih nekretnina na ime i u vlasništvo tužiteljice.”

Istom presudom tužiteljica je obvezana tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 27.450,00 kn.

Drugostupanjskom presudom odbijena je kao neosnovana žalba tužiteljice i u cijelosti je potvrđena prvostupanjska presuda.

Protiv pravomoćne drugostupanjske presude tužiteljica je pravovremeno podnijela dopuštenu reviziju pozivom na revizijski razlog: pogrešnu primjenu materijalnog prava. Predložila je da preinakom nižestupanjskih presuda tužbeni zahtjev bude prihvaćen kao osnovan, a tuženik obavezan da tužiteljici naknadi trošak spora.

Na reviziju nije odgovoreno, niti se državni odvjetnik Republike Hrvatske izjasnio o reviziji.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice da se utvrdi ništavim Sporazum o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na nekretnini, koji Sporazum je sklopljen između tužiteljice kao fiducijanta i tuženika kao fiducijara, te uspostava ranijeg zemljišno-knjižnog stanja na nekretnini.

Ispitujući pobijanu presudu ovaj sud nije našao da je počinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe čl. 386. Zakona o parničnom postupku (“Narodne novine” broj 53/91, 91/92 i 112/99 - dalje: ZPP), koje su bile u primjeni u odnosno vrijeme, a na ostale bitne povrede postupka u reviziji se određeno i ne upire.

U postupku je, u bitnome, utvrđeno:

- da je tuženik tužiteljici dao u zajam svotu od 20.000,00 DEM, plativo u kunama (75.000,00 kn), a tužiteljica se obvezala tuženiku pozajmljenu svotu vratiti do 16. prosinca 2001. godine, u 36 mjesečnih rata, a radi osiguranja potraživanja tuženika iz navedenog osnova, stranke su dana 16. prosinca 1998. sklopile Sporazum o osiguranju novčane tražbine kod javnog bilježnika prijenosom prava vlasništva nekretnine vlasnosti tužiteljice označene kao k.č. br. 652/1, z. k. ul. br. 10601, k. o. K.,

- da je u zemljišnim knjigama, temeljem navedenog Sporazuma, tuženik upisan kao samovlasnik navedene nekretnine, uz zabilješku da je prijenos obavljen radi osiguranja,

- da je istovjetnost tužiteljice javni bilježnik utvrdio putem vozačke dozvole,

- da tužiteljica nije uredno vraćala zajam, tako da je tuženik, u skladu s odredbom čl. 277. Ovršnog zakona (“Narodne novine” broj 57/96 i 29/99 - dalje: OZ) pozvao tužiteljicu putem javnog bilježnika da ga obavijesti zahtijeva li da se nekretnina na kojoj je vlasništvo preneseno proda ili da se preneseno pravo unovči putem javnog bilježnika,

- da u zemljišnim knjigama do zaključenja glavne rasprave u ovoj pravnoj stvari nije brisana zabilježba da je pravo vlasništva na nekretnini preneseno radi osiguranja.

U ovom stadiju postupku prijeporno je pravno pitanje je li navedeni Sporazum o osiguranju ništav, odnosno ima li taj Sporazum značaj javne isprave, temeljem koje je u zemljišnim knjigama bilo moguće valjano izvršiti prijenos prava vlasništva u skladu s odredbama tog Sporazuma.

Prijenos prava vlasništva na stvari radi osiguranja tražbine propisuju odredbe čl. 273-279. OZ-a, koje su bile u primjeni u odnosno vrijeme.

Prema odredbi čl. 274. st. 1. OZ-a, jedna ili obje stranke mogu tražiti od suda da odredi ročište i da na tom ročištu u zapisnik unese njihov sporazum o tome da se radi osiguranja novčane tražbine predlagatelja osiguranja prenese na predlagatelja osiguranja vlasništvo na nekoj stvari protivnika osiguranja, ili da se u tu svrhu na predlagatelja osiguranja prenese koje pravo protivnika osiguranja.

A prema odredbi čl. 279. st. 2. OZ-a, javnobilježnički akt ili solemizirana privatna isprava odgovarajućeg sadržaja zamjenjuje sporazum iz čl. 274. st. 1. Zakona.

Odredbom čl. 60. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" broj 78/93 i 29/94 - dalje: ZJB) propisano je: "Ako javni bilježnik ne poznaje sudionike osobno i po imenu, njihovu istovjetnost utvrdit će osobnom iskaznicom ili putovnicom. Ako ni to nije moguće, njihovu istovjetnost mora posvjedočiti koji drugi javni bilježnik ili dva svjedoka istovjetnosti."

A prema odredbi čl. 55. st. 1. toč. a) Zakona o zemljišnim knjigama ("Narodne novine" broj 91/96, 137/97 i 114/01 - dalje: ZZK), javne isprave na temelju kojih se može dopustiti uknjižba su isprave koje su u pravnim poslovima sastavili za to nadležno tijelo ili javni bilježnik u granicama svoje ovlasti i u propisanom obliku, ako sadrže sve što se zahtijeva za uknjižbu na temelju privatnih isprava.

Prema utvrđenjima nižestupanjskih sudova sporni Sporazum o osiguranju po svom sadržaju ima sve potrepštine javne isprave, a činjenica da istovjetnost tužiteljice, kao protivnika osiguranja, nije od strane javnog bilježnika utvrđena u skladu sa odredbom čl. 60. st. 1. ZJB-a, prema stajalištu nižestupanjskih sudova nije takvog značaja zbog kojeg navedeni Sporazum ne bi imao kvalitetu javne isprave, s obzirom da je u postupku iskazom same tužiteljice utvrđeno da je tužiteljica vlastoručno potpisala osporeni Sporazum.

I prema prosudbi ovog revizijskog suda, činjenica što javni bilježnik nije istovjetnost tužiteljice prilikom potpisivanja osporenog sporazuma utvrdio na način propisan citiranom odredbom čl. 60. st. 1. ZJB, ne čini osporeni Sporazum zbog tog propusta ništav.

Navedeni Sporazum ima značaj nagodbe odnosno ugovora sklopljenog među strankama.

U reviziji se ne tvrdi, a niti iz odredbi osporenog sporazuma proizlazi, da bi odredbe Sporazuma bila protivne Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima, te moralu društva (čl. 103. Zakona o obveznim odnosima - "Narodne novine", broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99).

Točno je da prema odredbi čl. 70. st. 1. ZJB-a proizlazi da javnobilježnički akt pri čijem sastavljanju nisu poštivani zahtjevi iz odredbe čl. 60. st. 1. ZJB nema snagu javne isprave. Međutim, nižestupanjski sudovi su navedenu okolnost cijenili sukladno odredbi st. 2. čl. 70. ZJB, te zaključili, kako je već navedeno, da okolnost što istovjetnost tužiteljice, kao protivnika osiguranja, nije od strane javnog bilježnika utvrđena u skladu sa odredbom čl. 60. ZJB-a nije od takvog značaja zbog kojeg spomenuti Sporazum ne bi imao kvalitetu javne isprave, poglavito stoga što iz iskaza same tužiteljice proizlazi da je ona vlastoručno potpisala Sporazum.

Navedeni zaključak nižestupanjskih sudova prihvaća kao pravilan i ovaj revizijski sud, s obzirom da je sud ovlašten cijeniti kakav značaj ima propust javnog bilježnika što istovjetnost stranke nije utvrdio u smislu odredbe čl. 60. st. 1. ZJB.

Naime, prema čl. 70. st. 2. ZJB, sud će cijeniti da li i u kojoj mjeri povreda odredbe čl. 60. st. 1. rečenica druga oduzima ili umanjuje vjerodostojnost javno-bilježničkog akta.

S razlogom su, kako je već navedeno, nižestupanjski sudovi opisanu povredu zakonske odredbe st. 1. čl. 60. ZJB kod utvrđenja istovjetnosti tužiteljice, ocijenili da nije takvog značaja zbog koje osporeni sporazum ne bi imao značaj javne isprave.
Iz izloženih razloga revizija se ne pokazuje osnovanom, pa je zato presuđeno kao u izreci (čl. 393. ZPP).
U Zagrebu, 1. lipnja 2005. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU

Posl.br. II. Gž-3740/01-2.

Posljedica povrede pravila o sastavljanju javnobilježničkog akta iz članka 69. st. 1. toč. 5. Zakona o javnom bilježništvu prema odredbi članka 70. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu je ta da javnobilježnički akt u tom slučaju nema snagu javne isprave.

R J E Š E NJ E

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca tog suda Suzane Kapustić, kao predsjednika vijeća, Paule Božić i Karlote Posavec, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice M. M. iz Z., ..., koju zastupa punomoćnik A. P., odvjetnik iz Z., protiv tuženice C. banke d.d. iz Z., ..., radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv presude Općinskog suda u Zagrebu od 05. srpnja 2000. godine, poslovni broj P-3738/99, na sjednici vijeća održanoj dana 3. veljače 2004. godine,

r i j e š i o j e

Ukida se presuda Općinskog suda u Zagrebu poslovni broj P-3738/99 od 5. srpnja 2000. godine i predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja odbijena je tužiteljica sa tužbenim zahtjevom kojim traži da se proglasi nedopuštenom ovrha u predmetu Općinskog suda u Zagrebu od 28. rujna 1998. godine te da se naloži tuženiku da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u roku od 15 dana.

Protiv navedene presude žali se tužiteljica iz svih žalbenih razloga predviđenih u odredbi čl. 353 st. 1 toč. 1-3 Zakona o parničnom postupku ("NN" br. 53/91, 91/92, 112/99 - dalje:ZPP) te predlaže da se ista ukine i predmet vrati sud prvog stupnja na ponovno suđenje.

Tuženik u odgovoru na žalbu osporava činjenične navode iz žalbe tužiteljice i predlaže da se ista kao neosnovana odbije, a pobijana presuda potvrdi.

Žalba tužiteljice je osnovana.

Tužiteljica je ustala sa tužbom protiv tuženika radi utvrđenja da je nedopuštena ovrha određena u spisu suda prvog stupnja br. Ovr-1211/98 rješenjem od 28. rujna 1998. godine.

Svoj zahtjev obrazlaže time da je u predmetnom spisu određena ovrha protiv nje i I. M. na nekretnini u naravi trosobni stan u Z. ..., čiji su suvlasnici svaki u 1 dijela i to na temelju javnobilježničke isprave te ugovora o međusobnom poslovnom odnosu zaključenom dana 5. ožujka 1997. godine solemniziranog kod javnog bilježnika, jer da je u vrijeme potpisivanja ugovora bila dovedena u zabludu.

Sud prvog stupnja utvrdio je da su tužiteljica i I. M. sa tuženikom zaključili ugovor o zasnivanju založnog prava koji je solemniziran kod javnog bilježnika i da je na osnovu istoga određena ovrha u spisu Ovr-1211/98 protiv tužiteljice i I. M..

Sud prvog stupnja ocijenio je da je predmetni ugovor valjan, jer je solemniziran kod javnog bilježnika, da tužiteljica kod javnog bilježnika nije tražila da joj se isti pročita, ali da nije ustala niti sa tužbom radi poništenja predmetnog ugovora na osnovi čl. 61 Zakona o obveznim odnosima ("NN" br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99-dalje: ZOO), te da se odredbe ugovora iz toč. 4 i 7. ne odnose na obvezu tuženika prema tužiteljici, već prema dužniku kao korisniku garancija i kredita, a to je tvrtka K. d.o.o..

Sa takvim zaključkom ne može se suglasiti ovaj sud drugog stupnja.

Prema odredbi čl. 54 st. 1 Zakona o javnom bilježništvu ("NN" 78/93-dalje: ZJB), javnobilježnički akt je ovršna isprava ako je u njemu utvrđena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obveznika o tome da se na temelju tog

akta može provesti prisilno izvršenje, a takvu snagu ima i isprava o pravnom poslu potvrđena kod javnog bilježnika, sukladno čl. 59 st. 1 ZJB, dok je odredbom čl. 69 st. 1 toč. 5 ZJB propisano da javno-bilježnički akt mora sadržavati uz ostale uvjete i napomenu da je javno-bilježnički akt sudionicima pročitan, ili da su održane one formalnosti koje po ovom Zakonu zamjenjuju čitanje akta (čl. 66 st. 2, čl. 67 st. 1 i čl. 68).

Posljedica povrede pravila o sastavljanju javno-bilježničkog akta iz čl. 69 st. 1 toč. 5 ZJB prema odredbi čl. 70 st. 1 ZJB je ta da javno-bilježnički akt u tom slučaju nema snagu javne isprave.

Sud prvog stupnja u obrazloženju pobijane presude navodi da poklanja vjeru iskazu tužiteljice i svjedoka I. M. da im javni bilježnik prilikom solemnizacije nije pročitao Ugovor od 5. ožujka 1997. godine, no da je neovisno o tome tužiteljica mogla tražiti da joj se Ugovor pročita, a isto tako da nije tražila poništenje istog.

Pri tome sud prvog stupnja nije cijenio da predmetni Ugovor sadrži napomenu javnog bilježnika da je sudionicima isprava pročitana, te da su upozoreni da potvrđena privatna isprava ima snagu ovršne javno-bilježničke isprave, a niti je na tu okolnost saslušao javnog bilježnika koji je vršio solemnizaciju Ugovora kako bi se ta odlučna činjenica mogla sa sigurnošću utvrditi, a to iz razloga jer se radi o strogo formalnom ugovoru i u slučaju da nije poštivana forma sadržaja javno-bilježničkog akta isti nema snagu javne isprave, pa samim tim niti svojstvo ovršne javnobilježničke isprave u smislu čl. 21 st. 1 toč. 3 Ovršnog zakona ("NN" br. 57/96, 29/99 -dalje: OZ).

Radi navedenog ne može se ispitati niti pravilnost prvostupanjske presude, čime je počinjena bitna povreda iz čl. 354 st. 2 toč. 13 ZPP na koju ovaj sud pazi i po službenoj dužnosti temeljem čl. 365 st. 2 ZPP.

Radi navedenog valjalo je žalbu tužiteljice usvojiti i prvostupanjsku presudu temeljem čl. 369 st. 1 ZPP ukinuti.

U nastavku postupka sud prvog stupnja otklonit će nedostatke koji su doveli do bitne povrede odredaba parničnog postupka, saslušati će javnog bilježnika koji je vršio solemnizaciju Ugovora i da li su pri istoj ispunjeni svi uvjeti iz čl. 69 ZJB u pogledu sadržaja javnobilježničkog akta, a posebno st. 1 toč. 5, a potom cijeneći i ostale žalbene prigovore tužiteljice donijeti novu, na zakonu osnovanu odluku.

U Zagrebu, 03. veljače 2004. godine

Komentar J.B.

U konkretnom predmetu stranke su tvrdile da im javni bilježnik prilikom solemnizacije isprave nije ispravu pročitao, što im je prvostupanjski sud povjerovao. Drugostupanjski sud je u obrazloženju naveo da predmetni ugovor sadrži napomenu javnog bilježnika da je sudionicima isprava pročitana te da su upozoreni da ista ima snagu ovršne javnobilježničke isprave, te je uputio prvostupanjski sud da provede dokaz saslušanjem javnog bilježnika na okolnosti da li je isprava pročitana strankama ili nije.

Javnobilježnička potvrda, pa tako i potvrda privatne isprave (solemnizacija) je javna isprava.
Javni bilježnik u njoj, između ostaloga potvrđuje da je ispravu pročitao i protumačio strankama. Javna isprva ima presumptivnu dokaznu snagu koja sadrži presumpciju da je isprva autentična (dakle da je izdana upravo od javnog bilježnika u ispravi navedenog) i da je sadržaj isprave u granicama nadležnosti izdavača (ovdje javnog bilježnika) istinit. U postupku dokazivanja istinitosti sadržaja isprave svakako nije svrsishodno kao svjedoka pozivati javnog bilježnika jer je potpuno neživotno očekivati da je javni bilježnik pred sudom iskazati drugačije nego što je to naveo u svojoj ispravi. Međutim ako se osporava autentičnost isprave, onda obraćanje javnom bilježniku ima smisla, jer samo on može potvrditi da li je neku ispravu sačinio ili ne.

S tim u vezi Upravni odbor HJK je na svojoj sjednici održanoj dana 1. ožujka 1997. godine usvojio zaključak koji glasi: "U slučaju da javni bilježnik bude pozvan na sud kao svjedok radi dokazivanja da li je u njegovom uredu poduzeta određena radnja, pismeno će se očitovati podneskom o stanju upisa u svojim knjigama, ukoliko taj upis postoji i priložiti presliku isprave pazeći pri tome da ne naruši javnobilježničku tajnu.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U VARAŽDINU
GŽ-173/06-2

Zakon o ovjeravanju potpisa, rukopisa i prijepisa (Narodne novine 6/74) više nije na snazi već ovjere potpisa vrše javni bilježnici.

R J E Š E NJ E

Županijski sud u Varaždinu u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Dubravke Vinceković, kao predsjednice vijeća, te Valentina Habuša i Jadranke Majcen-Horvat, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice E.V. iz V., zastupane po punomoćniku mr. I.K., odvjetniku u V., protiv prvotužene R.Ž. iz Z., drugotuženika B.V. iz Z., zastupan po punomoćnici R.Ž., trećetuženika Z.D. iz Z., četvrtotuženika E.D. iz V., petotuženice M.Š.B. iz Z., šestotuženika D.Š. iz Z., sedmotuženice Ž.T. iz Rima, zastupane po punomoćniku D.Š., radi utvrđenja prava suvlasništva, a povodom žalbe tužiteljice izjavljene protiv presude Općinskog suda u Varaždinu od 30. studenog 2005. g. broj P-2885/04-27, u sjednici vijeća održanoj dana 27. travnja 2006. godine,

r i j e š i o j e:

Usvaja se žalba tužiteljice i ukida se presuda Općinskog suda u Varaždinu broj P-2885/04-27 od 30. studenog 2005. godine, te se predmet vraća istome sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Toč. I. izreke pobijane presude tužiteljice je odbijena s tužbenim zahtjevom kojim je tražila da se utvrdi suvlasnicom u 6/36 dijela grobnice na Gradskom groblju u V. koja se u grobnim knjigama vodi pod brojem *-*-**4 i da su tuženici dužni trpjeti da se tužiteljica u tom suvlasničkom omjeru uknjiži u knjigama Gradskog groblja u V..

Toč. II. izreke tužiteljica je obvezana tuženicima navedenim pod tom točkom naknaditi parnični trošak i to prvotuženici R.Ž. i trećetuženiku Z.D., svakom iznos od 160,00 kn, a šestotuženiku D.Š. u iznosu od 768,00 kn, a sve u roku od 15 dana.

Navedenu presudu pobija tužiteljica pravodobno izjavljenom žalbom zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da se udovolji tužbenom zahtjevu, odnosno da se ukine i u tom ukinutom dijelu predmet vrati istome sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba tužiteljice je osnovana.

Predmet spora je vlasništvo grobnice na Gradskom groblju u V., broj *-*-**4.

Tužiteljica je utemeljila svoje pravo na ugovoru o doživotnom uzdržavanju sklopljenom između S.V. - V.2 iz V., kao primateljice uzdržavanja s jedne strane i tužiteljice kao davateljice uzdržavanja s druge strane, a koji ugovor se nalazi na listu 4 spisa.

Tuženi pak tvrde da su rečenu grobnicu naslijedili rješenjem suda prvoga stupnja broj O-994/96-10 od 28. 07. 1998. g. kojim rješenjem im je predmetna grobnica raspoređena kao naknadno pronađena ostavinska imovina iza pok. F.M..

Valja reći da je F.M. umro 01.12.1939. g. i da je iza njega proveden ostavinski postupak i donijeto rješenje o nasljeđivanju tadašnjeg Kotarskog suda u Varaždinu broj O-93/1940 od 13.06.1942. godine. Isto tako valja reći da predmetna grobnica nije bila uručena naprijed citiranim rješenjem o nasljeđivanju od 13.06.1942. godine kćerki pok. F.M. i I.M. kao zakonskoj nasljednici. Naime, ovoj kćerki je uručena cjelokupna ostavinska imovina iza pok. F.M..

Odbivši tužiteljicu s tužbenim zahtjevom sud prvoga stupnja navodi da se prema **čl. 20 st. 1 Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima** vlasništvo stječe po samom zakonu, na temelju pravnog posla ili nasljeđivanjem. Tužiteljica nema valjanu pravnu osnovu (titulus) za stjecanje prava suvlasništva na predmetnoj grobnici jer rečeni ugovor o dosmrtnom uzdržavanju koji prema stajalištu suda prvoga stupnja sadrži i elemente ugovora o prijenosu nasljednog dijela prije diobe nije ovjeren od strane suca sukladno odredbi **čl. 149 st. 2 Zakona o nasljeđivanju (N.N.53/91)**, koji je tada bio na snazi.

S druge strane tužiteljica nema ni način stjecanja (modus), jer je **čl. 33 ZOVO** propisano da se vlasništvo, odnosno suvlasništvo stječe upisom u javnu (zemljišnu knjigu) ili drugi odgovarajući način propisan zakonom. Drugim riječima da tužiteljica nije upisana u grobni očevidnik, a što proizlazi iz dopisa od 07.09.2005. g. koji se nalazi na listu 41 spisa.

Međutim, naprijed navedeno stajalište suda prvog stupnja ne može se za sada prihvatiti pravilnim, jer je raspravljeno sa stajalište pogrešne primjene materijalnog prava.

Naime, predmetni spor je trebalo raspraviti sa stajališta tada važećeg Zakona o grobljima (N.N.32/65), a pored toga i sa stajališta tadašnje Odluke o grobljima koju je donijela tadašnja Skupština općine V.. Valja reći da je sada na snazi Zakon o grobljima (N.N.19/98) i Pravilnik o grobljima (N.N.90/02).

Prije svega valja razlikovati samo grobno mjesto od nadgrobnog spomenika.

Naime, treba imati u vidu da je groblje skup zemljišnih čestica određenih za ukop pokojnika. U katastru grobnih mjesta upisuje se pravo korištenja, a ne pravo vlasništva, odnosno suvlasništva. Ovo stoga što se prema **čl. 9 Zakona o grobljima** iz 1965. godine na grobnom mjestu moglo steći samo pravo korištenja, a ne i pravo vlasništva. Na identičan način tu materiju regulira i sada važeći Zakon o grobljima iz 1998. g. Dakle, glede grobnog mjesta postoji samo pravo korištenja, odnosno sukorištenja, dok pravo vlasništva može postojati samo na nadgrobnom spomeniku.

U konkretnom slučaju trebalo je raspraviti, odnosno utvrditi što je predmet spora, tj. da li je predmet spora samo grobno mjesto ili pak nadgrobni spomenik. Prema sadržaju spisa moglo bi se zaključiti da se radi o sporu glede korištenja grobnog mjesta.

Prema **čl. 9** tada važećeg Zakona o grobljima prostor za grob (grobno mjesto) dodjeljuje na korištenje organizacija koja upravlja grobljem. Isto tako i prema sada važećem **Zakonu o grobljima (čl. 10 st. 2)**, regulirano je da upravljanje grobljem podrazumijeva dodjelu grobnih mjesta, uređenje, održavanje, rekonstrukciju groblja i si.

Prema tome, trebalo je raspraviti kome je i kada predmetnu grobnicu, odnosno grobno mjesto dala na korištenje Uprava groblja. To je odlučna činjenica u ovom sporu. Naime, samo je ona osoba stekla pravo korištenja grobnice, odnosno grobnog mjesta kojoj je Uprava groblja grobno mjesto dala na korištenje.

S tim u svezi valja naglasiti da je pravo korištenja grobnog mjesta imovinsko pravo, pa se stoga ono može naslijediti.

Međutim, ponovno treba naglasiti da postoji samo pravo korištenja grobnog mjesta (grobnice), a ne i pravo vlasništva grobnog mjesta, jer pravo vlasništva može postojati samo na nadgrobnom spomeniku, odnosno nadgrobnim uređajima. To je potpuno razumljivo jer su groblja izvan pravnog prometa (res extra commercium). Doduše, pod uvjetima propisanim zakonom dopušten je promet grobnih mjesta, time da ustupanje grobnog mjesta prema tada važećem zakonu je moralo biti besplatno.

Naime, prema **čl. 12 Zakona o grobljima** iz 1965. godine pravo na korištenje groba može se ustupiti samo besplatno i u pisanom obliku.

Obzirom da sud prvoga stupnja nije raspravio i utvrdio predmetni spor sa stajališta naprijed citiranih zakonskih odredbi, a poglavito jer nije utvrdio kome je Uprava groblja predmetnu grobnicu, odnosno grobno mjesto dala na korištenje, to je u pravu tužiteljica kada tvrdi da činjenično stanje nije potpuno utvrđeno.

U svakom slučaju se predmetni spor ne može raspraviti sa stajališta primjene Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima, tj. kao spor o pravu vlasništva, odnosno suvlasništva. Jedino, ako bi predmet spora bio nadgrobni spomenik ili nadgrobni uređaji, tada bi se doista radilo o vlasničkom sporu.

S druge strane, kada sud prvoga stupnja u razlozima pobijane presude navodi da rečeni ugovor o doživotnom uzdržavanju nije pravno valjan jer nije ovjeren od strane suda, odnosno od strane suca, a sve to pozivom na odredbu **čl. 149 st. 1 Zakona o nasljeđivanju**, tada valja kratko reći da se takvo stajalište za sada ne može prihvatiti pravilnim.

Naime, prema **čl. 149. st. 2 ZN** ugovor o prijenosu nasljednog dijela mora biti sudski ovjeren. To pak znači da je morao biti ovjeren sukladno propisima Zakona o ovjeravanju potpisa, rukopisa i prijepisa (N.N.6/74). Tu valja osobito imati na umu da se do stupanja na snagu Zakona o javnom bilježništvu vršila sudska ovjera ugovora, odnosno potpisa.

Obzirom da rečeni zakon vise nije na snazi, već ovjeru potpisa vrše javni bilježnici, a predmetni ugovor je doista ovjeren od strane javnog bilježnika, to pogotovo ukazuje da navedeno stajalište suda prvoga stupnja nije pravilno.

S druge strane, tada važeći Zakon o nasljeđivanju je izričito propisao koji ugovori moraju biti ovjereni od suca. Tako prema **čl. 122** tada važećeg Zakona o nasljeđivanju ugovor o doživotnom uzdržavanju mora biti sastavljen u pisanom obliku i ovjeren od strane suca. Isto tako prema **čl. 140 ZN** za pravovaljanost sporazuma o odricanju od nasljedstva koje nije otvoreno, propisano je bilo da takav sporazum mora biti sastavljen u pisanom obliku i ovjeren od suca.

Drugim riječima, tada važeći Zakon o nasljeđivanju je izričito propisao koji ugovori iz nasljednog prava moraju biti ovjereni od suca. To nije slučaj sa predmetnim ugovorom, pa se stoga sud prvoga stupnja potpuno pogrešno poziva na odredbu **čl. 149 st. 2** tada važećeg ZN i pri tome zauzima stajalište da rečeni ugovor o dosmrtnom uzdržavanju nije pravno valjan.

Obzirom da predmetni spor je raspravljen sa stajalište pogrešne primjene materijalnog prava, to se za sada ne može ni utvrditi da li je pravilno primijenjeno materijalno pravo.

Valja reći da je sud prvoga stupnja utemeljio svoju odluku i na dopisu P. d.d., V., od 05.09.2005.g. (list 41) u kojem je navedeno tko su suvlasnici grobnice koja je predmet spora. Iz tog dopisa se također ne razabire da li se radi o nadgrobnom spomeniku ili pak pravu korištenja grobnog mjesta, jer se u dopisu spominje samo grobnica. Prema tom dopisu tužiteljica nije upisana «kao suvlasnica« predmetne grobnice. Međutim, na listu 6 spisa nalazi se potvrda od 29. lipnja 1996. g. koja je također izdana od P.d.d., V., a prema toj potvrdi je posjednik grobnice S.V., koja je sa tužiteljicom sklopila rečeni ugovor o dosmrtnom uzdržavanju. Dakle, dvije navedene potvrde istog trgovačkog društva su u potpunosti proturječne, a što je propustio uočiti sud prvoga stupnja.

Istina, u potvrdi koja se nalazi na listu 6 spominje se posjed grobnice. Vjerojatno se pod tim pojmom podrazumijevalo pravo korištenja grobnice. U svakom slučaju i to pitanje treba raspraviti.

Valjalo je stoga usvojiti žalbu tužiteljice i pobijanu presudu ukinuti temeljem **čl. 370 st. 1 Zakona o parničnom postupku** i predmet vratiti istome sudu na ponovno suđenje.

U ponovljenom postupku predmetni spor raspravit će se sa stajališta primjene tada važećeg Zakona o grobljima (N.N. 32/65) i tada važeće Odluke o grobljima, a poglavito će se raspraviti kome je organizacija koja upravlja grobljem predmetnu grobnicu, odnosno grobno mjesto dala na korištenje. Posebno će se raspraviti da li je u konkretnom slučaju predmet spora samo grobno mjesto, na kojem može postojati pravo korištenja, a ne i pravo vlasništva, ili pak je predmet spora nadgrobni spomenik sa uređajima na kojem može postojati pravo vlasništva. Ovisno o ovom pitanju raspravit će se predmetni spor ili kao spor o pravu korištenja ili kao spor o pravu vlasništva.

Imat će se u vidu i naprijed iznijete primjedbe.

Novom odlukom o glavnoj stvari odlučit će se o cjelokupnim troškovima postupka.

U Varaždinu, 27. travnja 2006. godine.

II. DAROVANJE BEZ PRAVE PREDAJE

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **Rev 880/05-2**

Za pravnu valjanost darovnih ugovora bez predaje stvari u neposredan posjed daroprimca, sklopljenih nakon stupanja na snagu Zakona o javnom bilježništvu, potreban je javnobilježnički akt.

Neposredan posjed stvari ima osoba koja vrši faktičku vlast na stvari, a suposjed postoji ako više osoba imaju posjed na istoj stvari.

Za postojanje neposrednog suposjeda potrebno je da više osoba vrše faktičnu vlast nad stvari, a to u odnosu na stan znači zajedničko stanovanje u stanu. Okolnost predaje ključeva stana ne može imati značenje predaje stana u neposredan posjed.

Budući da predmetni darovni ugovor na temelju kojeg nije došlo do prave predaje stvari u neposredan posjed daroprimcu nije imao propisanu formu isti je utvrđen ništavim.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Petra Milasa kao predsjednika vijeća, te Ivana Mikšića, Marijana Ramušćaka, Vlatke Potočnjak-Radej i Gordane Gasparini, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja L. Ž. iz S., zastupanog po M. B., odvjetnici u S., protiv tuženika A. F. iz S., zastupanog po M. Š., odvjetniku u S., radi utvrđenja ništavosti ugovora i uspostave ranijeg zemljišno-knjižnog stanja, odlučujući o reviziji tuženika protiv pravomoćne presude

Županijskog suda u Splitu od 13. veljače 2004. godine, br. Gž 179/01, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Splitu od 25. listopada 2000. godine, br. I P 644/97, u sjednici održanoj dana 19. listopada 2005. godine,

p r e s u d i o j e:

Odbija se revizija kao neosnovana.

Obrazloženje

Presudom suda drugog stupnja odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja, te je potvrđena prvostupanjska presuda kojom je prihvaćen tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Utvrđuje se ništavim ugovor o darovanju sklopljen između tužitelja L. Ž., kao darovatelja s jedne strane i tuženika A. F., a nosi datum "U Splitu, dana ....g.", kojim ugovorom je tuženiku darovan dvosobni stan u S., anagrafske oznake ..., kat III, stan broj ..., ukupne površine 59,36 m2, a izgrađen je kao poseban dio zgrade na čest. zem. 6331/30 katastarske, odnosno 6475/30 zemljišno-knjižne oznake K.O. S..

II. Temeljem ove presude uspostavlja se ranije zemljišno-knjižno stanje na čest. zem. 6475/30 K.O. S. kakvo je bilo prije uknjižbe, odnosno pologa isprava u knjigu položenih ugovora predmetne nekretnine u vlasništvo tuženika, a na temelju darovnog ugovora preciziranog u točci I. ove presude, tako da se izvrši brisanje uknjižbe prava vlasništva na predmetnoj nekretnini sa imena tuženika uz istodobni upis ove nekretnine na ime tužitelja."

Protiv te drugostupanjske presude reviziju je izjavio tuženik, a zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da nižestupanjske presude budu preinačene na način da se tužbeni zahtjev odbije u cijelosti, ili da presude budu ukinute i predmet da bude vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen, a državni odvjetnik nadležan za podizanje zahtjeva za zaštitu zakonitosti prema nenoveliranim odredbama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99 - dalje: ZPP), koje se u konkretnom slučaju primjenjuju, o reviziji se nije izjasnio.

Revizija nije osnovana.

Predmet ovog spora predstavljaju kumulirani tužbeni zahtjevi i to zahtjev za utvrđenje ništavosti darovnog ugovora sklopljenog dana 5. lipnja 1999. godine između tužitelja kao darodavca i tuženika kao daroprimca, kojim je tužitelj darovao tuženiku dvosoban stan u Splitu, površine 59,36 m2, brisanje upisa tuženikovog vlasništva na tom stanu i uspostavu ranijeg zemljišno-knjižnog stanja, te eventualni zahtjev za opoziv darovanja.

Raspravljajući i ocjenjujući pitanje ništavosti spornog ugovora sudovi su utvrdili da je ugovor sklopljen u pisanom obliku, da je sastavljen na tiskanom obrascu, i da je proveden u zemljišnim knjigama, ali da nakon sklapanja ugovora stan koji je bio predmet darovanja nije predat tuženiku u posjed, a niti u suposjed, te su zaključili da je riječ o darovanju bez prave predaje i da je ugovor ništav jer nije sastavljen u obliku sudskog zapisnika ili kao javnobilježnički akt.

Temeljni revizijski prigovor tuženika tiče se utvrđenja i ocjene sudova da stan nije predat tuženiku u posjed, odnosno u suposjed, te se u svezi tog utvrđenja ističe postojanje bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP.

Obrazlažući postojanje te bitne povrede tuženik navodi da takovo utvrđenje ne proizlazi iz izvedenih dokaza, te posebno ističe da mu je tuženik predao primjerak ključeva stana omogućivši mu time svakodobni ulazak u stan i da ta činjenica ima značenje predaje stana u suposjed.

Sukladno odredbi čl. 70. st. 1. u vrijeme sklapanja predmetnog darovnog ugovora važećeg Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91, 9/92 i 77/92), neposredan posjed stvari ima osoba koja neposredno vrši faktičnu vlast na stvari, a prema odredbi st. 4. istog člana suposjed postoji ako više osoba imaju posjed na istoj stvari.

Dakle, za postojanje neposrednog suposjeda potrebno je da više osoba vrše faktičnu vlast na stvari, a to u odnosu na stan znači zajedničko stanovanje u stanu.

Da predmetni stan nije predat tuženiku u suposjed prvostupanjski sud je utvrdio na temelju iskaza svjedoka A. C., S. T., A. V. i S. G., koji stanuju u zgradi u kojoj se nalazi predmetni stan, te iskaza tužitelja, a iz čijih iskaza proizlazi da nakon smrti svoje supruge tužitelj sam stanuje u stanu, a isto proizlazi i iskaza samog tuženika koji je u svom stranačkom iskazu naveo da nakon sklapanja ugovora nije često posjećivao djeda (tužitelja).

Glede činjenice predaje ključeva stana sudovi su na temelju iskaza tužitelja utvrdili da je tužitelj predao ključeve majci tuženika, svojoj kćerki, na njezino traženje, kako bi mogla doći očistiti stan, no, s obzirom na bliski obiteljski odnos stranaka te činjenicu da stranke nisu zajedno stanovale u stanu, kada bi i postojala okolnost predaje ključeva stana tuženiku ne može imati značenje predaje stana tuženiku u neposredan faktični posjed.

Proizlazi dakle da o toj činjenici u obrazloženju nižestupanjskih presuda ne postoje nedostatci zbog kojih se presude ne bi mogle ispitati i da stoga nije ostvarena u reviziji istaknuta bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP.

Sporni darovni ugovor je sklopljen nakon početka primjene Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine", broj 78/93, 29/94), a odredbom čl. 53. st. 1. toč. 3. toga Zakona je propisano da je za pravnu valjanost darovnih ugovora bez predaje stvari u neposredan posjed daroprimca potreban javnobilježnički akt.

Budući da predmetni darovni ugovor na temelju kojeg nije došlo do predaje stvari u neposredan posjed tuženiku kao daroprimcu nije imao navedenu propisanu formu koja je uvjet njegove pravne valjanosti, prihvativši glavni zahtjev za utvrđenje ništavosti toga ugovora sudovi su materijalno pravo pravilno primijenili.

Slijedom izloženog proizlazi da nisu ostvareni u reviziji istaknuti revizijski razlozi, pa budući da nije ostvarena niti bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. ZPP na koju, sukladno nenoveliranoj odredbi čl. 386. ZPP, revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju odredbe čl. 393. ZPP reviziju je valjalo odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu, 19. listopada 2005. godine

Komentar J.B.
Iz ove bi se presude moglo zaključiti da ugovor ne bi bio utvrđen ništavim iako nije imao propisanu formu da je došlo do prave predaje stvari.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **Rev 542/03-2**

Činjenica što je Ugovor o darovanju bez prave predaje proveden u zemljišnim knjigama ne može nadomjestiti predaju stvari u neposredan posjed nakon stupanja Zakona o javnom bilježništvu odnosno njegove odredbe čl. 53. st. 1 toč. 3.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Petra Milasa, kao predsjednika vijeća, te Marijana Ramušćaka, Vlatke Potočnjak-Radej, Gordane Gasparini i Branka Hrvatina, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja I. K. iz O., zastupanog po punomoćniku D. O., odvjetniku iz O., protiv tuženice A. K. iz V., zastupane po punomoćniku I. L., odvjetniku iz O., radi utvrđenja i uspostave ranijeg zemljišnoknjižnog stanja, odlučujući o reviziji tuženice protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 06. lipnja 2002. godine, broj: Gž-3341/01, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Osijeku od 17. rujna 2001. godine, broj: P-1533/01, u sjednici održanoj dana 15. prosinca 2004. godine,

p r e s u d i o j e:

Odbija se revizija tuženice kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom prihvaćen je zahtjev tužitelja na utvrđenje, da nije pravno valjan ugovor o darovanju zaključen između stranaka 31. srpnja 1997. godine, kojom tužitelj kao darovatelj daruje tuženici kao daroprimateljici 1/2 stana u O., ukupne površine 56,22 m2, pobliže opisanog u izreci te presude, slijedom čega isti ne proizvodi pravne učinke, pa se tuženici nalaže uspostava ranijeg zemljišnoknjižnog stanja.

Ujedno je tuženica obvezana tužitelju naknaditi parnični trošak u iznosu od 3.416,00 kn.

Drugostupanjskom presudom odbijena je žalba tuženice kao neosnovana i u cijelosti potvrđena prvostupanjska presuda.

Protiv te presude reviziju je izjavila tuženica zbog pogrešne primjene materijalnog prava uz prijedlog da se preinači pobijana presuda i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

U odgovoru na reviziju tužitelj je predložio da se revizija kao neosnovana odbije, dok se o reviziji nije izjasnio Državni odvjetnik Republike Hrvatske.

Revizija je neosnovana.

Na temelju činjeničnih utvrđenja nižestupanjskih sudova proizlazi slijedeće:

- da su stranke bivši bračni drugovi koji su predmetni stan otkupili, te su bili nositelji stanarskog prava temeljem Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo i da su se na ravne dijelove upisali kao suvlasnici u zbirku isprava PU - 6820/zk.ul. 1238 k.o. Osijek 1994. godine,

- da su stranke zaključile pismeni ugovor o darovanju 31. srpnja 1997. godine kojim tužitelj daruje tuženici svoj suvlasnički dio u 1/2 dijela, te da je ovaj ugovor tužitelj potpisao pred javnim bilježnikom koji je to svojom ovjerom i potvrdio,

- da je tuženica već 1993. godine napustila predmetni stan kojeg je nakon razvoda braka koristio tužitelj kada je zasnovao i drugi brak,

da tuženica nije stupila u posjed stana u vrijeme zaključenja ugovora o darovanju, već je tužitelj i dalje ostao stanovati u tom stanu, dok ne riješi svoje stambeno pitanje,

- da je tuženica temeljem citiranog ugovora uknjižila svoje pravo vlasništva na cijeloj nekretnini temeljem rješenja Z-1734/98 od 25. kolovoza 1998. godine Općinskog suda u Osijeku.

Prema odredbi čl. 53. st. 1. toč. 3. Zakona o javnom bilježništvu (“Narodne novine”, broj: 78/93) propisano je da je za pravnu valjanost darovnih ugovora bez predaje stvari u neposrednom posjedu primatelju potreban javnobilježnički akt.

Kako je navedeni zakon lex specialis u odnosu na Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (“Narodne novine”, broj: 91/96 - ZV) i počeo se primjenjivati prije sklapanja spornog ugovora (primjenjuje se od 31. ožujka 1994. godine), to zaključeni ugovor nije pravno valjan, pa stoga ne može proizvesti valjane pravne učinke.

Slijedom izloženog nižestupanjski sudovi pravilno su primijenili materijalno pravo kada su ugovor o darovanju zaključenog između stranaka utvrdili ništavim, te naložili uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja, jer zaključeni ugovor nije imao propisanu formu koja je uvjet za njegovu pravnu valjanost.

Činjenica što je ugovor proveden u zemljišnim knjigama ne može nadomjestiti predaju stvari u neposredan posjed nakon stupanja na snagu Zakona o javnom bilježništvu odnosno njegove odredbe čl. 53. st. 1. toč. 3.

Revizijski navodi kojim tuženica objašnjava tužiteljevo zadržavanje posjeda predmetnog stana i nakon 31. srpnja 1997. godine nisu pravno odlučni, kao ni okolnost što je u toč. 4. inače tipskog ugovora tužitelj dan ovjere svog potpisa na predmetnom ugovoru predočio i kao danom njegova deposediranja, kada je nesporno utvrđeno da prava predaja nije uslijedila i to upravo voljom obiju stranaka, kako su s osnovom utvrdili nižestupanjski sudovi.

Budući da nije utvrđena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP-a toč. 10. na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je temeljem čl. 393. ZPP-a odlučiti kao u izreci.

Trošak odgovora na reviziju tužitelju nije dosuđen u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a.

U Zagrebu, 15. prosinca 2004. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **Rev 995/04-2**

Predmetni darovni ugovor nije zadovoljavao ovaj oblik, jer iako sačinjen u pisanoj formi, nije imao formu javnobilježničkog akta. Slijedom toga, takav je darovni ugovor protivan zakonu, pa je zaključeni pravni posao ništav osnovom čl. 103. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91, 73/91 i 3/94 - dalje ZOO).

Samo bi prava predaja stvari mogla nadomjestiti takav nedostatak, a ne i uknjižba u zemljišne knjige, kako to pogrešno smatraju nižestupanjski sudovi.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Stanka Jesenkovića, kao predsjednika vijeća, te Miljenke Vraničar, Davorke Lukanović-Ivanišević, Ivke Zlokić i Nenada Perina, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja T. G. iz P., zastupanog po Zajedničkom odvjetničkom uredu S. S. i T. K., odvjetnicima iz P., protiv tuženika A. G. iz P., zastupanog po punomoćniku E. S., odvjetniku iz P., radi utvrđenja ništavosti i uspostave zemljišno-knjižnog stanja, rješavajući reviziju tužitelja izjavljenu protiv pravomoćne presude Županijskog suda u Puli od 10. svibnja 2004. godine, broj Gž-964/02-2, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Puli od 03. prosinca 2001. godine, broj P-1161/00-35, u sjednici održanoj dana 04. listopada 2005. godine,

p r e s u d i o j e:

Prihvaća se revizija tužitelja i preinačuje presuda Županijskog suda u Puli od 10. svibnja 2004. godine, broj Gž-964/02-2 i presuda Općinskog suda u Puli od 03. prosinca 2001. godine, broj P-1161/00-35 i sudi:

Utvrđuje se da je ništav darovni ugovor zaključen 25. listopada 1994. godine između pok. V. G. kao darodavca i tuženika A. G. kao daroprimca, po predmetu stana u zgradi u P., sagrađenoj na kč. ..., peterosobni stan u prizemlju, ukupne površine 113,17 m2 koji se sastoji od pet soba, kuhinje, izbe, nužnika i hodnika i koji je upisan u podulošku ... iz zk. ul. ... knjige položenih ugovora za k.o. P., pa se zemljišno-knjižnom odjelu Općinskog suda u Puli nalaže upis brisanja prava vlasništva tuženika i uspostavu prijašnjeg zemljišno-knjižnog stanja vlasništva sa imena tuženika na ime pok. V. G., sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 78.824,50 kn u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu mu parničnog troška u visini od 59.017,50 kn.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja u toč. I izreke tužitelj je odbijen s tužbenim zahtjevom kojim je tražio da se utvrdi da je ništav darovni ugovor zaključen 29. listopada 1994. godine između pok. V. G. kao darodavca i tuženika A. G. kao daroprimca, po predmetu stana u zgradi u P., a sve pobliže opisano u izreci ove presude.

Istom je presudom, u istoj točci izreke, tužitelj odbijen i sa zahtjevom za brisanje prava vlasništva tuženika i sa zahtjevom za uspostavu ranijeg zemljišno-knjižnog stanja vlasništva na ime pok. V. G., kao što je odbijen i sa zahtjevom za naknadu mu parničnog troška.

U toč. II izreke tužitelju je naloženo naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 59.017,50 kn u roku od 15 dana.

Presudom suda drugog stupnja odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana, pa je gore navedena presuda suda prvog stupnja potvrđena.

Protiv pravomoćne presude suda drugog stupnja reviziju je izjavio tužitelj, pozivajući se na revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava. Predložio je da se revizija prihvati, a nižestupanjske presude preinače tako što bi se usvojio tužbeni zahtjev i tuženiku naložilo da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak.

Odgovor na reviziju nije podnesen, a nadležni se državni odvjetnik o reviziji nije izjasnio.

Revizija je osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama istaknutog revizijskog razloga, a pazeći po službenog dužnosti na bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92 i 112/99 - dalje ZPP) sukladno čl. 386. ZPP-a, ovaj je revizijski sud utvrdio da nije ostvarena bitna povreda parničnog postupka na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, ali je u postupku pogrešno primijenjeno materijalno pravo kada je tužitelj s tužbenim zahtjevom odbijen.

Naime, u postupku suda prvog stupnja je utvrđeno, a koja je utvrđenja prihvatio i sud drugog stupnja

- da je pokojni V. G. darovao svom unuku a tuženiku, pismenim ugovorom o darovanju od 29. listopada 1994. godine, stan upisan u podulošku 6881 iz zk. ul. 8444 knjige položenih ugovora za k.o. P.,
- da je u tom darovnom ugovoru navedeno da daroprimac u posjed darovane nekretnine stupa danom potpisa ugovora, ali da darodavac zadržava doživotno pravo stanovanja u darovanoj nekretnini,

- da su supruga pok. V. G., G. M. i tuženik zaključili dodatak ugovora o darovanju sa ovjerom potpisa od 02. prosinca 1998. godine, kojim je M. G. darovala svoj pretpostavljeni suvlasnički dio tuženiku,
- da se tuženik na temelju prijepornog darovnog ugovora uknjižio kao vlasnik na predmetnom stanu u knjizi položenih ugovora za k.o. P.,
- da tuženik nije faktično stupio u posjed predmetnog stana, jer su u predmetnom stanu i dalje nastavili stanovati, kako darodavac, tako i njegova supruga M. G., kao i tužitelj i njegova supruga, te njihovi podstanari.

Slijedom takvih utvrđenja nižestupanjski sudovi smatraju da, iako je doduše izostala potrebna forma pri zaključenju ovog darovnog ugovora, jer se radilo o darovnom ugovoru bez prave predaje stvari, da takav darovni ugovor nije ništav, smatrajući da je on samom činjenicom uknjižbe tuženika u zemljišnim knjigama, realiziran. Zbog toga nalaze tužbeni zahtjev na utvrđenje ništavosti i slijedom toga uspostavu ranijeg zemljišno-knjižnog stanja, neosnovanim, pa takav tužbeni zahtjev odbijaju.

Nije pravilan takav zaključak nižestupanjskih sudova.

Naime, predmetni je darovni ugovor zaključen dana 29. listopada 1994. godine, a predmet darovanja bila je nekretnina, tj. stan u P. u ulici ...

Čl. 33. Zakona o osnovnim vlasničko-pravnim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91, 9/92 i 77/92 - dalje ZOVO) bilo je propisano da se pravo vlasništva nekretnine stječe upisom u zemljišne knjige. Međutim, za prijenos nekretnine darovanjem u slučaju ako ovo darovanje ne slijedi i prava predaja darovane nekretnine daroprimcu, Zakonom o javnom bilježništvu ("Narodne novine" broj 78/93 i 29/04 - ZJB), propisana je forma javnobilježničkog akta, koja je potrebna za pravnu valjanost takvog ugovora (čl. 53. st. 1. toč. 3. ZJB).

Predmetni darovni ugovor nije zadovoljavao ovaj oblik, jer iako sačinjen u pisanoj formi, nije imao formu javnobilježničkog akta. Slijedom toga, takav je darovni ugovor protivan zakonu, pa je zaključeni pravni posao ništav osnovom čl. 103. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91, 73/91 i 3/94 - dalje ZOO).

Samo bi prava predaja stvari mogla nadomjestiti takav nedostatak, a ne i uknjižba u zemljišne knjige, kako to pogrešno smatraju nižestupanjski sudovi.

Utoliko je valjalo prihvatiti reviziju tužitelja i nižestupanjske presude preinačiti i udovoljiti postavljenom tužbenom zahtjevu u cijelosti.

Samim time, valjalo je preinačiti i odluku o parničnom trošku, te tako tuženiku naložiti naknadu parničnog troška tužitelju, koji se sastoji u zastupanju tužitelja po odvjetniku, uključujući i trošak revizija, a u iznosu navedenom izrekom ove odluke, pozivom na čl. 154. st. 1. ZPP, sve prema troškovniku tužitelja (list 93 i 119 spisa).

Ova se odluka temelji na odredbi čl. 395. st. 1. ZPP.

U Zagrebu, 04. listopad 2005. godine

III. JAVNOBILJEŽNIČKI POLOG

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **Rev 712/00-2**

Polog učinjen kod javnog bilježnika ima učinak sudskog pologa.

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vlatke Potočnjak-Radej, kao predsjednice vijeća, te Ivana Mikšića, Marijana Ramušćaka, Petra Milasa i Vjere Delić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J. S. iz L., zastupan po punomoćniku V. T., odvjetniku iz B., protiv tuženih: 1/ A. L. iz I. i 2/ E. B. iz R., zastupanog po punomoćniku I. L., odvjetniku iz R., radi ostvarenja prava prvokupa, rješavajući reviziju tužitelja izjavljenu protiv pravomoćnog rješenja Županijskog suda u Rijeci od 2. srpnja 1997. godine, br. Gž 628/97, kojim je potvrđeno rješenje Općinskog suda u Opatiji od 18. studenog 1996. godine, br. P 425/96, u sjednici održanoj 5. studenog 2003. godine,

r i j e š i o j e:

Revizija se odbija kao neosnovana.

Obrazloženje

Drugostupanjskim rješenjem odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja i potvrđeno prvostupanjsko rješenje kojim je odbačena tužba, a tužitelj obvezan tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 2.979,00 kn.

Protiv pravomoćnog drugostupanjskog rješenja tužitelj je pravovremeno izjavio dopuštenu reviziju pozivom na revizijski razlog: pogrešnu primjenu materijalnog prava. Predložio je da oba nižestupanjska rješenja budu ukinuta i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na daljnji postupak.

Na reviziju nije odgovoreno, niti se državni odvjetnik Republike Hrvatske izjasnio o reviziji.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da se poništi kupoprodajni ugovor zaključen između I-tuženika i II-tuženika, kojim je I-tužena prodala kuću II-tuženiku, a da se I-tuženu obveže da tužitelju, kao imaocu prava prvokupa, pod istim uvjetima proda predmetnu nekretninu.

Ispitujući pobijanu presudu ovaj sud nije našao da je počinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92 i 112/99 - dalje: ZPP) na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe čl. 386. ZPP, a na ostale se u reviziji posebno i ne upire.

Nižestupanjski sudovi su, temeljem odredbe čl. 35. Zakona o vlasništvu na dijelovima zgrade ("Narodne novine", broj 43/65) odbacili tužbu nakon što su utvrdili da je tužitelj za prodaju kuće i uvjete prodaje saznao 1. listopada 1996. godine, da je podnio prijedlog za osnivanje sudskog depozita, ali da kupoprodajnu cijenu nije položio kod suda prvog stupnja u roku od 30 dana od kada je saznao za uvjete i prodaju, koji rok je prekluzne naravi i na kojeg sud pazi po službenoj dužnosti.

Neutemeljeno tužitelj u reviziji prigovara pravilnosti primjene materijalnog prava, ističući da je odmah po saznanju za prodaju i uvjetu prodaje nadležnom Općinskom sudu u Opatiji podnio prijedlog za otvaranje sudskog pologa, a kako sud nije donio rješenje o otvaranju sudskog pologa da nije mogao ni položiti potreban novčani iznos na ime kupoprodajne cijene.

Tužitelj tvrdi da mu, kao nositelj stanarskog prava na kući, vlasnosti I-tužene, koja kuća se sastoji od jednog stana, ima pravo prvokupa.

Prema odredbi čl. 35. st. 2. Zakona o vlasništvu na dijelovima zgrade, tužba zbog povrede prava prvokupa može se podići u roku od 30 dana od dana kada je imalac prava prvokupa saznao za prodaju i za uvjete prodaje. A prema odredbi st. 4. istog

članka, tužitelj je dužan u roku za podizanje tužbe zbog povrede prava prvokupa položiti kod općinskog suda na čijem se području nalazi zgrada iznose na ime kupovne cijene, koji su prema zaključenom ugovoru dospjeli za plaćanje do dana podizanja tužbe.

S obzirom na utvrđenja suda da tužitelj nije u roku predviđenom citiranim zakonskim odredbama položio određeni novčani iznos na ime kupoprodajne cijene, to su nižestupanjski sudovi pravilno primijenili materijalno pravo kada su odbacili tužbu.

Neutemeljeno se tužitelj poziva na propust suda koji nije u roku prihvatio prijedlog za polaganje sudskog pologa, jer eventualni propust suda u tom postupku ne opravdava tužitelja. Samim podnošenja prijedloga za osnivanje sudskog pologa nije izvršena zakonska obveza predviđena citiranim zakonskim propisima.

Usputno se ističe da je tužitelj bio u mogućnosti kupoprodajnu cijenu položiti i kod javnog bilježnika, s obzirom da polog učinjen kod javnog bilježnika ima učinak sudskog pologa (st. 1. čl. 113. Zakona o javnom bilježništvu - "Narodne novine", broj 78/93 i 29/94).

Budući da se prema izloženom revizija ne pokazuje osnovanom, to je istu valjalo odbiti i riješiti kao u izreci (čl. 393. u svezi sa čl. 400. st. 4. ZPP).

U Zagrebu, 5. studenog 2003. godine

Napomena J.B.

Dana 14. studenoga 1999. godine Povjerenstvo za stručno usavršavanje HJK zauzelo je istovjetan stav gore izraženom. Na 31. sjednici Upravnog odbora HJK održanoj 11. ožujka 2000. godine zaključeno je da se članovi Upravnog odbora ne slažu sa stavom Povjerenstva o izjednačenosti javnobilježničkog pologa sa sudskim pologom, jer se ne mogu na javnobilježnički polog primjenjivati odredbe Zakona o obveznim odnosima. Obrazloženo je da je javnobilježnički polog drugačiji od sudskog pologa i na njega isključivo treba primjenjivati odredbe Zakona o javnom bilježništvu. Članovi Upravnog odbora su mišljenja da ako deponent može raskinuti polog odnosno može povući svoju izjavu glede pologa kad hoće, onda polog i ne postoji.

Na 70. sjednici Upravnog odbora održanoj dana 29. listopada 2005. godine u vezi javnobilježničkog pologa usvojen je zaključak: "Na javnobilježnički polog javni bilježnici su dužni pažljivo i dosljedno primjenjivati odredbe Zakona o obveznim odnosima (članci 327 do 335) , Zakona o javnom bilježništvu (članak 113) i Javnobilježnički poslovnik.

IV. MJENICA I ČEK

(MJENICA KAO DOKAZNO SREDSTVO I VJERODOSTOJNA ISPRAVA)

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **Rev: 45/04-2**

Ovjerena preslika mjenice može biti dokaz u smislu odredaba čl. 108. ZPP. Prema odredbi čl. 108. st. 1. ZPP isprave koje se prilažu podnesku podnose se u izvorniku ili prijepisu, a prema odredbi čl. 74. st. 7. Zakona o javnom bilježništvu kad je riječ o ovjerenom prijepisu s takvim prijepisom je izjednačena ovjerena preslika isprave. Takva preslika ili prijepis potvrđuje postojanje izvornika (a ovjera njenu istovjetnost sa izvornikom), treba biti istovjetna s izvornikom i služi samo kao dokazno sredstvo u postupku. Naprotiv, prijepis koji imaju na umu odredbe čl. 66. i čl. 67. Zakona o mjenici ima sasvim drugu svrhu: zamjenjuje izvornik mjenice u prometu, pa je zbog toga propisano da osim istovjetnosti s izvornikom sadrži i neke dodatke koje ne sadrži izvornik (oznaku gdje završava i oznaku osobe kod koje se nalazi izvornik). U protivnom takav prijepis nema mjenično pravnu vrijednost (čl. 67. Zakona o mjenici) što znači da u prometu ne može zamijeniti izvornik mjenice.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Stanka Jesenkovića kao predsjednika vijeća, te

Miljenke Vraničar, mr. Jasne Brežanski, Davorke Lukanović-Ivanišević i Nenada Perina, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja H P B d.d. iz Zagreba, koju zastupa punomoćnik T. C., protiv tuženika M. d.d. R., koju zastupa punomoćnik A. I., odvjetnik u R., radi isplate, odlučujući o reviziji tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske 14. siječnja 2003. godine poslovni broj Pž-2579/02 kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Rijeci od 14. ožujka 2002. godine poslovni broj P-2488/01, u sjednici održanoj dana 1. lipnja 2004. godine,

p r e s u d i o j e:

Odbija se revizija tuženika kao neosnovana.

Obrazloženje

Drugostupanjskom presudom je potvrđena prvostupanjska presuda kojom je odlučeno:

"I Tuženik M. d.d. R. dužan je isplatiti tužitelju H P B d.d. Zagreb iznos od 2.112.416,78 kn (dvamilionastodvanaesttisućačet iristošesnaestkunasedamdesetosamlipa) sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja po kamatnoj stopi predviđenoj Uredbom o visini stope zatezne kamate teče od 02.12.2000. god. pa do isplate.

II. Tuženik je dužan tužitelju naknaditi prouzrokovani trošak postupka u iznosu od 20.050,00 kn sve u roku od osam dana."

Protiv te presude reviziju je izjavo tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se obje nižestupanjske presude ukinu.

Odgovor na reviziju nije podnesen, a Državni odvjetnik Republike Hrvatske se nije izjasnio o reviziji.

Revizija nije osnovana.

Prije svega, revident u reviziji prigovara da je u postupku pred prvostupanjskim sudom počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka prekoračenjem tužbenog zahtjeva, a da drugostupanjski sud to nije sankcionirao iako je prigovor u tom pravcu stavljen u žalbi. Međutim, drugostupanjski sud je pravilno ocijenio da predmetni tužbeni zahtjev nije prekoračen, jer izreka prvostupanjske presude u cijelosti sadržajno odgovara postavljenom tužbenom zahtjevu. Prema tome u drugostupanjskom postupku nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP u vezi s čl. 372. ZPP.

Kako u postupku pred nižestupanjskim sudovima nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. ZPP, na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, nije ostvaren revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka.

Dio revizijskih navoda (str. 3. revizije) sadrži prigovore pravilnosti i potpunosti činjeničnog stanja utvrđenog u postupku pred nižestupanjskim sudovima. No, prema odredbi čl. 385. st. 3. ZPP revizija se ne može izjaviti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa navodi revidenta u tom pravcu nisu niti mogli biti uzeti u razmatranje.

U ovom predmetu je riječ o mjeničnopravnoj obvezi tuženika na temelju bianco vlastite mjenice koju je izdao tuženik kao dužnik tužitelju kao vjerovniku radi osiguranja isplate po međusobnom ugovoru o kreditu. U postupku pred nižestupanjskim sudovima je utvrđeno da je mjenica ispunjena u skladu s obvezom tuženika po ugovoru o kreditu.

Jedini revidentov prigovor pogrešnoj primjeni materijalnog prava je prigovor da ovjerena preslika mjenice koju je priložio tužitelj uz tužbu "nema mjenično pravnu vrijednost" iako je ovjerena u skladu s odredbom čl. 74. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine", broj 78/93), jer ne sadrži sve što je potrebno da sadrži takva preslika u smislu odredaba čl. 66. i čl. 67. Zakona o mjenici ("Narodne novine", broj 74/94), pa da sud nije smio na takvoj preslici (prijepisu) temeljiti svoju odluku.

Navedeni prigovor očito polazi od pogrešne pretpostavke da su prijepis ili preslika mjenice koja se prilaže kao dokaz u postupku odnosno ovjereni prijepis ili preslika iz čl. 74. Zakona o javnom bilježništvu istovjetni pojmu prijepisa mjenice koji imaju na umu odredbe čl. 66. i čl. 67. Zakona o mjenici.

Naime, u ovom predmetu je uz tužbu priložena ovjerena preslika mjenice kao dokaz u smislu odredaba čl. 108. ZPP. Prema odredbi čl. 108. st. 1. ZPP isprave koje se prilažu podnesku podnose se u izvorniku ili prijepisu, a prema odredbi čl. 74. st. 7. Zakona o javnom bilježništvu kad je riječ o ovjerenom prijepisu s takvim prijepisom je izjednačena ovjerena preslika isprave. Takva preslika ili prijepis potvrđuje postojanje izvornika (a ovjera njenu istovjetnost sa izvornikom), treba biti istovjetna s izvornikom i služi samo kao dokazno sredstvo u postupku. Naprotiv, prijepis koji imaju na umu odredbe čl. 66. i čl. 67. Zakona o mjenici ima sasvim drugu svrhu: zamjenjuje izvornik mjenice u prometu, pa je zbog toga propisano da osim istovjetnosti s

izvornikom sadrži i neke dodatke koje ne sadrži izvornik (oznaku gdje završava i oznaku osobe kod koje se nalazi izvornik). U protivnom takav prijepis nema mjenično pravnu vrijednost (čl. 67. Zakona o mjenici) što znači da u prometu ne može zamijeniti izvornik mjenice.

Prema tome, u konkretnom slučaju nižestupanjski sudovi su pravilno postupili kad su kao dokazno sredstvo u smislu odredaba čl. 232. ZPP u vezi s čl. 108. ZPP ocjenjivali priloženu ovjerenu presliku mjenice. Za to je dovoljno da je priložena preslika istovjetna s izvornikom i nije potrebno da sadrži dodatke koje predviđaju odredbe čl. 66. i čl. 67. Zakona o mjenici.

Zbog svega navedenog nije ostvaren niti revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava, pa je na temelju čl. 393. ZPP odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu, 1. lipnja 2004. godine

Mjenica kao vjerodostojna isprava

Visoki trgovački sud RH, Pž-1224/00

«Temeljem odredbe čl.45. st. 1. Zakona o mjenici trasant, indosant ili avalist može odredbom «bez troškova», «bez protesta» ili bilo kakovom drugom odgovarajućom odredbom napisanom na mjenici osloboditi njenog imatelja od obveze da radi ostvarenja regresa predlaže protest zbog neakceptiranja ili neisplate. Dakle, ako protest nije potreban za zasnivanje tražbine vjerodostojna isprava jest i mjenica bez protesta u smislu čl. 28. st. 1. OZ-a»

Vrhovni sud RH II-44/1989

Ako su stranke ugovorile da se ovrha može provesti na temelju mjenice i bez protesta, što je i naznačeno na mjenici, onda se takova mjenica može smatrati vjerodostojnom ispravom u smislu čl. 28. Ovršnog zakona.

Kratak tekst odluke

"Prema čl. 28. st. 1. Ovršnog zakona, vjerodostojna isprava je, prema ovom zakonu, račun, mjenica i ček s protestom i povratnim računima kada je to potrebno za zasnivanje tražbine. Iz spisa se vidi da su stranke temeljem odredbe čl. 45. st. 1. Zakona o mjenici (NN broj 74/94) ugovorile mjeničnom izjavom te naznakom u samoj mjenici da će se provesti ovrha temeljem vjerodostojne isprave - mjenice bez protesta. Iz gore navedenih razloga se mjenica bez protesta ima smatrati vjerodostojnom ispravom, jer se i na takvoj mjenici bez protesta može zasnovati tražbina, što su stranke i učinile kada je ovršenik potpisao mjeničnu izjavu.

Ček

Visoki trgovački sud RH, Pž-3650/94

«Ček s protestom i povratnim računom kad je to potrebno za zasnivanje potraživanja vjerodostojna je isprava, a umjesto protesta dovoljna je datirana potvrda obračunskog zavoda kojom se potvrđuje da je ček bio podnesen na vrijeme i da nije namiren.»

V. FIDUCIJ

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
P-1641/03

Nakon što je proveden postupak u skladu s čl. 277. st. 5 OZ-a, protivnik ne ostvaruje pravo na povrat vlasništva na nekretninama, jer je predlagatelj punopravni vlasnik nekretnine, osim u slučaju kada u postupku brisovnom tužbom dokaže da je uknjižba punopravnog vlasnika nevaljana i neistinita odnosno da u času uknjižbe nisu bile ispunjene **sve pretpostavke da bi ona bila istinita i valjana (čl.129. Zakona o zemljišnim knjigama).**

Ako je na fiducijarnog vjerovnika, radi osiguranja njegove tražbine preneseno pravo vlasništva dvije nekretnine, dužnik koji je djelomično podmirio tražbinu nema pravo tražiti da mu se vrati jedna nekretnina, već fiducijarni vjerovnik kojem tražbina nije podmirena u cijelosti, pod pretpostavkama iz čl 277. Ovršnog zakona postaje punopravni vlasnik obje nekretnine.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU po sucu pojedincu Mirti Ricov u pravnoj stvari tužitelja M. J. iz K., zastupana po odvjetniku N. K. iz R., protiv tuženika G. B. d.d. O. u stečaju, zastupana po N. K. iz Z., radi brisanja fiducijalnog vlasništva, dana 19. listopada 2004. godine zaključio je glavnu raspravu u nazočnosti punomoćnika stranaka, a s danom objave 29. listopada 2004. godine

presudio je

I Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

«Ima se vršiti brisanje upisa tuženika kao fiducijarnog vlasnika na slovu «B» z.č. *** g.t. *** z.k.ul. *** k.o. K., te se umjesto tuženika ima na slovu «B» upisati kao vlasnik M. J. iz K., a u slovu «C» ima se vršiti brisanje svih upisa te slovo «C» treba glasiti «tereta nema».

riješio je

I Odbacuje se kao nedopušten tužbeni zahtjev koji glasi:

«Utvrđuje se da je tuženik namiren sa svojim kreditom od 500.000 ATS prema Ugovoru o prijenosu vlasništva radi osiguranja novčane tražbine od 25.2.1998. godine.»

II Tužitelj je dužan naknaditi tuženiku troškove postupka u iznosu od 128.098,00 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužiteljica u tužbi navodi da je nasljednica iza pokojnog I. J. s kojim je bila upisana kao suvlasnik kuće u K., upisane kao z.č. *** g.t.*** z.k.ul.*** k.o. K., a sada je upisana u listu C kao jedini korisnik.

Naime, tužiteljica i pokojni I. J. zajedno su s J. L., svi kao protivnici osiguranja, sklopili s tužiteljem kao predlagateljem osiguranja Ugovor o prijenosu vlasništva radi osiguranja novčane tražbine s tužiteljem kao predlagateljem osiguranja dana 25.02.1998. godine.

Citiranim Ugovorom tužiteljica i pok. J., I. suglasili su se da za nekretninu upisanu u kčbr.***, zk.ul.*** k.o. K., u naravi kuća, dvor i gromača (dalje: nekretnina u K.) predlagatelj, osiguranja obavi prijenos vlasništva u svoje ime sve radi osiguranja potraživanja tuženika kao predlagatelja osiguranja prema dužniku «B.» d.o.o., a temeljem ugovora o izdavanju garancije inozemstvu broj *** za iznos od 3.500.000 ATS uvećan za kamate. Odredbom čl. 3. Ugovora utvrđeno je da obveza dospijeva na dan 08. veljače 2003. godine, a prije toga na dan iskupa garancije, ili na dan izvršenog plaćanja prema inozemstvu.

Stoga je izvršen prijenos prava vlasništva na nekretninama protivnika osiguranja i to: J. L. za nekretninu upisanu u k.č.br. *** oranica, suha hrastina površine 2 ha 66 a 28 m2, te k.č.br. *** pilana, gospodarska zgrada, dvorište, oranica i pašnjak, suha hrastina, upisane pod A1 u zk.ul.*** k.o. I. kod Općinskog suda u Kutini (u daljnjem tekstu nekretnina u K1.) i tužiteljice i pokojnog I. J., za nekretninu u K., pred Općinskim sudom u Krku sve u korist tuženika kao fiducijarnog vlasnika.

Tužitelj navodi da je tuženik proveo ovršni postupak protiv ovršenika J. L., te se na nekretnini u K1. upisao kao punopravni vlasnik. Kako je vrijednost nekretnine u K1. dostatna za namirenje cjelokupnog duga glavnog dužnika «B.» d.o.o., Š. prema tuženiku sve sukladno Ugovoru o prijenosu vlasništva radi osiguranja novčane tražbine (dalje: Ugovor o prijenosu), te kako je iznos kredita naplaćen u cijelosti na način da je tuženik preuzeo u posjed nekretninu u K1., čija je vrijednost dostatna za namirenje tražbine tuženika, ima se vršiti brisanje tuženika kao fiducijarnog vlasnika na nekretnini u K. Ujedno predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje da je tuženi namiren sa kreditom od 500.000 ATS prema Ugovoru o prijenosu vlasništva radi osiguranja novčane tražbine od 25.02.1998. godine, te se ima vršiti brisanje upisa tuženika kao fiducijarnog vlasnika u listu B z.k.ul. *** k.o. K. z.č. ***, te se u slovu lista C ima brisati svi upisi.

U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbenom zahtjevu u cijelosti, navodeći, da su tužiteljica i pok. J. I. kao i L. J. prenijeli vlasništvo svojih nekretnina Ugovorom o prijenosu vlasništva radi osiguranja od 25.02.1998. godine.

Po neispunjenju obveze dužnika «B.» d.o.o. prema Ugovoru o izdavanju garancije inozemstvu broj *** tuženik je sukladno **čl. 277. st. 5. Ovršnog zakona** (NN 29/99, 57/99, 173/03) pokrenuo postupak radi stjecanja punopravnog vlasništva, te je pokrenuo i ovršne postupke radi iseljenja i predaju u posjed obje nekretnine, kako za nekretninu u K1., pred Općinskim sudom u Kutini pod brojem Ovr-920/00, tako i za nekretninu u K. pod brojem Ovr-734/00, jer je za obje nekretnine izvršeno osiguranje prijenosom vlasništva, nad kojima je po ispunjenju zakonom propisanih uvjeta stečeno punopravno vlasništvo tuženika.

Ovršni postupak pred Općinskim sudom u Krku zastao je zbog smrti J. I., te je po dovršetku ostavinskog postupka ovršni postupak nastavljen. Navodi da je temeljem Ugovora o prijenosu i ispunjenjem uvjeta iz **čl. 277. st. 5. OZ-a** predlagatelj osiguranja punopravni vlasnik obje nekretnine, te predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev.

Tijekom postupka tuženik ustraje kod tužbenog zahtjeva, te se poziva na odredbu **čl. 103. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona** (NN 173/03) kojim je propisano da će se vršiti brisanje fiducijarnog vlasništva.

Sud je izveo dokaz uvidom u izvadak iz zemljišne knjige k.o. K. z.k.ul.*** od 14.03.2002. godine (list 4 spisa), Ugovor o prijenosu vlasništva radi osiguranja novčane tražbine (list 6-9 spisa), Rješenje St-19/99 od 03. svibnja 1999. godine (list 14-17 spisa), potvrdu javnog bilježnika od 03. ožujka 1998. (list 50 spisa), izvadak iz zemljišne knjige k.o. K. z.k.ul.č. *** od 09.12.1997. godine (list 51-52 spisa), specijalnu punomoć tužiteljice od 25.02.1998. (list 53-54 spisa), izvadak iz zemljišne knjige k.o. I. z.k.ul. *** (list 55-58 spisa), izvadak Trgovačkog suda u Varaždinu za tvrtku «B.» d.o.o., Š. (list 59-61 spisa), potvrdu o solemnizaciji privatne isprave OU-145/98 od 12. travnja 2000. godine (list 62 spisa), zahtjev za izdavanje klauzule ovršnosti (list 66 spisa), Zapisnik o posvjedočenju činjenice s potvrdom javnog bilježnika Ž. M. OU-371/03 (list 67-73 spisa), izvadak iz poslovnih knjiga tuženika (list 74 spisa), zapisnik Općinskog suda u Kutini Ovr-920/00 (list 75 spisa), izvadak iz zemljišne knjige k.o. K. z.k.ul.*** od 02. rujna 2004. godine (list 86-87 spisa).

Ocjenom provedenih dokaza ovaj sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Naime, tužbeni zahtjev tužitelja koji u sebi sadrži zahtjev za utvrđenjem da je tuženi namiren sa svojim kreditom nije dopušten, jer se istim zahtjeva utvrđenje činjenice da je neka ugovorna obveza izvršena. Naime, tužbom za utvrđenje u skladu s **čl. 187. st. 1. Zakona o parničnom postupku** (NN 53/91, 91/92, 112/99, 117/01 dalje ZPP) može se zahtijevati da sud utvrdi postojanje nekog prava ili pravnog odnosa, odnosno istinitost ili neistinitost neke isprave, a ne i da sud utvrdi činjenicu da je neka ugovorna obveza izvršena i da je tužitelj namiren za određeni iznos.

Stoga je valjalo odlučiti kao u točki I rješenja i odbaciti zahtjev kao nedopušten.

U preostalom dijelu tužbeni zahtjev jest zahtjev radi brisanja upisa tuženika kao fiducijarnog vlasnika, koji jest po svojoj naravi brisovna tužba iz **čl. 129. Zakona o zemljišnim knjigama**.

Nesporno je među strankama da su potpisnici Ugovora o prijenosu od 25.02.1998. godine, kao i da dužnik «B.» d.o.o. nije po dospijeću obveze iz Ugovora o izdavanju garancije inozemstvu broj *** ispunio svoju obvezu prema tuženiku.

Nesporno je da je tuženik sukladno **čl. 277. Ovršnog zakona** pokrenuo postupak pred javnim bilježnikom radi stjecanja punopravnog vlasništva na nekretninama u K1. i K., te je tuženiku predana u posjed nekretnina u K1. i upisan je kao punopravni vlasnik nekretnine u K1. Nadalje nesporno je i da je tuženiku predana u posjed nekretnina u K1.

Sporno je među strankama da li je stjecanjem punopravnog vlasništva na nekretnini u K1. i predajom u posjed tuženiku nekretnine u

K1., tuženik namiren u cijelosti kao vjerovnik iz Ugovora o izdavanju garancije, te time ne ostvaruje pravo za stjecanje punopravnog vlasništva i preuzimanje u posjed nekretnine u K.

Uvidom u Ugovor o prijenosu od 28.02.1998. godine sud je utvrdio da je tuženik kao protivnik osiguranja prenio na tužitelja kao predlagatelja osiguranja vlasništvo na nekretnini u K., a L. J. kao protivnik osiguranja nekretninu u K1., sve radi osiguranja obveza koju dužnik «B.» d.o.o. ima prema tuženiku sukladno Ugovoru o izdavanju garancije inozemstvu ***. Odredbom čl. 6. tuženik se suglasio da se temeljem citiranog Ugovora obavi prijenos vlasništva s tužitelja na tuženika, uz naznaku da je prijenos obavljen radi osiguranja.

Uvidom u potvrdu javnog bilježnika broj OU-145/98 od 03. ožujka 1998. godine utvrđeno je da isti Ugovor solemniziran kod javnog bilježnika, te je dobio značaj ovršne javnobilježničke isprave.

Uvidom u Zapisnik o posvjedočenju činjenica s potvrdom od 06. ožujka 2003. godine sačinjen po javnom bilježniku Ž. M. OU-371/03, utvrđeno je da je tuženik radi namirenja svoje novčane tražbine proveo zakonom propisani postupak po **čl. 277. Ovršnog zakona**, te je zatražio da se tužitelj obavijesti putem javnog bilježnika zahtjeva li da se nekretnina u K. na kojoj je vlasništvo preneseno radi osiguranja proda ili unovči putem javnog bilježnika.

Javni bilježnik utvrdio je da je temeljem **čl. 277. st. 5. OZ-a** predlagatelj osiguranja, ovdje tuženik postao punopravni vlasnik nekretnina u K. i K1. za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine s kamatama i troškovima, te porezu na promet sukladno odredbi **čl. 277. st. 6. Ovršnog zakona** tražbina se smatra izmirenom kada je predlagatelj osiguranja postao punopravni vlasni, odnosno imatelj prava prema **čl. 277. st. 5. Ovršnog zakona**.

Također, uvidom u Zk izvadak za nekretninu u K. od 02.rujna 2004. godine utvrđeno je da je tuženik upisan pod brojem Z-506/98 kao fiducijami vlasnik nekretnine u K., a koje vlasništvo je izvršeno u korist tuženika radi osiguranja potraživanja.

Nadalje, utvrđeno je da je pod brojem Z-1392/03 upisana plomba po prijedlogu tuženika radi brisanja zabilježbe fiducijara pod brojem Z-506/98 i upis punopravnog vlasništva u korist tuženika, a koje je tuženik podnio zemljišnoknjižnom sudu po provedbi postupka putem javnog bilježnika iz **čl. 277. Ovršnog zakona**, te da tuženik nije upisan kao punopravni vlasnik nekretnine, već je zemljišnoknjižnom odjelu predan zahtjev tuženika radi upisa punopravnog vlasništva.

Nadalje, uvidom u zemljišnoknjižni izvadak nekretnine u K. utvrđeno je da je tužitelj pred zemljišnoknjižnim odjelom podnio prijedlog za upis potonjeg i prethodnog prava vlasništva temeljem **čl. 84. st. 2. Zakona izmjenama i dopunama Ovršnog zakona** (NN 173/03).

Brisovna tužba, je po svojoj naravi stvarnopravna tužba kojom nositelj knjižnog prava čije je pravo povrijeđeno neistinitom, nevaljanom uknjižbom štiti svoje knjižno pravo zahtijevajući brisanje nevaljane, neistinite uknjižbe i uspostavu prijašnjeg zemljišno knjižnog stanja, kako je bilo prije provedbe nevaljane i neistinite uknjižbe (**čl. 129. Zakona o zemljišnim knjigama**, **čl. 168.**, **236.**, **291.** i **342. Zakona o vlasništvu**). Dakle, tužitelj je dužan dokazati da je uknjižba tuženika nevaljana i neistinita, odnosno, da je njegovo pravo povrijeđeno provedbom nevaljane i neistinite uknjižbe, odnosno uknjižbe u kojoj u času podnošenja prijedloga za uknjižbu nisu bile ispunjene sve pretpostavke nužne da bi ona bila istinita i valjana.

Temeljem **čl. 277. st. 5. Ovršnog zakona** smatra se da je predlagatelj osiguranja ovdje tuženik, temeljem zakonskih presumpcija postao punopravni vlasnik nekretnine koja je na njega prenesena, upravo za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine s kamatama i troškovima te porezom na promet. Tuženik je postao punopravni vlasnik obje nekretnine jer je predmetnim Ugovorom o prijenosu čl. 2. utvrđeno da je na tuženika preneseno vlasništvo radi osiguranja potraživanja tuženika prema dužniku, te je i na način izvršen upis u zemljišnim knjigama pod brojem Z-506/98, pa je tuženik u tom trenutku bio fiducijami vlasnik nekretnina u K1. i K., a nakon što je proveden postupak po **čl. 277. st. 5. Ovršnog zakona**, tužitelj je postao punopravni vlasnik nekretnina, te je pred zemljišnoknjižnim odjelom Općinskog suda u Krku pod brojem Z-1392/03 i podnio zahtjev za upis punopravnog vlasništva.

Po provođenju postupka po **čl. 277. st. 5. Ovršnog zakona** protivnik osiguranja, ovdje tužitelj ne ostvaruje pravo radi vraćanja vlasništva na nekretnini u K., jer je čl. 12. citiranog Ugovora o prijenosu utvrđeno da protivnik osiguranja može tražiti vraćanje vlasništva na nekretninama nakon potpunog podmirenja potraživanja predlagatelja osiguranja. Citirana odredba odnosi se na zahtjev za vraćanje vlasništva nakon upisa fiducijarnog vlasništva, uz zabilježbu da je isto izvršeno radi osiguranja, a ne odnosi se na postupak nakon što je tuženik postao punopravni vlasnik nekretnine, jer je ispunjenjem uvjeta za nastupanje punopravnog vlasništva u konkretnom slučaju danom dospijeća obveze dužnika «B.», d.o.o. prema tuženiku, kao vjerovniku i provođenjem postupka po **čl. 277. st. 5. Ovršnog zakona** tuženik postao punopravni vlasnik nekretnine na K.

Tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je njegovo pravo povrijeđeno neistinitom i nevaljanom uknjižbom u smislu **čl. 129. Zakona o zemljišnim knjigama**, niti da je u zakonskom roku dužnik podmirio potraživanje predlagatelja osiguranja i vjerovnika u cijelosti i po dospijeću, te je ispunjenjem uvjeta, odnosno, nepodmirenjem dospjele obveze od 23. listopada 1999. godine, nastupio zakonski uvjet za stjecanje punopravnog vlasništva.

Nadalje u dijelu tužbenog zahtjeva u kojem se zahtjeva brisanje svih upisa u listu C (predbilježba-zabilježba) tužbeni zahtjev nije dopušten, jer se brisovnom tužbom može zahtijevati brisanje nevaljane i neistinite uknjižbe, a ne može se zahtijevati brisanje ostalih upisa, jer provedbom istih upisa ne dolazi do povrede knjižnih prava, na način da se provedbom nevaljanog upisa vrijeđa pravo tuženika.

U odnosu na postavljeni zahtjev radi brisanja fiducijarnog vlasništva temeljem odredbe **čl. 103. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona** (NN 173/03) koji se primjenjuje od 09. studenog 2003. godine isti propisuje postupak koji se provodi pred zemljišnoknjižnim sudom na zahtjev stranaka, a koji je tužitelj i pokrenuo pred nadležnim Općinskim sudom u Krku, te je zahtjev upisan pod brojem Z-895/04 i Z-1037/04, a isti se odnosi na upis temeljem **čl. 274. st. 5.** koji je u konkretnom slučaju izvršen pod brojem Z-506/98 i propisuje zamjenu upisom u skladu s odredbama **čl. 32. st. 5. Zakona o zemljišnim knjigama**, te nije propisano brisanje fiducijarnog prava vlasništva, već zamjena istog drugim upisom, te je o takvom zahtjevu nadležan odlučivati isključivo zemljišnoknjižni sud u zemljišnoknjižnom postupku.

Odluka o trošku temelji se na odredbi **čl. 154. st. 1. ZPP-a**, te su tuženiku priznati opravdani zatraženi troškovi i to: zastupanje na ročištu od 10.05.2004., 16.06.2004., 16.09.2004. i 19.10.2004. godine (4 x 20,300,00 kn), te sastav podneska od 08.06.2004. godine (1.x 20.300,00 kn), sve uvećano za pripadajući porez u iznosu od 22.128,00 kn, što ukupno iznosi 123.098,00 kn (prema Tbr. 8/1, 9/1 i 42 prema OT Hrvatske) te sudsku pristojbu na ovu presudu u iznosu od 5.000,00 kn, što ukupno iznosi 128.098,00 kn.

Stoga je valjalo odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 29. listopada 2004. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
P-3149/99

Temeljem čl.277.OZ-a, ako protivnik osiguranja šuti, smatra se da je predlagatelj osiguranja postao vlasnik nekretnine koja je na njega prenesena i to upravo za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine s kamatama, troškovima i porezom na promet, osim ako predlagatelj osiguranja u roku od 15 dana od isteka roka iz čl. 277.st.1.ne obavijesti protivnika osiguranja i to putem javnog bilježnika, da ne želi zadržati pravo ili stvar radi isplate. Tek tada bi osiguranu tražbinu mogao ostvarivati na drugi način (tužbom, ovrhom, prijebojem,...).

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Nevenki Rstić kao predsjednici vijeća u pravnoj stvari tužitelja G. b. d.d. u stečaju, O., zastupanog po stečajnom upravitelju, a ovaj po punomoćnici Ž. B., dipl.iur., protiv prvotuženika M. i. E. P. d.o.o. Č., zastupanog po punomoćniku Z. K., odvjetniku iz Odvjetničkog društva M. i P., Z. i drugotuženika E. P. iz Č., zastupanog po punomoćniku D. O., odvjetniku iz O., radi raskida ugovora i naplate osigurane nekretnine, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave u prisutnosti punomoćnika stranaka, dana 11. siječnja 2001. godine

presudio je

I. Odbija se u cijelosti kao neosnovan glavni tužbeni zahtjev tužitelja G. b. d.d. u stečaju, O., prema prvotuženiku M. i. E. P. d.o.o. Č., koji glasi:

1. Utvrđuje se da je tuženiku M. i. E. P. d.o.o. Č. dospio na naplatu iznos od 4.513.028,03 kn

2. Nalaže se tuženiku da iznos dospjelih potraživanja od 4.513.028,03 kn isplati tužitelju, sve u roku 15 dana pod prijetnjom ovrhe, i eventualni tužbeni zahtjev tužitelja prema prvotuženiku koji glasi:

1. Utvrđuje se da je kredit i dug po Ugovoru o dugoročnom kreditu broj *** i Sporazum o osiguranju prijenosom prava vlasništva na nekretninama koje su upisane u Zemljišnim knjigama radi osiguranja, dospio u cijelosti.

2. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati sva dospjela potraživanja, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe jer će u protivnom tužitelj svoje potraživanje namiriti naplatom iz osigurane nekretnine.

II. Odbija se u cijelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja G. b. d.d. u stečaju, O., prema drugotuženiku E. P. iz Č., koji glasi:

1. Raskida se Ugovor o dugoročnom kreditu broj *** i Sporazum o osiguranju prijenosom prava vlasništva na nekretninama koje su upisane u Zemljišnim knjigama radi osiguranja, zaključenog 05.02.1997. godine između tužitelja G. b. d.d. O. i prvotuženika M. industrije E. P. d.o.o., te drugotuženog E. P.

2. Nalaže se javna prodaja kčbr. *** u naravi kuća, dvor, oranica i devet zgrada u Ulici *** u Č., upisana u zk.ul.*** k.o.Č., površine 8186 m2, u vlasništvu drugotuženika E. P., koji je dužan trpjeti namirenje tužiteljeve tražbine u iznosu 5.000.000,00 kn iz cijene postignute prodajom naznačene nekretnine.

III. Nalaže se tužitelju isplatiti prvotuženiku prouzročeni parnični trošak u iznosu od 97.049,00 kn, u roku 8 dana.

IV. Nalaže se tužitelju isplatiti drugotuženiku prouzročeni parnični trošak u iznosu od 373.196,00 kn u roku 8 dana.

Obrazloženje

Pred Trgovačkim sudom u Osijeku tužitelj je tužbu podnio 21.11.1998. godine protiv prvo i drugo tuženika, radi raskida Ugovora o dugoročnom kreditu, kreditu broj *** i Sporazuma o osiguranju prijenosom prava vlasništva na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama radi osiguranja, zaključenog 05.02.1997. godine, među strankama, te tužbom traži i javnu prodaju nekretnine upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Osijeku zk.ul. ***, k.o.Č.

Otvaranjem stečajnog postupka nad tužiteljem 03.05.1999. godine predmet je ustupljen ovome sudu dana 21.10.1999. godine.

Stranke su se temeljem **članka 494. stav 2. ZPP-a** sporazumjele da u ovom sporu sudi sudac pojedinac.

Tijekom postupka tužitelj je tri puta vršio preinake tužbe u odnosu na prvotuženika (list 20,39 i 44 spisa). Prvotuženik se protivio tek preinaci izvršenoj na ročištu od 08.07.1999. godine, te u odnosu na njega egzistira tužbeni zahtjev postavljen od tužitelja podnescima od 02.02.1999. godine (list 20 spisa) i 17.03.1999. godine (list 39 spisa). Protivi se osnovu i visini.

Drugotuženik se protivio svim preinakama tužbe u odnosu na njega. Također se protivio i povlačenju tužbe koju je tužitelj u odnosu na njega povukao 10.02.1998. godine (list 30 spisa), tako da u odnosu na njega egzistira tužbeni zahtjev kako je postavljen u tužbi.

Drugotuženik je priznao tužbeni zahtjev pod točkom 1. tužbe, dok tužbeni zahtjev pod točkom 2. tužbe osporava navodeći da je tužba kao redovni put pravne zaštite ovdje nedopustiva, budući da je tužitelj kao fiducijarni vjerovnik trebao postupati po **članku 277. Ovršnog zakona**.

Iako je drugotuženik priznao tužbeni zahtjev pod točkom 1. tužbe, sud nije donio djelomičnu presudu na temelju priznanja, jer bi ista bila u koliziji s konačnom odlukom, ovdje presudom, a zbog vezanosti tužbenog zahtjeva u odnosu na drugotuženika, tim više što se i sam drugotuženik protivio povlačenju oba tužbena zahtjeva iz tužbe, odnosećih na njega.

Tijekom dokaznog postupka sud je proveo dokaze uvidom u Ugovor o dugoročnom kreditu broj 67/97 i Sporazum o osiguranju prijenosom prava vlasništva na nekretninama koje su upisane u Zemljišnim knjigama radi osiguranja, zaključenog 05.02.1997. godine (list 3-8 spisa), u Izvatke iz poslovnih knjiga tužitelja i dopisa upućenih ovdje tuženicima (list 9,10,22 - 24, 37,38 spisa), uvid u izvadak iz zemljišnih knjiga Općinskog suda u Osijeku za zk.ul.*** k.o. Č. (list 11 i 60 spisa), uvid u rješenje Općinskog suda u Osijeku broj Z-714/97 od 06.02.1997. godine (list 12 spisa), uvid u javnobilježničku ispravu potvrdu broj 558/98-2 od 08.05.1998. godine (list 27 spisa), uvid u Ugovor o ustupanju i preuzimanju potraživanja kreditom od 18.12.1998. godine (list 55 - 59 spisa).

Ocjenom provedenih dokaza ovaj je sud utvrdio da nije osnovan niti tužbeni zahtjev tužitelja prema prvotuženiku postavljen podneskom tužitelja od 02.02.1999. godine (list 20 spisa) i 17.03.1999. godine (list 39 spisa), a niti je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja prema drugotuženiku postavljen u tužbi od 25.11.1998. godine (list 2 spisa).

Nesporno je među strankama da su sve tri potpisnice ugovora i sporazuma broj *** od 05.02.1997. godine.

Sporno je da li po istim postoji obveza prvo i drugotuženika prema tužitelju.

Uvidom u potonji ugovor i sporazum te uvidom u Izvadak za zk. uložak *** k.o. Č. (list 11 spisa) i uvidom u Rješenje Općinskog suda u Osijeku Z-714/97 (list 12 spisa) sud je utvrdio da je tužitelj davatelj kredita, prvotuženik da je korisnik kredita, a drugotuženik je sudužnik po istom na način da je kao protivnik osiguranja prenio na predlagatelja osiguranja - tužitelja nekretninu u svojem vlasništvu upisanu u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Osijeku zk.ul. broj *** k.o. Č. i to kat.čest.br.***, kuća, dvor i oranica i devet zgrada u Ulici ***.

Uvidom u potvrdu javnog bilježnika (list 8 spisa) utvrđeno je da su isti ugovor i sporazum kao privatne isprave solemnizirani kod

javnog bilježnika dana 06.02.1997. godine, pod brojem OU-63/97 čime su dobili značaj javne isprave i to značaj javnobilježničkog akta koji sadrži i klauzulu intabulandi i klauzulu egzekvendi, te ima značaj ovršne javnobilježničke isprave.

Uvidom u navedeni ugovor utvrđeno je da je novčana tražbina po istom dospjela 01.03.2000. godine, a uvidom u opomene i dopise tužitelja, da je isti pozivao prvotuženika na platež po njemu iskazanih dospjelih dugovanja po predmetnom kreditu.

Uvidom u Potvrdu broj 558/98-2 (list 27 spisa) javnog bilježnika M.B. od 08.05.1998. godine utvrđeno je da je tužitelj radi namirenja svoje novčane tražbine proveo zakonom propisani postupak po **članku 277. Ovršnog zakona**, te je zatražio preko javnog bilježnika, od protivnika osiguranja - drugotuženika E. P., da ga u roku od 15 dana obavijesti, također preko javnog bilježnika zahtjeva li da se nekretnina na kojoj je vlasništvo preneseno radi osiguranja, konkretno ona upisana u zk.uložak ***, proda ili unovči putem javnog bilježnika.

Javni bilježnik potvrđuje da se protivnik osiguranja - drugotuženik u roku od 15 dana nije pismeno javio a niti izjasnio o prednjem, te da kako dakle nije postupio po odredbama **članka 277. stav 1 OZ**, da se tada smatra temeljem stavka 5. istog članka da je predlagatelj osiguranja - tužitelj postao punopravni vlasnik ove nekretnine koja je na njega prenesena radi osiguranja za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine s kamatama i troškovima, te porezom na promet.

Također uvidom u zk. izvadak za zk.ul.broj *** od 02.03.1999. godine (list 60 i 61 spisa) utvrđeno je da je predlagatelj osiguranja tužitelj nadalje i raspolagao nekretninom na kojoj je postao punopravni vlasnik, prenijevši je dalje tvrtki N. d.d. O. radi osiguranja.

Pobijanje pravnih radnji u drugoj parnici koju tužitelj vodi bez utjecaja je na rješenje ovog spora, također temeljem **članka 195. ZPP-a**, otuđenje stvari o kojoj teče parnica ne sprečava da se parnica među istim strankama dovrši.

Temeljem **članka 277. stav 5. Ovršnog zakona** (NN 57/96), ako protivnik osiguranja, ovdje drugotuženik šuti, smatra se da je predlagatelj osiguranja temeljem zakonskih presumpcija u istom, postao punopravni vlasnik nekretnine koja je na njega prenesena, upravo za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine s kamatama i troškovim, te porezom na promet, osim ako predlagatelj osiguranja, ovdje tužitelj u roku od 15 dana po isteku roka iz **stavka 1. članka 277.** ne obavijesti putem javnog bilježnika protivnika osiguranja da ne želi zadržati stvar odnosno pravo radi isplate.

Tužitelj nigdje nije dokazao da je postupio po potonjoj mogućnosti, te budući da je isto propustio, postao je punopravni vlasnik nekretnine i tim se trenutkom smatra da je osigurana tražbina namirena, i to namirena i od strane prvotuženika kao korisnika kredita i od strane drugotuženika kao sudužnika.

Drugo je pitanje regresa koji drugotuženik, koji je svojom nekretninom jamčio za osiguranje naplate kredita prvotuženika tužitelju, ima prema prvotuženiku.

Tek da je temeljem odredbe **članka 277. stav 5. OZ** tužitelj otklonio mogućnost da postane punopravni vlasnik nekretnine, tek tada bi osiguranu tražbinu mogao ostvarivati na drugi način (tužbom, ovrhom, prijebojem,...) odnosno daje izvijestio drugotuženika kao protivnika osiguranja da ne želi zadržati nekretninu umjesto isplate osigurane tražbine, bio bi ovlašten sam prodavati istu bilo preko javnog bilježnika ili za to ovlaštenih osoba i samo u tom slučaju ukoliko ne bi u cijelosti namirio osiguranu tražbinu, mogao bi na temelju Sporazuma o osiguranju tražiti ovrhu protiv protivnika osiguranja radi namirenja preostalog dijela tražbine.

Stoga se ovako postavljeni tužbeni zahtjevi prema tuženicima ukazuju kao neosnovani te je odlučeno kao u izreci ove presude.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi **članka 154. stav 1. ZPP-a** (NN od 53/91 do 112/99).

Prvotuženiku su priznati opravdani zatraženi troškovi i to troškovi zastupanja na ročištima 18.04.2000., 03.12.2000. i 11.01.2001. godine, od po 25.150,00 kn temeljem Tbr. 9. točka 2. i Tbr. 42. OT, što ukupno iznosi 75.450,00 kn, što uz 22 % PDV-a od 16.599,00 kn daje 92.049,00 kn čemu je dodana i sudska pristojba na odgovor na tužbu u iznosu od 5.000,00 kn, tako da sveukupni trošak koji je tužitelj dužan naknaditi prvotuženiku iznosi 97.049,00 kn.

Drugotuženiku su priznati opravdani zatraženi troškovi parničnog postupka i to sastav odgovora na tužbu temeljem Tbr. 8. točka 1. po Tbr. 9. i Tbr. 42. OT u iznosu od 50.300,00 kn, pristup ročištu 02.02.1999. po Tbr. 9. točka 2. OT. u iznosu 25.150,00 kn, sastav podneska od 03.03.1999. po Tbr. 8. točka 1. OT u iznosu od 50.300,00 kn, pristup ročištu 09.03.1999. po Tbr. 9. točka 2. OT u iznosu 25.150,00 kn, sastav podneska od 26.03.1999. po Tbr. 8. točka 1. OT u iznosu od 50.300,00 kn, pristup ročištu 08.07.1999., 18.04.2000., 05.12.2000., 11.01.2001. po Tbr. 9. točka 2. OT. od po 25.150,00 kn, što ukupno iznosi 301.800,00 kn a uz 22 % PDV-a od 66.396,00 kn iznosi 368.169,00 kn , čemu su pridodane sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 5.000,00 kn, tako da sveukupni trošak koji je tužitelj dužan naknaditi tuženiku iznosi 373.196,00 kn.

U Zagrebu, 11. siječnja 2001. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U VARAŽDINU
Gž-1482/05

Ovršni postupak koji provodi Javni bilježnik sukladno Zakonu o javnom bilježništvu, sud nije ovlašten odgoditi, iz razloga što se ne radi o sudskom ovršnom postupku.

Županijski sud u Varaždinu, po sucu toga suda Valentinu Habušu, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice M. H. iz N. V., zastupane po punomoćniku I. mr. Kovaču, odvjetniku u V., protiv tuženika P. V. iz O., zastupanog po punomoćnicama iz ZOU Ž. V. i M. M. - O., odvjetnicama u V., radi brisanja upisa, a povodom žalbe tužiteljice izjavljene protiv rješenja Općinskog suda u Varaždinu od 21. lipnja 2005. g. broj P.995/05-5, dana 05. rujna 2005. godine,

r i j e š i o j e :

Odbija se žalba tužiteljice kao neosnovana i potvrđuje se rješenje Općinskog suda u Varaždinu broj P.995/05-5 od 21. lipnja 2005. godine.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem odbačen je prijedlog tužiteljice kojim predlaže da sud odgodi provedbu ovrhe putem javne dražbe u smislu **čl. 61 st. 1 toč. 4 Ovršnog zakona** koju provodi Javni bilježnik M. D. iz V. pod brojem OU-384/05 po prijedlogu ovdje tuženika kao predlagatelja protiv tužiteljice kao protivnika i to ovrhe koja se provodi na nekretninama tužiteljice upisanim u zk.ul.br. ... k.o. N. V., čest. br. ... kuća od 2 ara i 70 m2 i dvor od 4 ara i 49 m2, a sve do pravomoćnog okončanja parničnog postupka.
Navedeno rješenje pobija tužiteljica pravodobno izjavljenom žalbom zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijano rješenje preinači na način da se odredbi odgoda ovrhe do pravomoćnog okončanja ovog spora, odnosno da se pobijano rješenje ukine i predmet vrati istome sudu na ponovni postupak.

U odgovoru na žalbu tuženik pobija sve žalbene navode tužiteljice, s prijedlogom da se žalba tužiteljice odbije kao neosnovana.

Žalba tužiteljice je neosnovana.

Glede žalbe tužiteljice, prije svega valja naglasiti da je u gore navedenoj pravnoj stvari dana 31. svibnja 2005. g. podnijela tužbu protiv tuženika, radi nedopustivosti ovrhe, koju provodi Javni bilježnik M. D. iz V., sukladno odredbi **čl. 277 Ovršnog zakona** (dalje: OZ).

Valja reći da je tužiteljica tijekom postupka stavila prijedlog za odgodu ovrhe koju provodi Javni bilježnik, time da je podneskom od 10. 06. 2005. g. (list 16), ujedno i precizirala pobliže tužbeni zahtjev.

Odbacivši prijedlog tužiteljice za odgodu ovrhe sud prvoga stupnja navodi da se ovršni postupak sukladno **čl. 1 OZ**-a provodi radi prisilnog ostvarenja tražbine na temelju ovršnih i vjerodostojnih isprava, time da rečeni zakon ujedno uređuje i postupak osiguranja tražbine. Nadalje, da iz priloženih dokaza uz tužbu, a poglavito iz ugovora o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva sklopljenim dana 23. listopada 2002. g., sklopljenog između ovdje tužiteljice kao protivnika osiguranja i ovdje tuženika kao predlagatelja osiguranja, solemniziranog istoga dana po Javnoj bilježnici proizlazi kao i iz cjelokupnog spisa da se u konkretnom slučaju ne vodi postupak osiguranja tražbine kod ovoga suda, odnosno ovršni postupak radi prisilne naplate potraživanja tuženika, već cjelokupni postupak vodi javni bilježnik sukladno **čl. 277 OZ**-a.

Na koncu sud prvoga stupnja zaključuje da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke iz **čl. 61 st. 1 toč. 4 OZ**-a da bi se dopustila odgoda ovrhe.
Navedeno stajalište kao pravilno usvaja i ovaj sud jer je utemeljeno na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj ocjeni provedenih dokaza.

Osim toga, valja naglasiti da je odgoda obustava i završetak ovrhe regulirana odredbama čl. 61 - 69 OZ-a (N.N.57/96, 29/99 i 173/03). Naime, citiranim zakonom se uređuje i propisuje koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredila odgoda ovrhe, ali one ovrhe koja se vodi kod suda, a ne kod javnog bilježnika.

U konkretnom slučaju se ne vodi ovršni postupak kod suda na prijedlog tuženika kao ovrhovoditelja protiv tužiteljice kao ovršenice, radi prisilne naplate potraživanja tužitelja iz naprijed spomenutog ugovora. Dakle, ne radi se o sudskom ovršnom postupku.
Već zbog toga je sud prvoga stupnja pravilno i zakonito postupio kada je donio pobijano rješenje.

Valja još dodati da je **čl. 1 Zakona o javnom bilježništvu (N.N.78/93 i 29/94)** propisano da se rečenim zakonom uređuje ustrojstvo, ovlasti i način rada javnog bilježnika kao javne službe. Prema **čl. 10** rečenog zakona nadzor nad javnobilježničkom službom vrši Ministarstvo RH, a ne sudovi.

Istim zakonom propisano je koje ovlasti ima sud u svezi s radom javnog bilježnika (primjerice odredba **čl. 43 st. 3**, **16 st. 1**, **40 st. 4 Zakona o javnom bilježništvu**), ali niti u jednoj toj odredbi nije propisano da sud smije odgoditi postupak koji vodi javni bilježnik sukladno Zakonu o javnom bilježništvu, odnosno odredbama drugih posebnih zakona, koji reguliraju ovlasti javnog bilježnika.

Čl. 108 Zakona o javnom bilježništvu propisana su pravna sredstva u odnosu na rad javnog bilježnika. Prema rečenoj zakonskoj odredbi jedino predsjednik suda na području kojega je sjedište javnog bilježnika ima ovlasti određene citiranom zakonskom odredbom. Međutim, niti u **čl. 108** nije sudu odnosno predsjedniku suda data ovlast da može odgoditi postupak koji vodi javni bilježnik. Ovo je i razumljivo jer je javno bilježništvo javna služba čiji je rad i djelokrug propisan Zakonom o javnom bilježništvu i drugim posebnim zakonima.
Kao što je već rečeno u konkretnom slučaju javni bilježnik vodi postupak sukladno **čl. 277 OZ**-a, koji propisuje prava predlagatelja osiguranja u slučaju zakašnjenja protivnika osiguranja. Tom zakonskom odredbom nije data ovlast sudu da može odgoditi postupak koji javni bilježnik provodi sukladno **čl. 277 OZ**-a.

Točno je stajalište žalbe da sud može sukladno **čl. 61 st. 1 toč. 4 OZ**-a na prijedlog ovršenika u potpunosti ili djelomice odgoditi ovrhu ako je podnesena tužba za stavljanje izvan snage nagodbe ili javnobilježničke isprave, na temelju koje je dopuštena ovrha ili tužba radi utvrđenja njene ništavosti. Međutim, kao što je već rečeno u konkretnom slučaju se ne radi o ovršnom postupku koji se vodi kod suda, već o postupku koji vodi javni bilježnik sukladno odredbi **čl. 277 OZ**-a. Samo kada bi se ovrha vodila kod suda tada bi sud mogao sukladno **čl. 61 st. 1 toč. 4 OZ**-a odrediti odgodu ovrhe, naravno pod pretpostavkom da su ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke iz citirane zakonske odredbe.

Kraj takvog stanja stvari nije osnovan žalbeni razlog pogrešno, odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer je sud prvoga stupnja utvrdio sve odlučne činjenice o kojima ovisi donošenje zakonite i pravilne odluke povodom prijedloga tužiteljice za odgodu ovrhe.

Isto tako je neosnovan i žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava.
Valjalo je stoga odbiti žalbu tužiteljice kao neosnovanu i temeljem **čl. 380 st. 1 toč. 2 Zakona o parničnom postupku** u svezi s **čl. 19 OZ**-a potvrditi pobijano rješenje.

U Varaždinu, 05. rujna 2005. godine.

Komentar J.B.

Upravo iz istog razloga smatram da sud nije ovlašten obustavljati ovrhu pokrenutu na temelju vjerodostojne isprave, ukoliko se ne radi o spisu koji mu je dostavljen temeljem prigovora ovršenika, jer se sve do tog trenutka radi o izvorno javnobilježničkom postupku, a ne o povjerenom poslu. Dostavljanjem spisa sudu isti postaje sudski spis. Dostavljanje spisa sudu kako bi donio rješenje o obustavi postupka upravo je protivno svrsi izmjena Ovršnog zakona - rasterećenju sudova.

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VARAŽDINU
Ovr-464/06

Privremenom mjerom ne može se tražiti da sud zabrani provođenje javnobilježničke dražbe radi prodaje nekretnina, budući je javno bilježništvo javna služba, te sud javnom bilježniku ne može zabraniti poduzimanje određenih radnji, a ukoliko je stranka nezadovoljna što javni bilježnik nije poduzeo traženu službenu radnju ili je nije poduzeo u skladu sa zakonom odnosno zbog toga što odugovlači s poduzimanjem određene radnje, ima pravo pritužbe predsjedniku suda na području kojeg je sjedište javnog bilježnika.

Općinski sud u Varaždinu, po sucu toga suda Vesni Jug - Blažin, kao sucu pojedincu, u ovršnom predmetu predlagatelja osiguranja D.L. i T.L., oboje iz S., zastupani po pun. mr. M.R., odvjetniku iz V., protiv protivnika osiguranja "Z.Š."d.o.o., V., zastupane po pun. R.R., odvjetniku iz ZOU R. i dr., odvjetnicima iz V., radi određivanja privremene mjere, nakon održanog ročišta dana 07. ožujka 2006. godine u prisutnosti punomoćnika stranaka, te direktorice protivnika osiguranja, dana 13. ožujka 2006. godine

r i j e š i o j e

I/ Odbija se privremena mjera predlagatelja osiguranja koja glasi:

"Zabranjuje se protivniku osiguranja tvrtki "Z.Š."d.o.o., V., da raspolaže svojom tražbinom prema predlagateljima osiguranja, slijedom čega se zabranjuje provođenje druge javnobilježničke dražbe nekretnina predlagatelja osiguranja T.L. koja se sastoji iz čkbr. ***/3 kuća u S. sa 82 m^2, dvorište sa 270 m^2, upisano u z.k. ui. ***4 k.o. S., zakazane kod javne bilježnice B.Š. u V., za 27. veljače 2006. godine u 12.00 sati.

Ova privremena mjera ostaje na snazi do okončanja parničnog postupka kojeg su predlagatelji osiguranja dužni pokrenuti tužbom radi opravdanja ove privremene mjere u roku od 15 dana."

II/ Nalaže se predlagatelju osiguranja da namiri protustranci prouzročeni trošak u ovom predmetu u iznosu od 3.050,00 kuna u roku od 8 dana, a u preostalom dijelu zatraženog troška postupka iznad dosuđenog, protivnik osiguranja se odbija.

Obrazloženje:

Dana 27. veljače 2006. godine pred. osiguranja putem svojeg punomoćnika podnijeli su kod ovog suda prijedlog za određivanje privremene mjere sadržaja pobliže označenog u točki I/ izreke ovog rješenja.

U prijedlogu se navodi da je druga javnobilježnička dražba zakazana radi namirenja duga od 20.606,25 Eura u protuvrijednosti kuna što proizlazi iz Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva od 05. travnja 2005. godine, sklopljen kod Javnog bilježnika B.Š..

Nadalje se navodi da navedeni dug ne postoji, već ga je D.L. vratila i preplatila, a što proizlazi iz činjenice da ugovorom o preuzimanju duga, ugovorom o zajmu i Sporazumom od 18. studenog 2003. godine, navedeni su dugovi predlagatelja osiguranja koji su nastali od 26.03.2003. godine pa do 18.11.2003. godine, a zbroj kojih je iznosio 38.874,40 Eura.

Nadalje Sporazumom o vraćanju vlasništva od 05.04.2005. godine konstatira se da su predl. osiguranja vratili protivniku osiguranja 31.400 Eura te da ostaje za namirenje ukupno 20.606,25 Eura.

Predl. osiguranja nadalje tvrde da su navedeni iznos (što odgovara vrijednosti od 152.486,25 kuna) od 2000. do 2005. godine isplatili protiv, osiguranja, odnosno da su od 2000. do 2005. godine isplatili pred. osiguranja dodatnih 212.443,00 kune, što predstavlja puno više nego njihov sadašnji dug. Kao dokaz navedenom prilažu u spis preslik pisane evidencije od strane D.L., a o isplatama koje je neposredno predala I.Ž. kao vlasniku "Z.Š."d.o, međutim, sami predl. odnosno da su od 2000. do 2005. godine isplatili pred. osiguranja dodatnih 212.443,00 kune, što predstavlja puno više nego njihov sadašnji dug. Kao dokaz navedenom prilažu u spis preslik pisane evidencije od strane D.L., a o isplatama koje je neposredno predala I.Ž. kao vlasniku "Z.Š."d.o, međutim, sami predl. osiguranja izjavljuju da za te primitke I.Ž. nije davao D.L. nikakve potvrde.

Slijedom navedenog, odnosno iz razloga što je tražbina protivnika osiguranja u cijelosti podmirena, predlažu sudu da sud donese privremenu mjeru kojom se zabranjuje protivniku osiguranja raspolagati svojom tribinom prema pred. osiguranja, a slijedom čega se zabranjuje provođenje druge javnobilježničke dražbe nekretnina predl. osiguranja, a koja je zakazana kod Javnog bilježnika za dan 27. veljače 2006. godine.

Sud je radi potvrđivanja osnovanosti navoda iz prijedloga zakazao ročište za dan 07. ožujak 2006. godine na koje su pristupili direktorica protivnika osiguranja te njihov punomoćnik.

Predl. osiguranja protivi se u cijelosti prijedlogu za donošenje privremene mjere iz razloga što predl. osiguranja nisu preplatili svoj dug, već su i nadalje dužni protivniku osiguranja s time da je stanje na dan 27. veljače 2006. godine, odnosno prije zakazane druge javnobilježničke dražbe iznosio 201.152,23 kune.

Protivnici osiguranja protive se svim navodima iz prijedloga jer je predl. osiguranja svoje tvrdnje o uplatama argumentirala samo svojom internom evidencijom bez ikakve potvrde primitka od strane protivnika osiguranja, a osim toga iz evidencije vide se i datumi otplate duga koji su kronološki bili i 7 mjeseci prije sklapanja prvog ugovora dana 24. srpnja 2000. godine.

Nasuprot takvoj evidenciji predl. osiguranja, a koja je usput rečeno profesionalni knjigovođa koja zasigurno zna na koji način se dokumentiraju uplate, a pogotovo one učinjene u korist pravne osobe, protivnik osiguranja raspolaže preciznom i na zakonu utemeljenom knjigovodstvenom dokumentacijom o kretanju duga, a iz koje je razvidno pravo stanje dugovanja.

Stoga protivnik osiguranja smatra da je namjera predl. osiguranja samo odugovlačiti postupak naplate njihove tražbine, pa stoga predlaže odbiti privremenu mjeru u cijelosti te traži naknadu troškova.
Sud je u dokaznom postupku, a radi donošenja odluke izvršio uvid u dokaze koje su stranke priložile (listovi 5 do 34 spisa i list 41 spisa).

Uvidom u z.k. izvadak za nekretninu upisanu u z.k. ul. 2654 k.o. Sračinec, sud je utvrdio da je predmetna nekretnina upisana kao vlasništvo "Z.Š."d.o.o., V., kao prethodnog vlasnika i T.L. iz S., kao potonjeg vlasnika, a temeljem Sporazuma od 05.04.2005. godine radi osiguranja novčane tražbine u iznosu od 20.606,25 Eura sa pripadajućom kamatom

Sud je utvrdio uvidom u priležeću dokumentaciju da je u trenutku zaključenja Ugovora o preuzimanju duga, Ugovora o zajmu i Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnina od 18.11.2003. godine dug predl. osiguranja iznosio 38.874,40 Eura, te da je sporazumom o vraćanju vlasništva od 05. travnja 2004. godine konstatirano da su predl. osiguranja protivniku osiguranja vratili iznos 31.400 Eura te da za namirenje ostaje još 19.594 Eura te da je tom prilikom između stranaka zaključen novi sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnina kojim je utvrđeno dugovanje predl. osiguranja u iznosu od 20.606,25 Eura, a koji su se iznos oni obvezali vratiti protivniku osiguranja u 60 jednakih mjesečnih obroka.

Međutim, s obzirom da dužnik, ovdje predl. osiguranja nije isplatio dva uzastopna obroka glavnice i kamata, to je nastupila posljedica dospijeća cijelog duga na naplatu, pa je Javni bilježnik proveo daljnji postupak u skladu sa odredbama čl. 277. Ovršnog zakona.

Stoga je održana prva javna dražba radi prodaje nekretnine upisane u z.k. ul. broj ***4 k.o. S., i to dana 04. siječnja 2006. godine s time da je na zapisniku kod Javnog bilježnika utvrđena visina dugovanja s tim danom u iznosu od 195.509,55 kuna uvećana za daljnje predvidive troškove, a što je potpisala i dužnica, odnosno ovdje predl. osiguranja.

Nakon prve dražbe zakazana je druga javna dražba za dan 27. veljače 2006. godine, a nakon čega su predl. osiguranja podnijeli privremenu mjeru u ovom predmetu, te je druga dražba od strane Javnog bilježnika odgođena do odluke u ovom predmetu povodom privremene mjere.

U ovom slučaju sud primjenjuje čl. 296. Ovršnog zakona koji u st. 1. propisuje da privremena mjera radi osiguranja novčane tražbine može se odrediti ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje tražbine i opasnost da će bez takve mjere protivnik osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine time što će svoju imovinu otuđiti, prikriti ili na drugi način njome raspolagati.

Analizom provedenih dokaza sud zaključuje da u ovom predmetu nisu ispunjene gore navedene pretpostavke za određivanje privremene mjere.

U konkretnom slučaju provodi se temeljem čl. 277. Ovršnog zakona postupak prodaje nekretnine kod Javnog bilježnika s time da je dana 04. siječnja 2006. godine održana prva javna dražba, a druga javna dražba je zakazana za dan 27. veljače 2006. godine, ali koja nije održana zbog prijedloga temo dužnika, a do donošenja odluke u ovom predmetu.

Prije svega treba istaknuti da se u ovom predmetu donosi odluka povodom prijedloga za donošenje privremene mjere radi osiguranja novčane tražbine, a koja se može odrediti ako predl. osiguranja učini vjerojatnim postojanje tražbine i opasnost da će bez takve mjere protivnik osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine.

U ovom slučaju dužnica D.L., a u ovom predmetu predl. osiguranja, je potpisala kod Javnog bilježnika između ostalog i dana 04. siječnja 2006. godine, a kada je održana prva javnobilježnička dražba, da dug sa tim danom iznosi ukupno 195.509,55 kuna, a da bi neposredno prije održavanja druge javnobilježničke dražbe dana 27. veljače 2006. godine putem svojeg punomoćnika podnijela prijedlog za određivanje privremene mjere kojom se zabranjuje protivniku osiguranja "ZA.Š."d.o.o., V., da raspolaže svojom tražbinom prema predl. osiguranja, odnosno da se zabranjuje provođenje druge javnobilježničke dražbe zakazane kod Javnog bilježnika za taj isti dan, odnosno 27. veljače 2006. godine.

Kao dokaz svojim tvrdnjama predl. osiguranja priložila je preslik evidencije o izvršenim uplatama, a za koje prema njezinim vlastitim riječima nigdje nema potvrde o primitku od strane protivnika osiguranja, odnosno vjerovnika, već se radi isključivo o evidenciji pisanoj njezinom rukom, a koju protivnik osiguranja osporava.

Kao što je već navedeno, ovdje predl. osiguranja, odnosno dužnici u cijelom postupku kod Javnog bilježnika, a koji postupak prema priloženoj dokumentaciji traje od 2000. godine nije osporavala visinu duga, već su više puta sklapani novi sporazumi i ugovori između istih stranaka radi vraćanja duga, s time da je posljednja potvrda o visini duga od strane predl. osiguranja dana i potpisana kod Javnog bilježnika dana 04. siječnja 2006. godine.

Iz svega navedenog sudu nije učinjeno vjerojatnim postojanje tražbine ovdje predl. osiguranja prema protivniku osiguranja, a osim toga predl. osiguranja nije niti naveo opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao naplatu tražbine na način da bi svoju imovinu otuđio, prikrio ili na drugi način njome raspolagao, odnosno u tom smislu nije priložio niti nikakve dokaze.

Dakle, slijedom navedenog sud nije našao da bi bile ispunjenje pretpostavke za određivanje privremene mjere, već smatra da se ovim postupkom želi odugovlačiti postupak prodaje nekretnine kod Javnog bilježnika, a što prvenstveno sud zaključuje iz činjenice da od 2000. godine pa do održavanja druge dražbe, odnosno 27. veljače 2006. godine pred. osiguranja kao dužnici nisu pokrenuli nikakav postupak protiv vjerovnika, odnosno ovdje protivnika osiguranja, već su samo novim sporazumima i ugovorima prolongirali svoje obveze, s time da su kao što je već navedeno, dana 04. siječnja 2006. godine priznali dug od 195.509,55 kuna.

Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. stav 1. Zakona o parničnom postupku koji se primjenjuje temeljem čl. 19. Ovršnog zakona, s time da je u skladu sa VPS, a sukladno Odvjetničkoj tarifi, priznat protivniku osiguranja trošak u iznosu od 3.050,00 kuna, a za zastupanje na ročištu dana 07. ožujka 2006. godine na kojemu je usmeno obrazložio kao na pismenom podnesku kojeg je predao u spis, pa mu stoga nije priznat posebno trošak navedenog podneska.

U Varaždinu, 13. ožujak 2006. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI
GŽ-1717/00

Odredba članka 277. je kogentna pravna norma pa stranke ne bi mogle ugovorom, prije dospjelosti osigurane tražbine, isključiti njezinu primjenu.

Županijski sud u Rijeci, u vijeću sastavljenom od sudaca Filke Pejković, kao predsjednika vijeća, te Nataše Masovčić i Dubravke Butković Brljačić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. A. iz O., zastupanog po punomoćniku G. M., odvjetniku iz R., protiv tuženih: 1. Z. G. iz K., zastupanog po punomoćniku Lj. K., odvjetniku iz R. i 2. V. P., javnog bilježnika iz R., zastupanog po S. V., prisjedniku javnog bilježničkog ureda iz R., radi utvrđenja ništavosti, rješavajući žalbu tuženika, izjavljenu protiv presude Općinskog suda u Crikvenici, poslovni broj P-886/99-9 od 18. veljače 2000. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 3. prosinca 2003. godine

riješio je

Ukida se presuda suda prvog stupnja u toč. I. i III. izreke i predmet vraća istom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja u toč. I. izreke utvrđen je ništavim prijenos prava vlasništva na stanu s oznakom *** koji se nalazi na 4. katu zgrade izgrađene na k. č. br. *** z. k.ul. br. *** k. o. C. sa imena M. A. na ime Z. G. učinjen po bilježniku V. P. iz R., potvrdom broj OU-593/99.

Točkom II. izreke odbijen je tužbeni zahtjev u dijelu kojim se M. A. iz O., dozvoljava da bez ikakve dozvole ili odobrenja tuženika u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Crikvenici izvrši povrat prava vlasništva na stanu *** koji se nalazi na 4. katu zgrade izgrađene na k. č. br. *** z. k. ul. br. *** k. o. C., površine 45 m2 na svoje ime i u svoju korist, dok su toč. III. izreke obvezani tuženici nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 4.322,00 kn.

Protiv navedene presude, u odnosu na toč. I izreke žalbu podnose I i II-tuženik zbog svih žalbenih razloga iz **čl. 353 st. 1 toč. 1-3 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01 i 117/03**-dalje ZPP).

U žalbi I-tuženik u bitnome ističe da je prvostupanjski sud neosnovano poklonio vjeru iskazu tužitelja, budući da iz iskaza prvotuženika proizlazi da je prava volja stranaka iz Sporazuma o osiguranju od 19. prosinca 1998. godine, solemniziranog kod javnog bilježnika pod brojem OU-2507/98 bila upravo da I-tuženik postane punopravni vlasnik nekretnine koja je na njega prenesena radi osiguranja ukoliko osigurana tražbina ne bude podmirena po dospjelosti.

Predlaže ukidanje pobijanog dijela presude i vraćanje predmeta istom sudu na ponovno suđenje.

U svojoj pak žalbi i prilozima dostavljenim uz žalbu II-tuženik između ostalog ističe da je pobijanom presudom ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz **čl. 354 st. 2 toč. 13 ZPP**-a, budući da je izreka presude nerazumljiva. Navodi da je prvostupanjski sud utvrdio ništavim prijenos prava vlasništva na nekretnini, iako Sporazum od 19. prosinca 1998. godine temeljem kojeg je izvršen prijenos prava vlasništva, uopće nije obuhvaćen tužbenim zahtjevom, a da se javnobilježničkom Potvrdom posl. br. OU-593/99 samo potvrđuje presumpcija stjecanja punopravnog vlasništva. Smatra pogrešnim stav suda prvog stupnja da je odredba **čl. 277 Ovršnog zakona (NN 57/96 i 29/99, 42/00, 173/03** - dalje OZ) kogentne naravi, osobito kada se ima u vidu da je težište Ovršnog zakona jačati poziciju vjerovnika, a ne nametati dodatne uvjete za ostvarivanje tražbine i time pogodovati dužniku.

Ističe da niti zakonodavac nema ovlasti da kroz obvezatnu primjenu odredbe **čl. 277 OZ**-a nakon što protivnik osiguranja zakasni s ispunjenjem osigurane tražbine, nametne vjerovniku daljnju odgodu ostvarivanja te tražbine. Navodi da je u postupku samo bilo nužno utvrditi da li je Sporazumom od 19. prosinca 1998. godine ugovoreno postupanje po odredbi **čl. 277 OZ**-a, odnosno ukoliko ugovorna odredba nije dovoljno jasna, utvrditi pravu volju stranaka prema općim pravilima Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99 - dalje ZOO). Ističe da je prvostupanjski sud neosnovano poklonio vjeru neživotnom i nelogičnom iskazu tužitelja, s obzirom da iz iskaza I-tuženika jasno proizlazi kako su stranke prilikom sklapanja Sporazuma od 19. prosinca 1998. godine isključile proceduru postupanja po **čl. 277 OZ**-a. Konačno, navodi da se kao logičan zaključak nameće da je upravo prijenos prava vlasništva nekretnine na prvotuženika bio jedini način razrješenja dužničko-vjerovničkog odnosa između stranaka, osobito kada se ima u vidu saznanje I-tuženika o dugovima tužitelja.

Predlaže ukidanje pobijanog dijela presude i vraćanje predmeta istom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava sve žalbene navode tuženika koji su u suprotnosti s razlozima presude, te predlaže da se žalbe tuženika odbiju i pobijana presuda potvrdi uz obvezu nadoknade tužitelju troška sastava odgovora na žalbu.

Žalbe su osnovane.

U prvostupanjskom je postupku nesporno utvrđeno da je između tužitelja i I-tuženika dana 19. prosinca 1998. godine zaključen Sporazum o osiguranju tražbine prijenosom prava vlasništva na stanu koji se nalazi na 4. katu zgrade izgrađene na k. č. br. *** z. k. ul. *** k.o. C., površine 45 m2 radi osiguranja tražbine koju I-tuženik ima prema tužitelju u visini kunske protuvrijednosti iznosa od 35.000,00 DEM, solemniziran u javnobilježničkom uredu II-tuženika pod poslovnim brojem OU-2507/98 dana 21. prosinca 1998. godine. U postupku je nesporno i to da II-tuženik (javni bilježnik) po dospjelosti tražbine iz Sporazuma (15. ožujka 1999. godine) nije provodio daljnji postupak u smislu odredbe **čl. 277 OZ**-a, već je bez prethodne obavijesti tužitelja po dospijeću osigurane tražbine izdao Potvrdu posl. br. OU-593/99 od 17. ožujka 1999. godine. Utvrđeno je da se točkom 4. javnobilježničke Potvrde potvrđuje da je I-tuženik iskoristio dispoziciju iz čl. 7 Sporazuma, kojom su stranke isključile postupanje po odredbi **čl. 277 OZ**-a, pa da je dana 17. ožujka 1999. godine nastupila zakonska presumpcija da je prvotuženik postao punopravni vlasnik opisane nekretnine za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine.

Prvostupanjski sud nije poklonio vjeru iskazima tuženika da bi među strankama bilo izričito ugovoreno kako će I-tuženik odmah po dospjelosti tražbine postati punopravni vlasnik nekretnine (bez postupanja po odredbi **čl. 277 st. 1 i 2 OZ**-a), iz razloga što zaključuje da u tom slučaju stranke ne bi u Sporazum niti unijele čl. 7 (list spisa 3), tim više što je zaključen uz prisutnost punomoćnika odvjetnika kao stručne osobe. Pored toga, utvrđuje da stranke niti ne bi mogle Sporazumom valjano isključiti primjenu odredbe **čl. 277 OZ**-a, polazeći pri tome od pravnog shvaćanja da se punopravno vlasništvo nekretnine na kojoj je zasnovano fiducijarno vlasništvo radi osiguranja tražbine može steći samo u postupku i na način kako je to propisano odredbom **čl. 277 OZ**-a, koja je kogentna pravna norma.

Nadalje, prvostupanjski je sud ocijenio da tužitelj u smislu odredbe **čl. 187 st. 2 ZPP**-a ima pravni interes deklaratornom tužbom tražiti utvrđenje ništavosti prijenosa prava vlasništva izvršenog temeljem Potvrde posl. br. OU-593/99 od 17. ožujka 1999. godine, iz razloga što utvrđuje da ista predstavlja osnov za eventualnu buduću uknjižbu prava vlasništva, nakon što opisana nekretnina bude etažirana i upisana u zemljišnu knjigu.

Stoga je prvostupanjski sud polazeći od utvrđenja da je II-tuženik Potvrdom posl. br. OU-593/99 od 17.ožujka 1999. godine priznao I-tuženiku punopravno vlasništvo nekretnine protivno odredbi **čl. 277 OZ**-a, usvojio dio tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje ništavosti takvog prijenosa prava vlasništva.

Međutim, prvostupanjski je sud ocijenio neosnovanim kondemnatorni zahtjev za povrat prava vlasništva, s obzirom da je na k.č.br. *** z.k.ul. *** k.o. C. - gradilište, još uvijek kao vlasnik upisan tužitelj, pa je u tom dijelu tužbeni zahtjev odbio.

Ispitujući pobijanu presudu, ovaj drugostupanjski sud utvrđuje da je istom ostvaren žalbeni razlog iz **čl. 354 st. 2 toč. 13 ZPP**-a. Pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, iz razloga što je izreka presude nerazumljiva, odnosno razlozi presude o odlučnim činjenicama nejasni su i proturječni.

Naime, deklaratorni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi ništavim prijenos prava vlasništva na opisanoj nekretnini učinjen po drugotuženiku Potvrdom posl. br. OU-593/99 nerazumljiv je i kao takav nepodoban za postupanje, pa je stoga sud prvog stupnja u smislu odredbe **čl. 109 st. 1 i 2 ZPP**-a bio dužan pozvati tužitelja da u određenom roku uredi tužbu kako bi se po njoj moglo postupati.

Sukladno odredbi **čl. 187 st. 1 ZPP**-a tužitelj može tužbom tražiti da sud samo utvrdi postojanje, odnosno nepostojanje nekog prava ili pravnog odnosa, ili istinitost, odnosno neistinitost kakve isprave, ali ne može tražiti utvrđivanje činjenica (da li je izvršen prijenos prava vlasništva ili nije), što bi proizlazilo iz tužbenog zahtjeva kako ga postavlja tužitelj. S tim u vezi nejasan je zaključak suda prvog stupnja da bi tužitelj imao pravni interes (**čl. 187 st. 2 ZPP**) zahtijevati utvrđenje ništavosti prijenosa prava vlasništva

izvršeno javnobilježničkom Potvrdom posl.br. OU-593/99.

Naime, ukoliko bi se prihvatilo kao pravilno utvrđenje suda prvog stupnja da prvotuženik nije stekao punopravno pravo vlasništva (budući da nije upisan kao vlasnik k.č.br. *** u zemljišnim knjigama), tužitelj bi doista imao pravni interes zahtijevati deklaratornu pravnu zaštitu, sa svrhom da se ubuduće osigura od povrede svojih prava i pravnih interesa. Međutim, tužbom za utvrđenje mogao bi zahtijevati utvrđenje ništavosti pravnog posla (odnosno neistinitost isprave) koje predstavljaju osnovu za eventualno buduće stjecanje prava vlasništva (**čl. 114 st. 1 ZV-**a), ali ne bi mogao tražiti da sud utvrdi ništavom činjenicu prijenosa prava vlasništva.

Stoga će sud prvog stupnja u nastavku postupka otkloniti citiranu postupovnu povredu tako što će sukladno odredbi **čl. 109 ZPP-**a, pozvati tužitelja da u određenom roku uredi tužbu, na način kako je to propisano odredbom **čl. 186 ZPP-**a u svezi s **čl. 106 ZPP-**a.

Pri tome se napominje da ovaj drugostupanjski sud prihvaća kao pravilan i zakonit pravni stav suda prvog stupnja da je odredba **čl. 277 OZ**-a kogentna pravna norma, i da stranke ne bi mogle ugovorom, prije dospjelosti osigurane tražbine, isključiti njezinu primjenu. Ovršnim zakonom propisane su materijalnopravne i postupovne odredbe koje se primjenjuju na ovršni postupak i postupak osiguranja (**čl. 1 OZ-**a), pa je pogrešno pravno shvaćanje tuženika da bi stranke svojim dispozicijama mogle valjano, prije nego je osigurana tražbina dospjela, isključiti postupanje po odredbi **čl. 277 st. 1 i 2 OZ-**a.

U prilog navedenom stavu, valja istaknuti da odredba **čl. 297 st. 2 ZV-**a propisuje da će se ono što je određeno za založno pravo, na odgovarajući način primjenjivati na prijenos prava vlasništva radi osiguranja. Time se zapravo upućuje na primjenu **čl. 307 st. 4 ZV**-a, koji izričito određuje da su ništave odredbe da se zalog može prenijeti u vjerovnikovo vlasništvo, ako dug ne bi bio plaćen u određeno vrijeme, što bi analogijom valjalo primijeniti i na prijenos prava vlasništva radi osiguranja.

Slijedom navedenog, valjalo je primjenom pravne norme iz **čl. 369 st. 1 ZPP-**a žalbe tuženika uvažiti i riješiti kao u izreci.

Točka II. izreke presude kao nepobijana ostaje neizmijenjena.

U Rijeci, dana 3. prosinca 2003. godine

Komentar V.S.

Smatram pogrešnim stav da je odredba članka 277. Ovršnog zakona kogentne naravi, osobito kada se ima u vidu da je težište Ovršnog zakona jačati poziciju vjerovnika, a ne nametati dodatne uvjete za ostvarivanje tražbine i time pogodovati dužniku

---

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U CRIKVENICI
P-886/99

Ako protivnik osiguranja zakasni s ispunjenjem osigurane tražbine, predlagatelj osiguranja ovlašten je zatražiti od protivnika osiguranja, preko javnoga bilježnika, da ga u roku od petnaest dana obavijesti, također preko javnoga bilježnika, zahtijeva li da se stvar na kojoj je vlasništvo preneseno proda ili da se preneseno pravo unovči putem javnoga bilježnika. Međutim, ako javni bilježnik ne uspije stvar prodati odnosno pravo unovčiti u roku od tri mjeseca od dana kad ga je predlagatelj osiguranja na to ovlastio, smatrat će se da se protivnik osiguranja odrekao prava tražiti prodaju stvari odnosno unovčenje prava.

Općinski sud u Crikvenici, po sucu toga suda Alenu Perhat, u pravnoj stvari tužitelja M. A. iz O., zast. po pun. G. M. odvjetniku iz R., protiv tuženika G. Z. iz K., zast. po pun. Lj. K. odvj. iz R., i tuženika V. P. javni bilježnik iz R., zast. po S. V. iz R., prisjednik javno bilježničkog ureda, radi utvrđenja ništavosti, nakon održane glavne rasprave u prisutnosti stranaka i punomoćnika, dana 18. veljače 2000. godine,

presudio je

I Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

"Utvrđuje se da je ništav prijenos prava vlasništva na stanu s oznakom *** koji se nalazi na 4. katu zgrade izgrađene na kč. br. ***, zk. ul. br. *** k.o. C. sa imena A. M. na ime G. Z. učinjen po bilježniku V. P. iz R., potvrdom broj OU-593/99."

II Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

"A. M., iz O. dozvoljava se da bez ikakve dozvole ili odobrenja tuženika izvrši u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Crikvenici povrat prava vlasništva na stanu *** koji se nalazi na 4. katu zgrade izgrađene na kat čest br. ***, zk. ul. br. ***, k.o. C., površine 45 m2, na svoje ime i u svoju korist"

III Nalaže se tuženicima da naknade tužitelju parnični trošak u ovoj pravnoj stvari u iznosu od 4.322,00 kune (četiri tisuće tri stotine dvadeset i dvije kune), u roku od 15 dana po pravomoćnosti ove presude.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom G. Z. dana 19. prosinca 1998. godine zaključio sporazum o osiguranju tražbine prijenosom vlasništva na nekretnini - stanu koji se nalazi na 4. katu zgrade izgrađene na kat. čest. br. ***, iz zk. ul. br. ***, k.o. C., ukupne površine 45 m2, a da je sporazum zaključen radi osiguranja potraživanja koje prvotuženik ima prema tužitelju u iznosu kunske protuvrijednosti od DEM 35.000,00, te da je sporazum solemniziran u uredu tuženika V. P., pod brojem OU-2507/98 dana 21. prosinca 1998. godine. Nadalje se u tužbi navodi da tužitelj nije na vrijeme izvršio povrat dugovanja tuženiku Z. G., pa da je ovaj od tuženika V. P. zatražio postupanje po članku 7. Sporazuma, odnosno da je Z. G. izjavio tuženiku V. P. da ne želi postupanje po **članku 277. Ovršnog zakona**. Prema navodima iz tužbe, tuženik V. P. je zatim, bez provedbe procedure iz **članka 277. Ovršnog zakona**, utvrdio da je tuženik Z. G. na osiguranoj nekretnini postao vlasnik, te da tuženik P. tvrdi da je sporazumom o osiguranju tuženiku G. dana sloboda da određuje da li će se postupati po **članku 277** ili se po njemu neće postupati. Prema navodima tužitelja, predmetnim sporazumom o osiguranju potraživanja izričito je ugovorena primjena **članka 277. Ovršnog zakona**, te je mišljenje tužitelja da vjerovnik mora ukoliko želi postati vlasnikom osigurane nekretnine, preko bilježnika pokrenuti taj postupak, a da tuženik P. nije sukladno odredbi **članka 277. stavak 1. Ovršnog zakona** zatražio da se tužitelj očituje o tome želi li stan prodati, preko kojeg bilježnika i po kojoj cijeni, te da je umjesto toga tuženik P. odmah prenio vlasništvo na tuženika G., tvrdeći da postoji sloboda izbora za ovog tuženika. Stav je tužitelja da tuženik G. može na valjani način steći vlasništvo jedino poštujući **članak 277. Ovršnog zakona**, a ovo tim više jer da je primjena ove odredbe izričito ugovorena. Iz navedenih razloga tužitelj predlaže donošenje presude na način opisan u izreci ove presude.

U svojem odgovoru na tužbu tuženici čine nespornim postojanje sporazuma o osiguranju prava vlasništva od 19. prosinca 1998. godine u odnosu na stan na 4. katu Zgrade izgrađene na kat. čest. br. ***, iz zk. ul. br. *** k.o. C., površine 45 m2. Nadalje ističu da je odredba **članka 277. Ovršnog zakona** dispozitivne naravi i da je uvrštena u glavu "Prava predlagatelja osiguranja u slučaju zakašnjenja protivnika osiguranja", koji naslov samo potvrđuje dispozitivni karakter te odredbe, jer da navedene odredbe govore o "pravu" a ne "obvezi" predlagatelja osiguranja, što bi tim odredbama davalo značaj kogentnosti. Tuženici ističu da **članak 277. Ovršnog zakona** određuje i utvrđuje što je predlagatelj osiguranja ovlašten učiniti, a ne što je dužan učiniti, a da tek ukoliko predlagatelj osiguranja odluči postupiti po toj odredbi, da je tada dužan pridržavati se svih tu propisanih uvjeta. U odgovoru na tužbu tuženici navode i da se postupanjem po **članku 277. Ovršnog zakona** u stvari pogoduje dužniku, kojem se na taj način ostavlja još najmanje četiri mjeseca vremena za povrat duga, te da je očito da ova odredba i ne može imati drugačije značenje nego da se ostavlja vjerovniku na dispoziciju hoće li se istom koristiti i tako pogodovati dužniku ili ne, te da je cijeli Ovršni zakon pisan u cilju zaštite vjerovnika a ne dužnika. Stav je tuženika da je vjerovnik obvezan postupiti po **članku 277. Ovršnog zakona** samo ukoliko je to nedvosmisleno ugovoreno, te da vjerovnik mora takvu ugovornu odredbu prihvatiti, a time i prihvatiti obvezu da se u stvari rok za povrat njegova duga bitno prolongira, te da je praksa pokazala da vjerovnici nisu voljni nakon dospjelosti više prihvaćati bilo kakve obveze, tj. dodatno prolongiranje povrata duga, iz čega tuženici zaključuju da, ukoliko ništa nije ugovoreno o postupcima vjerovnika nakon dospjelosti, da je vjerovniku ostavljeno na volju da odluči hoće li postupiti po **članku 277. Ovršnog zakona** ili neće, te da se dispozitivni karakter ove zakonske odredbe pretvara u kogentni u slučaju da je ugovoreno da je vjerovnik dužan postupiti po tom članku, a da to u konkretnom slučaju nije učinjeno, jer da je člankom 7. predmetnog ugovora samo deklarirano ono što vjerovnik već po samom zakonu ima pravo, a ne i obvezu učiniti nakon dospjelosti, te da se kod članka 7. predmetnog ugovora radi (iako ne doslovno) o citiranju Zakona, koji zakonskom pravu vjerovnika nije nikako dao značaj obveze. Tuženici ističu da je u citiranoj ugovornoj odredbi upotrijebljen termin "vjerovnik ima pravo", te da taj termin ovoj odredbi nesumnjivo daje značaj dispozitivnosti. Prema mišljenju tuženika, notorno je da su vjerovnici ti koji određuju uvjete davanja kredita (zajma), te da je sasvim sigurno da neće sebi nametati bilo kakve dodatne uvjete za ostvarivanje svojeg prava (daljnji poček) na povrat novca, kada je dospjelost jednom nastupila, već da je njihov interes što prije naplatiti svoju tražbinu. Tuženici ističu da je upravo pod tim uvjetima tuženik G. dao zajam i potpisao predmetni sporazum, a da je to potvrdio i time što je odmah nakon dospjelosti svoje tražbine pristupio u javnobilježnički ured tuženika P., zatraživši potvrdu ovršnosti, te izjavivši da se ne želi koristiti dispozicijom iz članka 7. predmetnog sporazuma, te da mu je u smislu intencije Ovršnog zakona, odnosno zaštite vjerovnika, u smislu dispozitivnog karaktera odredbe **članka 277. Ovršnog zakona** i dispozitivnog karaktera odredbe članka 7. predmetnog sporazuma, izdana napadana potvrda od strane tuženika V. P. U odgovoru na tužbu se navodi i da predmetna potvrda nije konstitutivnog karaktera, jer da vjerovniku nije dano nikakvo pravo, niti je bilježnik ovlašten nekome nešto davati u vlasništvo ili ne u smislu konstituiranja, te da je riječ o potvrdi deklaratome naravi, slično potvrdi pravomoćnosti presude, a da javni bilježnik nema niti zakonskih mogućnosti nekome konstitutivno svojom potvrdom dati ili oduzeti vlasništvo, već da se isto stječe u skladu sa Zakonom o vlasništvu i drugim stvarnim pravima i Zakonom o zemljišnim knjigama, a da je iz predloženog petita presude vidljivo da tužitelj smatra da je prijenos prava vlasništva na tuženika na predmetnoj nekretnini izvršen upravo napadanom potvrdom po javnom bilježniku. Tuženici navode da je temelj za stjecanje vlasništva u konkretnom slučaju ugovorni odnos između stranaka, tj. sporazum između vjerovnika i dužnika, činjenica nastupanja ovršnosti, i volja vjerovnika da

u zamjenu za dati zajam stekne vlasništvo nekretnine koja mu je dana za osiguranje tražbine, a da je sve to predmetnom potvrdom samo deklarirano. Nadalje tuženici ističu da bilježnik nije taj koji nekome nešto daje u vlasništvo ili ne, već da on može samo deklarirati nastupanje pretpostavki za koje zakon veže nastupanje određenih posljedica, te da je upravo to ono što je konkretnom potvrdom učinjeno, odnosno da su deklarirane činjenice koje su nastupile temeljem nekih drugih pravnih poslova, a da o tome hoće li se dopustiti upis kakve promjene vlasničkog statusa na nekoj nekretnini odlučuje nadležni sud kod kojeg je nekretnina upisana u zemljišne knjige na temelju priloženih mu isprava, te da je sud pri tom odlučivanju vezan isključivo zakonom, te da isti neće dopustiti promjenu u zemljišnim knjigama ukoliko smatra da neka isprava ne udovoljava traženim uvjetima Oz da nije podobna za upis. Na kraju odgovora na tužbu, tuženici navode da tužitelj tužbom traži donošenje presude kojom će se u zemljišnim knjigama uspostaviti prijašnje vlasničko stanje, tj. vratiti vlasništvo predmetne nekretnine na tužitelja, a da ničim nije dokazano da je vlasništvo uopće zemljišno knjižno preneseno na tuženika G., što je bio temelj zemljišno knjižnom sudu za takav prijenos na tuženika G., te zašto se tužitelj nije žalio na rješenje suda kojim se dopušta promjena vlasničkog statusa predmetne nekretnine. Iz navedenih razloga tuženici su predložili odbijanje tužbenog zahtijeva i naknadu parničnog troška.

U dokaznom postupku sud je pročitao sporazum zaključen između G. Z. kao zajmodavca i A. M. kao zajmoprimca (list 3 spisa), pročitao je potvrdu javnog bilježnika V. P., posl. br. OU-593/99 (list 4 spisa), pročitan je zk. izvadak za kat. čest. br. *** iz zk. ul. br. ***, k.o. C. od 07. siječnja 2000. godine (list 12 i 13 spisa), te službena zabilješka zemljišno-knjižnog odjela ovog suda od 18. veljače 2000. godine, a na ročištu održanom istog dana proveden je dokaz saslušanjem parničnih stranaka.

Temeljem tako provedenog dokaznog postupka sud je našao tužbeni zahtjev djelomično osnovanim, iz razloga koji će biti pojašnjeni u daljnjem slijedu obrazloženja ove presude.

Što se tiče sporazuma zaključenog između tuženika G. Z. kao zajmodavca, te tužitelja A. M. kao zajmoprimca (list 3 spisa), iz istog je razvidno da su navedenim sporazumom ugovorne stranke na ime osiguranja novčane tražbine G. Z. prema A. M. u iznosu od 35.000 DEM u kunskoj protuvrijednosti, temeljem Ugovora o zajmu od 19. prosinca 1998. godine, ugovorile da se prenese pravo vanknjižnog vlasništva s imena tužitelja na ime tuženika G. na stanu na IV. katu, stan ***, površine 45 m2, koji stan je izgrađen na kat. čest. br. ***, iz zk. ul. br. ***, k.o. C., uz zabilježbu da je prijenos obavljen radi osiguranja tražbine (po sistemu ključ u ruke). Stranke su se sporazumjele da je po potpisu navedenog sporazuma tužitelj kao dužnik ovlašten nastaviti koristiti navedene nekretnine, čije je vlasništvo preneseno, a stranke su također ugovorile da za vrijeme trajanja ovog osiguranja nisu ovlašteni opisane nekretnine otuđiti niti opteretiti. Ovim sporazumom je određeno da vjerovnik (tuženik G.) na temelju njega može nakon dospijeća osigurane tražbine iz točke I. sporazuma, neposredno provesti prisilnu ovrhu radi predaje predmetne nekretnine u njegov posjed, te se isti obvezao da će dužniku izdati potvrdu podobnu za upis vlasništva na predmetnoj nekretnini, ukoliko dužnik u roku ispuni svoju obvezu prema vjerovniku. U točki 7. predmetnog sporazuma navedeno je da u slučaju da dužnik zakasni s ispunjenjem osigurane tražbine, vjerovnik ima pravo naplatiti se iz prodaje nekretnine, odnosno punopravno steći pravo na nekretnine iz točke 3. ovog sporazuma, sukladno odredbama **članka 277. Ovršnog zakona**, a u točki 8. sporazuma navedeno je da je tužitelj izjavio da je predmetno zemljište opterećeno hipotekom.

U potvrdi sastavljenoj od strane tuženika V. P. (list 4 spisa), potvrđeno je da je dana 21. prosinca 1998. godine u javnobilježničkom uredu ovog tuženika, pod brojem OU-2507/98 solemniziran sporazum o osiguranju tražbine između vjerovnika G. Z. i dužnika A. M., kojim aktom se osigurava tražbina vjerovnika prema dužniku utvrđena u predmetnom aktu, prijenosom vlasništva na nekretninama, koje se osiguranje odnosi na nekretninu koja je predmet ovog parničnog postupka. Također je potvrđeno da je temeljem navedenog sporazuma vjerovnik postao fiducijarni vlasnik navedene nekretnine (po sistemu ključ u ruke), radi osiguranja tražbine precizirane predmetnim Aktom, koja nekretnina je ostala u posjedu dužnika, te da je o navedenom, obzirom da se radi o vanknjižnom vlasništvu, objavljen oglas u Narodnim novinama. U potvrdi se nadalje potvrđuje da je tražbina po tvrdnji vjerovnika i potvrdi ovršnosti dospjela dana 15. ožujka 1999. godine, slijedom čega je na dan 16. ožujka 1999. godine predmetni sporazum postao ovršan, što proizlazi iz potvrde ovršnosti. U javnobilježničkom uredu tuženika P., tj. u predmetnoj potvrdi, potvrđeno je da je vjerovnik dana 17. ožujka 1999. godine zatražio postupanje po članku 7. predmetnog sporazuma, ističući da ne želi postupanje po **članku 277. Ovršnog zakona**, a koja dispozicija da mu je ostavljena u izbor temeljem članka 7. sporazuma. U svezi navedenog, tuženik P. utvrdio je da se ima smatrati da je dana 17. ožujka 1999. godine, kada je vjerovnik izrazio svoju namjeru da stekne punopravno vlasništvo na navedenoj nekretnini, nastupila zakonska presumpcija da je vjerovnik postao punopravni vlasnik predmetne nekretnine za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine, sa kamatama i troškovima te pripadajućim porezima.

U svojem iskazu sa ročišta od 18. veljače 2000. godine, tužitelj navodi da je do sklapanja predmetnog sporazuma sa tuženikom G. došlo zbog toga da bi tuženik G. osigurao svoju tražbinu prema njemu, budući je on od istoga prethodno kupio opremu za disko klub u vrijednosti 17.000 DEM, a da je naknadno od njega pozajmio još 15.000 DEM, koji iznos je zaokružen na 35.000 DEM, kako se to spominje u točki 1. sporazuma, te da je tuženik G. inzistirao da mu tužitelj izda garanciju tj. osiguranje za njegovo potraživanje od 35.000 DEM, te da mu je tužitelj kao garanciju dao jedan stan u C., u zgradi koja se gradila na nekretnini koja je predmet ovog postupka, a da se radi o stanu površine 45 m2, koji se nalazi na IV katu, te čija sadašnja vrijednost iznosi oko 80.000 DEM. Prema riječima tužitelja, tada su se on i tuženik G. dogovorili, što je i navedeno u točki 7. sporazuma, da će nakon dospjelosti njegove tražbine daljnji postupak teći putem javnog bilježnika, upravo u smislu odredbe **članka 277. Ovršnog zakona**, kako je to i ugovoreno predmetnim sporazumom. Tužitelj ističe da od tuženika P. nije nakon dospijeća tražbine dobio

nikakvu obavijest da tuženik G. traži prodaju ili unovčenje putem javnog bilježnika nekretnine koju mu je on dao u fiducijarno vlasništvo temeljem predmetnog sporazuma, te da je on očekivao da će ga javni bilježnik obavijestiti o zahtjevu tuženika G. da se predmetna nekretnina proda, kako bi tužitelj u skladu s time mogao postupiti u smislu odredbe **članka 277. Ovršnog zakona**. U iskazu tužitelj navodi da mu je tuženik P. dostavio predmetnu potvrdu, ali da je on bio iznenađen kada je dobio tu potvrdu, budući da prethodno od strane javnog bilježnika nije dobio nikakve obavijesti da bi tuženiku G. bilo priznato pravo vlasništva na predmetnim nekretninama. Tužitelj je naveo da nije točno da je on u mjesecu veljači 1999. godine nudio tuženiku G. gradilište od 188 čhv na ime osiguranja tražbine, već je istakao da je to bio prijedlog G. punomoćnika, ali da je on odbio takav prijedlog jer se na toj parceli gradi zgrada od 25 stanova, pa je nelogično da bi on cijelo zemljište i zgradu dao radi osiguranja tražbine od 35.000 DEM.

Tuženik Z. G. je na ročištu od 18. veljače 2000. godine iskazao da između njega i tužitelja nije bilo posebnog govora o načinu vraćanja zajma nakon dospijeća njegove tražbine, a da je on jedino inzistirao da mu se po dospijeću duga preda u vlasništvo stan koji je bio predmetom sporazuma, tj. da stan prijeđe u njegovo vlasništvo u slučaju da tužitelj pravodobno ne vrati dug od 35.000 DEM. Istakao je da prilikom sklapanja predmetnog sporazuma, tužitelj nije od njega tražio da ga preko javnog bilježnika obavijesti da li zahtijeva da se predmetni stan proda odnosno unovči preko javnog bilježnika za slučaj da mu tužitelj pravodobno ne vrati dug. Navodi da je on nakon dospijeća tražbine kontaktirao tuženika P. i tada mu rekao da postupi po predmetnom sporazumu, te da se ne sjeća da li je od tuženika P. tražio da pismeno ili na neki drugi način izvijesti tužitelja o tome da on zahtijeva da postane punopravni vlasnik stana, a da je bio u uvjerenju da će teško doći do svojih novaca, jer da je imao saznanja da tužitelj i drugim osobama duguje novac, te da je stoga inzistirao da se stan prenese u njegovo vlasništvo. Na upit punomoćnika tužitelja, iskazao je da se sa tužiteljem nije dogovarao o nekoj proceduri u slučaju da mu tužitelj ne vrati pravodobno iznos od 35.000 DEM, a na upit svojeg punomoćnika naveo je da je nakon dospjelosti tražbine kontaktirao svojeg punomoćnika, koji ga je uputio u javno bilježnički ured tuženika P., a da on nije pravnik i da nije upućen u zakonske odredbe koje se odnose na prijenos vlasništva. Također je naveo da u kontaktima sa tužiteljem nije bilo riječi o tome da će tuženik P. prodati stan te iz prodajne cijene podmiriti potraživanje tužitelja, već jedino o tome da će on po dospjelosti tražbine postati punopravni vlasnik. Ovaj tuženik navodi da se osjeća prevarenim od strane tužitelja, budući se uopće ne može upisati u gruntovne knjige ovog suda, niti kao fiducijarni, niti kao punopravni vlasnik, budući da na predmetnoj nekretnini uopće nije upisana zgrada, niti je provedeno etažiranje, te da stan koji mu je dan kao fiducijamo vlasništvo uopće niti ne postoji u pravnom smislu, te da ne zna da li je stanu povećana vrijednost od trenutka sklapanja sporazuma do danas. Također je istakao da je kada je sklapao sporazum sa tužiteljem došao na lice mjesta i vidio predmetnu nekretninu, ali da je zgrada bila tek u fazi građenja, a da unutrašnjost nije bila uređena, niti su bili formirani stanovi kao posebni dijelovi zgrade, te da je vidio da se uređuje fasada.

Saslušani tuženik V. P. u bitnom navodi da je tuženik G. nakon dospjelosti tražbine putem svojeg odvjetnika Lj. K. kontaktirao njegovu djelatnicu u njegovom uredu i zahtijevao da mu njegov ured izda potvrdu o dospjelosti njegove tražbine, kao i potvrdu da je postao punopravni vlasnik nekretnine, koja je do tada bila u njegovom fiducijarnom vlasništvu. Tuženik je potvrdio da se radi o potvrdi sa lista 4 sudskog spisa, a nadalje je naveo da je on izdao tuženiku G. tu potvrdu, te da njegov javnobilježnički ured nije provodio nikakve daljnje radnje spram tužitelja u smislu da bi ga obavještavali u svezi s **člankom 277. Ovršnog zakona** da tuženik G. traži prodaju nekretnine, jer da se tuženik G. tada izjasnio da on ne želi prodaju nekretnine, već da želi postati njezin punopravni vlasnik. U svojem iskazu tuženik ističe da se ne sjeća da li je njegov javnobilježnički ured dostavio predmetnu potvrdu neposredno tužitelju, te da je istina da tuženik G. temeljem predmetne potvrde može upisati svoje punopravno pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini u gruntovne knjige ovog suda, jer da navedena potvrda u stvari predstavlja tabularnu ispravu, podobnu za upis u zemljišnu knjigu.

Iz provedenog postupka proizlazi da je među strankama bilo sporno da li je između tužitelja i tuženika G. priloženim sporazumom o osiguranju tražbine zasnivanjem fiducijarnog vlasništva (list 3 spisa) ugovorena primjena **članka 277. Ovršnog zakona** (u nastavku: OZ) za slučaj da ne dođe do pravodobnog podmirenja tuženikovog potraživanja prema tužitelju, odnosno da li odredba **članka 277. Ovršnog zakona** ima kogentni ili dispozitivni sadržaj u pogledu mogućnosti vjerovnika da stekne punopravno vlasništvu na predmetu koji mu je dan u fiducijamo vlasništvo, te da li je među strankama postojao drugačiji (usmeni) dogovor o načinu i postupku stjecanja vlasništva tuženika G. na predmetnoj nekretnini, u slučaju nepodmirenja njegove tražbine. Među strankama je nesporno da tuženik P. nije postupio u smislu odredbe **članka 277. stavak 1. OZ**-a, tj. da nakon što ga je tuženik G. obavijestio o dospijeću njegove tražbine nije o tome obavijestio tužitelja, već je bez prethodne obavijesti tužitelju prenio na tuženika G. punopravno vlasništvo nad predmetnom nekretninom.

Mišljenje je suda da je tuženik G. mogao steći punopravno vlasništvo na predmetnoj nekretnini samo uz postupak predviđen **člankom 277. Ovršnog zakona**. Naime, **stavkom 5. ovog članka** propisano je da će se ako protivnik osiguranja ne postupi prema odredbama **stavka 1. i 2. navedenog članka**, odnosno ako javni bilježnik ne uspije stvar prodati ili pravo unovčiti u skladu s odredbom **stavka 4. ovog članka**, smatrati da je predlagatelj osiguranja postao punopravni vlasnik stvari odnosno punopravni imatelj prava koja su na njega prenesena, za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine s kamatama i troškovima te poreza na promet, osim ako predlagatelj osiguranja u roku od petnaest dana po isteku roka iz **stavka 1. članka 277. OZ**-a, ne obavijesti putem javnog bilježnika protivnika osiguranja da ne želi zadržati stvar odnosno pravo umjesto isplate osigurane tražbine. Dakle, **stavkom 5. članka 277. OZ**-a propisani su uvjeti odnosno pretpostavke pod kojima vjerovnik (u ovom slučaju tuženik G.) može steći punopravno pravo vlasništva na nekretnini na kojoj je prethodno stekao tzv. fiducijarno vlasništvo. Iz navedene odredbe

slijedi da je preduvjet stjecanja prava vlasništva tuženika G. na predmetnoj nekretnini bio da je prethodno pokrenuo postupak stjecanja punopravnog vlasništva nad utuženom nekretninom sukladno odredbi **članka 277. stavak 1. OZ**-a. Navedenom odredbom propisano je da je predlagatelj osiguranja - ovdje tuženik G., ovlašten da u slučaju da protivnik osiguranja - ovdje tužitelj, zakasni s ispunjenjem osigurane tražbine, zatraži od protivnika osiguranja, preko javnog bilježnika, da ga u roku od petnaest dana obavijesti, također preko javnog bilježnika, da li zahtijeva da se stvar na kojoj je vlasništvo preneseno proda ili da se preneseno pravo unovči putem javnoga bilježnika. **Stavkom 2. istog članka** propisano je da je u obavijesti iz **stavka 1. članka 277. OZ**-a protivnik osiguranja dužan odrediti najnižu cijenu po kojoj se stvar može prodati odnosno pravo unovčiti, imenovati javnog bilježnika koji će obaviti prodaju stvari odnosno unovčenje prava te priložiti njegovu izjavu da je voljan obaviti prodaju odnosno unovčenje i da su mu predujmljeni troškovi prodaje ili unovčenja, i da će se iz iznosa dobivenog prodajom, odnosno unovčenjem prethodno podmiriti tražbina predlagatelja osiguranja s kamatama i troškovima te porez na promet. Ovom odredbom je također propisano da najniža cijena koju je odredio protivnik osiguranja ne smije biti niža od osigurane tražbine, uvećane za kamate i troškove predlagatelja osiguranja koji će predvidivo dospjeti odnosno nastati do isteka roka do kojega javni bilježnik mora prodati stvar ili unovčiti pravo, te za predvidivi porez na promet. Prema tome, tuženik G. je da bi postao punopravnim vlasnikom prijeporne nekretnine trebao najprije preko javnog bilježnika nakon dospjelosti svoje tražbine zahtijevati od tužitelja da ga ovaj posredstvom javnog bilježnika obavijesti da li zahtijeva da se predmetna nekretnina proda. Tek u slučaju da je tuženik G. postupio na navedeni način, a tužitelj se oglušio na njegov poziv, odnosno postupio protivno **stavku 1. i 2. članka 277.**, tuženik G. bi mogao steći punopravno vlasništvo na nekretnini koju je dobio u fiducijarno vlasništvo, kako to propisuje **članak 277. stavak 5. OZ**-a. Navedenom zakonskom odredbom jasno i nedvosmisleno je određeno da predlagatelj osiguranja, tj. tuženik G. može postati punopravni vlasnik stvari, odnosno da će se "smatrati" da je postao punopravni vlasnik stvari ako protivnik osiguranja, tj. tužitelj ne postupi u skladu s odredbama **stavka 1. i 2. članka 277. OZ**-a, a da bi tužitelj mogao postupiti u skladu s ovim odredbama, potrebno je da prethodno bude obaviješten od strane javnog bilježnika (u ovom slučaju tuženika P.) da li zahtijeva da se stvar na kojoj je vlasništvo preneseno proda, a pretpostavka te obavijesti je ta da je tuženik G. prethodno u skladu s odredbom **članka 277. stavak 1. OZ**-a zatražio da tuženik P. pošalje takvu obavijest tužitelju. Ukratko, ukoliko vjerovnik nakon dospjelosti svoje tražbine ne postupi u smislu **čl. 277. stavak 1. OZ**-a on ne može steći punopravno vlasništvo na stvari koju ima u fiducijamom vlasništvu temeljem odredbi ovog članka. Naime, **članak 277. OZ**-a nigdje u svojim odredbama ne spominje mogućnost da vjerovnik postane punopravni vlasnik nekretnine kojom je osigurao svoju tražbinu samo na temelju svoje izjave da ne želi postupanje po **članku 277. OZ**-a. Točni su navodi tuženika da je Ovršni zakon pisan sa svrhom zaštite vjerovnika, što je nesumnjivo bio cilj zakonodavca prilikom donošenja ovog Zakona, međutim pravni institut osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva (tzv. fiducijarno vlasništvo), pretpostavlja i uzajamni odnos povjerenja između stranaka, a tom načelu je suprotno da vjerovnik stekne punopravno vlasništvo nad stvari, a da nije prethodno poštivao zakonske pretpostavke za stjecanje takvog vlasništva. Pogrešan je stav tuženika da među strankama mora biti ugovorena primjena **članka 277. OZ**-a da bi vjerovnik bio u obvezi postupati po toj odredbi. Suprotno ovom stavu, mišljenje je suda da se primjena navedene Zakonske odredbe pretpostavlja, odnosno da vjerovnik ne može postati punopravnim vlasnikom nekretnine koju je dobio u fiducijarno vlasništvo, ukoliko nije ispoštovao postupak radi stjecanja punopravnog prava vlasništva propisan ovim člankom.

S druge strane, sud je utvrdio da su tužitelj i tuženik G. prilikom sklapanja priloženog sporazuma doista ugovorili primjenu **članka 277. OZ**-a u odnosu na stjecanje punopravnog vlasništva na prijeporu od strane tuženika G. U tom pogledu iskazi stranaka su se razlikovali, pa je tužitelj tvrdio da su se on i tuženik G. dogovorili da će nakon dospjelosti tražbine navedenog tuženika daljnji postupak teći putem javnog bilježnika, upravo u smislu odredbe **članka 277. Ovršnog zakona**, dok je tuženik G. tvrdio da tužitelj od njega prilikom sklapanja predmetnog sporazuma nije tražio da ga on putem javnog bilježnika obavijesti da li zahtijeva da se predmetni stan proda, već da je bilo riječi jedino o tome da će on po dospjelosti tražbine postati punopravni vlasnik. Međutim, iskaz tuženika G. u pogledu navedenih okolnosti je proturječan, budući da isti u svojem iskazu također navodi da je nakon dospijeća svoje tražbine kontaktirao tuženika P., te mu tada rekao da postupi po sporazumu koji prileži sudskom spisu, a upravo u navedenom sporazumu je u točki 7. navedeno da se u slučaju da dužnik (tužitelj) zakasni s ispunjenjem osigurane tražbine, vjerovnik (tuženik G.) ima pravo naplatiti iz prodaje nekretnine, odnosno punopravno steći pravo na predmetne nekretnine iz točke 3. sporazuma, sukladno odredbama **članka 277. OZ**-a. Dakle, i sam tuženik G. navodi da je zahtijevao od javnog bilježnika P. da postupi po navedenom sporazumu, dakle između ostalog i po **članku 277. Ovršnog zakona**, čiju primjenu su tužitelj i tuženik G. dogovorili ovim sporazumom. Iz navedenih razloga sud nije povjerovao iskazu tuženika G. u tom dijelu, jer isti nije dokazao da je između njega i tužitelja dogovoren drugi postupak oko stjecanja punopravnog vlasništva na predmetnoj nekretnini, dakle da je isključena primjena **članka 277. OZ**-a. Nadalje, predmetni sporazum je pisan u odvjetničkom uredu odvjetnika Lj. K. - punomoćnika tuženika G., pa isti kao stručna osoba zasigurno ne bi u navedeni sporazum unosio odredbu o primjeni **članka 277. OZ**-a na ugovorni odnos između stranaka, da su stranke doista isključile njegovu primjenu. Međutim, kako je već naglašeno, mišljenje je suda da je odredba **članka 277. OZ**-a kogentna pravna norma u pogledu mogućnosti vjerovnika pa tako i tuženika G. da postane punopravnim vlasnikom nekretnine koja mu je prenesena u vlasništvo kao fiducijamom vlasniku. Ono što je dispozitivno u odredbi **članka 277. OZ**-a je to da stranke u smislu **članka 277. stavak 1. OZ**-a mogu dogovoriti drugačiji postupak oko prodaje stvari koja je predmet fiducijarnog vlasništva, odnosno unovčenja prava nakon dospjelosti tražbine vjerovnika, ali ta dispozitivnost ne odnosi se na postupak oko stjecanja punopravnog vlasništva na predmetnoj nekretnini. Dakle, čak i da su stranke doista ugovorile (a nisu) da će tuženik G. po dospijeću svojeg potraživanja odmah, tj. bez procedure propisane **člankom 277. OZ**-a steći punopravno vlasništvo nad prijeporom, takva odredba bila bi pravno nevaljana. Stoga je stav suda da drugotuženik P. nije mogao potvrditi da je tuženik G. postao punopravni vlasnik predmetne nekretnine samo na temelju izjave ovog tuženika da ne želi postupanje po **članku 277. OZ**-a, niti je mogao konstatirati da je ovom tuženiku ta dispozicija ostavljena u izbor temeljem članka 7 priloženog

Sporazuma, jer u smislu **članka 277. OZ**-a tuženik G. nije imao takvu dispoziciju.

Iz navedenih razloga mišljenje je suda da je osnovan tužbeni zahtjev u dijelu opisanom u točki I izreke ove presude, budući da je utvrđeno da je predmetnom potvrdom tuženiku G. priznato punopravno vlasništvo na predmetnoj nekretnini suprotno prisilnim odredbama tj. **članku 277. Ovršnog zakona**. Uvidom u priloženi zk. izvadak za predmetnu nekretninu (list 12 i 13 spisa), te u službenu zabilješku zk. odjela ovog suda od 18. veljače 2000. godine, utvrđeno je da na prijepornoj nekretnini nije izvršen upis fiducijarnog niti punopravnog vlasništva na tuženika G., a za sada nije niti mogao biti izvršen, budući da na kat. čest. br. ***, iz zk. ul. br. *** k.o. C. nije upisana zgrada, niti je provedeno etažiranje, već je pod oznakom zemljišta navedeno da se radi o gradilištu. Međutim, mišljenje je suda da tužitelj sukladno **članku 187. stavak 2. preuzetog Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91**, u nastavku: ZPP) ima pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe za utvrđenje ništavosti prijenosa prava vlasništva sa njegovog imena na ime tuženika G., koji prijenos je izvršen potvrdom sa lista 4 spisa. Naime, temeljem navedene potvrde tuženik G. ima mogućnost da kao punopravni vlasnik upiše svoje pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini nakon što bude izvršen upis zgrade na ovoj čestici, tj. nakon što bude izvršena etažna podjela zgrade. Stoga je očit pravni interes tužitelja da ishodi presudu deklaratornog sadržaja, kako bi spriječio upis vlasništva tuženika G. na ovoj nekretnini temeljem navedene javnobilježničke potvrde, pa je u tom smislu sud usvojio ovaj dio tužbenog zahtijeva.

Međutim, sud je mišljenja da je neosnovan preostali dio tužbenog zahtijeva, opisan u točki II izreke presude, budući bi tužitelj mogao tražiti donošenje takve presude jedino u slučaju da je tuženik G. već upisao punopravno vlasništvo na predmetnoj nekretnini, dakle u slučaju da je isti povrijedio tužiteljevo pravo vlasništva na prijeporu što ovdje nije slučaj, jer je kao vlasnik predmetne nekretnine upisan tužitelj a ne tuženik G., s time što je ova čestica opterećena hipotekom u korist Grada C., kako to proizlazi iz službene zabilješke zk. odjela ovog suda od 18. veljače 2000. godine. Stoga je ovaj dio tužbenog zahtijeva odbijen kao neosnovan, jer tužitelj može postaviti takav kondemnatorni tužbeni zahtjev samo u slučaju da je došlo do povrede njegovog prava vlasništva, a ne prije toga.

Odluku o parničnom trošku sud je donio sukladno **članku 154. stavak 2. ZPP**-a, te je tužitelju koji je uspio u 1/2 tužbenog zahtijeva priznao u tom omjeru i parnični trošak. Tužiteljev trošak odnosi se na sastav tužbe po punomoćniku u iznosu od 1.400,00 kuna, trošak za sastav jednog podneska u iznosu od 1.400,00 kuna, trošak za pristup jednom ročištu od strane punomoćnika tužitelja u iznosu od 1.400,00 kuna, što ukupno iznosi 4.200,00 kuna. Na ovaj iznos tužitelju je priznat i trošak na ime poreza na dodanu vrijednost od 22 %, tj. iznos od 924,00 kune, kao i trošak na ime sudske pristojbe za tužbu i presudu u ovoj pravnoj stvari u ukupnom iznosu od 6.320,00 kuna, tako da ukupni parnični trošak tužitelja iznosi 11.444,00 kuna. S obzirom na uspjeh u ovoj parnici, tužitelju pripada pravo na 1/2 ovog iznosa, tj. na iznos od 5.722,00 kuna. Tuženiku G. Z. priznat je trošak za pristup njegovog punomoćnika na dva ročišta, tj. ukupno iznos od 2.800,00 kuna, tj. 1/2 ovog iznosa, dakle 1.400,00 kuna. Sud je prebio iznos od 5.722,00 kuna sa iznosom od 1.400,00 kuna, pa je tužitelju priznat trošak u visini od 4.322,00 kune. Budući da tuženik P. nije potraživao parnični trošak, to je sud prilikom donošenja odluke o parničnim troškovima uzeo u obzir jedino troškovnike tužitelja i tuženika G., te je odluku o visini parničnog troška donio u skladu s odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, a u pogledu visine sudskih pristojbi odluka je donesena u skladu s odredbama Zakona o sudskim pristojbama.

U Crikvenici, 18. veljače 2000. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VARAŽDINU
Ovr-1354/02

Ukoliko ovršenica nije učinila vjerojatnim nastanak nenadoknadive ili teško nadoknadive štete u slučaju provedbe ovrhe i kako ovrhovoditelj provođenjem ovrhe traži posjed nekretnine koje je vlasnik sukladno odredbi čl. 277. Ovršnog zakona, tada nisu ispunjene zakonske pretpostavke za odgodu ovrhe.

Općinski sud u Varaždinu, po sucu toga suda Tanji Novak-Premec, kao sucu pojedincu, u ovršnoj pravnoj stvari ovrhovoditelja Z. Š. d.o.o. V., zastupanog po punomoćnici Ž. V., odvjetnici iz V., protiv ovršenice Š. M. iz B., zastupane po Z. K., odvjetniku iz V., radi ovrhe na nekretninama ovršenice, izvan ročišta dana 5. studenog 2004. godine,

riješio je

Odbija se prijedlog ovršenice Š. M. iz B. za odgodu ovrhe u ovršnom predmetu ovrhovoditelja Z. š. d.o.o. V. protiv ovršenice Š. M. radi ovrhe ispražnjenjem i predaje nekretnine, podnesen ovome sudu dana 20. listopada 2004. godine.

Obrazloženje

Rješenjem o ovrsi od 6. svibnja 2003. godine određena je ovrha radi ispražnjenja i predaje u posjed ovrhovoditelju slobodne od stvari i osoba nekretnine upisane u z.k.ul.br. *** k.o. V. i to čkbr.*** kuća br.*** sa dvorištem u B. sa 110 čhv, čkbr.*** livada kod kuće sa 659 čhv, čkbr,*** oranica kod kuće sa 402 čhv, čkbr.*** pašnjak kod kuće sa 66 čhv i čkbr.*** oranica Z. sa 1094

čhv. Ovrha je određena na temelju ovršnih javnovbilježničkih akata - Ugovora o zajmu i Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnine od 22. listopada 1999. godine, solemniziranog po javnom bilježniku i Ugovoru o zajmu i Sporazumu radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnine od 11. kolovoza 2000. godine, također solemniziranog po javnom bilježniku B. Š.

Nakon pravomoćnosti citiranog rješenja Zaključkom od 1. listopada 2004. godine određeno je uredovanje na licu mjesta radi ispražnjenja i predaje navedenih nekretnina u posjed ovrhovoditelju za dan 25. listopada 2004. godine. Dana 20. listopada 2004. godine ovršenica je podnijela prijedlog za odgodu ovrhe navodeći da je pokrenula postupak pred ovim sudom radi poništenja ugovora sastavljenih u obliku javnobilježničih isprava na temelju kojih je određena ovrha. Nadalje u prijedlogu navodi da ima 72 godine, da živi sa suprugom koji je star 74 godine, kćerkom koja je nezaposlena i njenim suprugom i njihovo dvoje maloljetne djece, da nema nikakvih prihoda, a da prilikom potpisivanja ugovora uopće nije bila svjesna da potpisuje prijenos vlasništva svoje kuće kao garanciju za povrat kredita svoje kćerke. Provedbom ovrhe da bi ostala bez smještaja. Budući da je pokrenula postupak radi poništenja ugovora sastavljenih u obliku javnobilježničkih isprava temeljem kojih je određena ovrha i da bi provedbom ovrhe trpjela nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu, predlaže da sud odgodi ovrhu do konačnog završetka parničnog postupka povodom njene tužbe radi poništenja javnobilježničkih akata.

U očitovanju na prijedlog ovršenice za odgodu ovrhe ovrhovoditelj ističe da ovršenica zlorabi svoja procesna ovlaštenja jer da je rješenje o ovrsi doneseno još 6. svibnja 2003. godine, a da ona tek sada, neposredno prije provođenja ovršne radnje udaljenjem osoba i uklanjanjem stvari iz nekretnine, podnosi prijedlog za odgodu. Smatra da su okolnosti koje ovršenica navodi kao razloge za odgodu pod točkom 3. svojeg prijedloga, postojale u i vrijeme potpisivanja ovršne isprave te da je ovršenica i te kako bila svjesna što potpisuje jer joj je i javni bilježnik u smislu **čl. 279. OZ** objasnio smisao i pravne posljedice pravnog posla kojeg je zaključila. Za štetne posljedice koje sada mora trpjeti predajom nekretnine u posjed ovrhovoditelju, ovršenica može samo teretiti svoju kćerku koja nije vratila zajam ovrhovoditelju. Predlaže da sud odbije ovršenicu sa prijedlogom za odgodu ovrhe kao neosnovan te da i prije pravomoćnosti tog rješenja zakaže novo uredovanje radi ispražnjenja i predaje u posjed predmetne nekretnine.

Prijedlog za odgodu ovrhe sud je ocijenio neosnovanim.

Prema odredbi **čl. 61. st. 2. Ovršnog zakona (N.N. br.57/96 i 29/99)**,a koje odredbe se i nadalje primjenjuju u ovom ovršnom postupku temeljem odredbe **čl. 102. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona (N.N.173/03)** , sud može na prijedlog ovršenika odgoditi ovrhu ako ovršenik učini vjerojatnim da bi provedbom ovrhe pretrpio nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu ili ako učini vjerojatnim da bi se spriječilo nasilje i ako se ispuni jedan od uvjeta nabrojenih u **čl. 61. st. 2. točka 1 do 8 Ovršnog zakona**.

U konkretnom slučaju kao razloga za odgodu navodi onaj naveden u **čl. 61. st. 2. točka 4. Ovršnog zakona** jer je kod ovog suda podnijela tužbu kojom traži da se utvrdi ništavim Ugovor o zajmu i Sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnine temeljem kojih je u ovom postupku kao ovršnih javnobilježničkih akata određena ovrha. Iz priložene preslike tužbe proizlazi da je ovršenica pobija navedene javnobilježničke akte stoga što je iste potpisala, a da nije bila svjesna što potpisuje.

Osim što je ovršenica podnijela tužbu za utvrđenje ništavom javnobilježničke isprave na temelju koje je dopuštena ovrha, ovršenica bi trebala učiniti vjerojatnim da bi provedbom ovrhe pretrpila nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu, obzirom da se te dvije pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene.

Međutim, ovršenica osim što navodi da ima 72 godine, da nema prihoda, te nabraja članove s kojima živi u kući iz koje treba iseliti i ne tvrdi da je odgoda ovrhe potrebna da bi se spriječilo nasilje, a niti ne navodi konkretno koju bi to nenadoknadivu ili teško nenadoknadivu štetu trpjela provedbom ovrhe. Sama činjenica pak da bi ovršenica i članovi njezine obitelji ostali bez smještaja nisu sami po sebi razlozi zbog kojih bi odgoda ovrhe bila dopuštena, a sud po službenoj dužnosti ne može cijeniti postojanje okolnosti, niti provoditi i po službenoj dužnosti bilo kakve dokaze u smislu utvrđivanja eventualnog nastanka nenadoknadive štete ili teško nadoknadive štete za ovršenicu u slučaju provedbe ovrhe.

Pri donošenju odluke o neosnovanosti prijedloga za odgodu ovrhe, sud je imao u vidu da je ovrhovoditelj nakon provedenog postupka skladno odredbama **čl. 277. Ovršnog zakona** postao punopravnim vlasnikom nekretnine čiju predaju u posjed traži. Navedeno sud je utvrdio iz Zapisnika sastavljenog dana 7. kolovoza 2001. godine u javnobilježničkom uredu B. Š. broj:***, Izjave sastavljene dana 29. siječnja 2002. godine u javnobilježničkom redu B. Š., Potvrde javnog bilježnika B. Š. od 29. siječnja 2002. godine, te konačno iz Izvatka iz zemljišne knjige za predmetnu nekretninu upisanu u z.k.u.l.*** k.o. V. Posjedovanje stvari sadržajno predstavlja jedno od vlasničkih ovlaštenja, te je upravo i svrha provođenje ovrhe omogućiti ovrhovoditelju kao vlasniku posjed predmetne nekretnine.

Ocijenivši da u konkretnom slučaju ovršenica nije učinila vjerojatnim nastanak nenadoknadive ili teško nadoknadive

štete u slučaju provedbe ovrhe, te imajući u vidu da ovrhovoditelj provođenjem ovrhe traži posjed nekretnine kojoj je vlasnik, kao i činjenicu da je rješenje o ovrsi postalo pravomoćno još dana 17. svibnja 2003. godine, valjalo je prijedlog ovršenice za odgodom ovrhe odbiti kao neosnovan.

U Varaždinu, 5. studenog 2004. godine.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U VARAŽDINU
Gž-384/05

Nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona (NN br.173/03) zemljišno knjižni sud je ovlašten samo na zahtjev bilo koje od stranaka koje su potpisale sporazum o prijenosu prava vlasništva nekretnine koji je nakon 1.1.1997. u zemljišnoj knjizi proveden na temelju odredbe čl.274.st.5. ili čl.279. istog zakona, brisati takav upis i zamijeniti ga upisom u skladu s odredbom čl.34.st.5. Zakona o zemljišnim knjigama.

Županijski sud u Varaždinu u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Vesne Benjak, kao predsjednice vijeća, te Dubravke Vinceković i Zlatka Lodete, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S.M. iz P., zastupanog po punomoćniku J.V., odvjetniku iz Č., protiv tuženika K.B. iz B., zastupanog po punomoćniku M.K., odvjetniku iz Odvjetničkog društva «K., H. & U.», iz V., radi iseljenja, a povodom žalbe tuženika izjavljene protiv presude Općinskog suda u Ivancu od 03. siječnja 2005. g. broj P.613/04-10, u sjednici vijeća održanoj dana 07. ožujka 2005. godine,

p r e s u d i o j e :

Žalba tuženika odbija se kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Ivancu broj P.613/04-10 od 03. siječnja 2005. godine.

Obrazloženje

Pobijanom presudom naloženo je tuženiku da je dužan iseliti se iz kuće u B., kao i nekretnine upisane u z.k.ul.br. * k.o. B., pobliže navedene u izreci presude, predati u posjed tužitelju, slobodne od osoba i stvari, kao i naknaditi tužitelju trošak postupka u iznosu od 3.545,00 kn.

Pravodobno izjavljenom žalbom tuženik pobija navedenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači u smislu žalbenih navoda, odnosno ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Na žalbu tuženika nije odgovoreno.

Žalba tuženika nije osnovana.

Žalbeni razlog pogrešno, odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ovaj sud ne prihvaća osnovanim i naprotiv, smatra da je prvostupanjski sud tijekom postupka raspravio i utvrdio sve relevantne činjenice o kojima ovisi ocjena osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, a činjenični supstrat na kojem je temeljena prvostupanjska presuda nije doveden u sumnju niti žalbenim navodima tuženika.

Naime, tuženik u žalbi ponavlja tvrdnju da je nakon sklapanja sporazuma o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva, sklopljenog između stranaka 21. kolovoza 2003. g., temeljem kojeg je tužitelj postao fiducijarni vlasnik nekretnina koje su predmet ovog postupka, odredbom **čl. 102.** i **čl. 103. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona** (N.N.173/03) propisano da se odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona primjenjuju na postupke sudskog i javnobilježničkog osiguranja prijenosom vlasništva na stvari koji su pokrenuti prije dana njegova stupanja na snagu, te utvrđena obveza zemljišnoknjižnog suda da briše upis o prijenosu prava vlasništva nekretnina i zamijeni ga upisom koji će biti u skladu s odredbom **čl. 32 st. 5 Zakona o zemljišnim knjigama**, slijedom čega smatra da zemljišnoknjižni sud u predmetu broj Z.1153/04 nije bio ovlašten brisati uknjižbu zabilježbe da je prijenos prava vlasništva obavljen radi osiguranja potraživanja, već je bio dužan u skladu sa odredbom **čl. 34 Zakona o zemljišnim knjigama** vlasništvo tužitelja upisati kao prethodno vlasništvo. Tuženik ustraje kod tvrdnje da prema pozitivnim propisima tužitelj nije vlasnik nekretnina,

nego prethodni vlasnik i da mu stoga ne pripada pravo na posjed nekretnina koje su predmet ovog postupka, budući da se punopravno vlasništvo moglo steći jedino brisanjem zabilježbe prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona, zbog čega su poduzete radnje tužitelja, suprotne važećim odredbama Ovršnog zakona, ništave i ne proizvode nikakve pravne učinke. Slijedom navedenog tuženik smatra da je tužitelj bio ovlašten u skladu s odredbom **čl. 277 Ovršnog zakona** provesti postupak prodaje nekretnina radi namirenja svojeg potraživanja.

Žalbeni navodi tuženika bez ikakve su pravne osnove i nemaju nikakvog utjecaja u odnosu na ocjenu pravilnosti pobijane presude.

Prije svega valja navesti da tijekom prvostupanjskog postupka nije bilo sporno da je 21. kolovoza 2003. g. između stranaka sklopljen sporazum o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva u obliku javnobilježničkog akta, kojim su stranke utvrdile postojanje potraživanja tužitelja temeljem ugovora o zajmu sklopljenog 20. kolovoza 2003. g. u iznosu od 29.000 EUR u protuvrijednosti domaće valute, odredivši dospijeće tražbine tužitelja s danom 02. rujna 2003. g., te se sporazumjele da se radi osiguranja novčane tražbine tužitelja prenese na tužitelja vlasništvo nekretnina tuženika iz z.k.ul. * k.o. B..

Nesporna je nadalje i činjenica da je navedeni sporazum postao ovršan 03. rujna 2003. g., da je tužitelj temeljem ovlaštenja iz **čl. 277 st. 1 tada važećeg Ovršnog zakona** zatražio od tuženika da ga tuženik preko javnog bilježnika u roku od 15 dana obavijesti da li zahtijeva da se nekretnine na kojima je vlasništvo preneseno prodaju, da je javni bilježnik N.Š.-B. iz I. uputila poziv tuženiku i da se tuženik na upućeni poziv nije očitovao u roku od 15 dana.

Na temelju navedenih nespornih činjenica prvostupanjski sud je utvrdio da je temeljem odredbe **čl. 277 st. 5 tada važećeg Ovršnog zakona** tužitelj postao punopravni vlasnik nekretnina iz z.k.ul. * k.o. B. s danom 11. listopada 2003. g.

Kako je tužitelj u zemljišnim knjigama upisan kao isključivi vlasnik predmetnih nekretnina, a uz nespornu činjenicu da se nekretnine koje su predmet tužbenog zahtjeva tužitelja nalaze u posjedu tuženika, prvostupanjski sud je osnovano udovoljio tužbenom zahtjevu tužitelja.

Naime, u konkretnom slučaju se, prema sadržaju tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva, radi o vlasničkoj vindikatornoj tužbi u smislu odredbe **čl. 161 Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima** (dalje: ZV), koju podiže vlasnik neposjednik protiv posjednika nevlasnika individualno određene stvari, tražeći da mu posjednik tu stvar preda, pri čemu vlasnik treba dokazati da je stvar koju zahtijeva njegovo vlasništvo i da se nalazi u tuženikovom posjedu, sukladno odredbi **čl. 162 st. 1 ZV**.

U odnosu na žalbene navode tuženika valja ukazati na činjenicu da iz priloženog z.k. izvatka nedvojbeno proizlazi da je tužitelj u zemljišnim knjigama upisan kao isključivi vlasnik nekretnina koje su predmet ovog postupka.

Pritom valja upozoriti da u smislu odredbe **čl. 8 st. 1 Zakona o zemljišnim knjigama**, zemljišne knjige, izvaci, odnosno ispisi i prijepisi iz zemljišne knjige uživaju javnu vjeru i imaju dokaznu snagu javnih isprava, pri čemu se smatra da zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava činjenično i pravno stanje zemljišta, kako je to navedeno u st. 2 iste odredbe, kao i u odredbi **čl. 122 st. 1 ZV**.

Kako je, dakle, tužitelj u zemljišnim knjigama upisan kao isključivi vlasnik predmetnih nekretnina, to se mora zaključiti da tužitelju kao vlasniku pripada pravo na vlasničkopravnu zaštitu u smislu odredbe **čl. 161 ZV**, obzirom na nespornu činjenicu da se nekretnine nalaze u posjedu tuženika.

U odnosu na žalbene navode tuženika kojima ponavlja tvrdnje isticane tijekom prvostupanjskog postupka u pogledu nevaljanog načina stjecanja prava vlasništva od strane tužitelja, valja navesti da se radi o potpuno pogrešnom tumačenju odredbe **čl. 103 Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona**.

Naime, žalbena tvrdnja tuženika da je nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona, zemljišnoknjižni sud bio dužan brisati upis o prijenosu prava vlasništva nekretnina i zamijeniti ga upisom koji će biti u skladu s odredbom **čl. 32 st. 5 Zakona o zemljišnim knjigama**, nema nikakvog uporišta u sadržaju citirane odredbe, budući da je navedenom odredbom propisano da će nakon stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona nadležni zemljišnoknjižni sud, na zahtjev bilo koje od stranaka koje su potpisale sporazum u skladu s odredbama **čl. 274** ili **čl. 279 Ovršnog zakona**, brisati upis o prijenosu prava vlasništva nekretnine koji je nakon 01. siječnja 1997. g. u zemljišnoj knjizi proveden na temelju odredbe **čl. 274 st. 5 istog zakona** i zamijeniti ga upisom koji će biti u skladu s odredbom **čl. 34 st. 5 Zakona o zemljišnim knjigama**.

Dakle, citirana odredba **čl. 103 Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona** ne utvrđuje obvezu zemljišnoknjižnog suda da po službenoj dužnosti briše upis o prijenosu prava vlasništva nekretnine koji je u zemljišnoj knjizi proveden temeljem odredbe **čl. 274 st. 5 Ovršnog zakona**, već su citiranom odredbom isključivo stranke koje su potpisale sporazum u smislu

odredbe **čl. 274** ili **čl. 279 Ovršnog zakona**, ovlaštene zahtijevati od zemljišnoknjižnog suda brisanje upisa o prijenosu prava vlasništva nekretnine i zamjenu upisom koji će biti u skladu s odredbom **čl. 34 st. 5 Zakona o zemljišnim knjigama**.

Imajući u vidu nespornu činjenicu da tuženik po pozivu tužitelja, a temeljem ovlaštenja iz **čl. 277 st. 1 tada važećeg Ovršnog zakona**, nije postupio prema odredbi **čl. 277 st. 1 i 2 istog zakona**, sukladno odredbi **čl. 277 st. 5 istog zakona**, smatra se da je tužitelj s danom 11. listopada 2003. g. postao punopravni vlasnik nekretnina koje su predmet sporazuma o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva, sklopljenog između stranaka 21. kolovoza 2003. g., za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine s kamatama i troškovima, te poreza na promet, pa su žalbeni navodi tuženika u pogledu nevaljanog načina stjecanja prava vlasništva tužitelja, bez ikakve pravne i činjenične osnove.

Imajući u vidu naprijed navedena činjenična utvrđenja, koja žalbenim navodima tuženika nisu dovedena u sumnju, prvostupanjski sud je pravilno primijenio materijalno pravo udovoljivši tužbenom zahtjevu tužitelja.

Na kraju valja napomenuti da tuženik u žalbi ukazuje na činjenicu da u odnosu na prednika tuženice postoji pravomoćna presuda broj P.110/00 od 26. travnja 2000. g. kojom je pravomoćno odbijen zahtjev za iseljenje prednika tuženice, uz tvrdnju da su tuženica i njezin prednik stavili prigovor presuđene stvari i da je prvostupanjski sud bio dužan tužbu tužitelja odbaciti.

Iz sadržaja žalbenih navoda tuženika moglo bi se zaključiti da tuženik u žalbi ukazuje na bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz **čl.354 st. 2 toč. 9 Zakona o parničnom postupku** (dalje: ZPP), obzirom na tvrdnju da je prvostupanjski sud pobijanom presudom odlučio o zahtjevu o kojem je već prije pravomoćno presuđeno.

Međutim, iz sadržaja žalbenih navoda tuženika ne može se uopće zaključiti o kakvoj se pravomoćnoj presudi radi, kojeg suda i u odnosu na kojeg prednika i koje tuženice, budući da se ovaj parnični postupak ne vodi protiv tuženice, nego protiv tuženika K.B..

Pored toga, žalbeni navodi tuženika da je tijekom prvostupanjskog postupka iznesen prigovor presuđene stvari, nemaju nikakvog uporišta u sadržaju spisa, budući da tijekom postupka tuženik uopće nije spominjao postojanje pravomoćne presude broj P.110/00 od 26. travnja 2000. g., na koju ukazuje u žalbi, niti je tijekom postupka, do zaključenja glavne rasprave, stavio prigovor presuđene stvari.

Kako tuženik u odnosu na žalbene navode u pogledu postojanja pravomoćne presude broj P.110/00 od 26. travnja 2000.g. nije priložio nikakve dokaze, niti je svoje navode argumentirao, odnosno dokumentirao, te uz činjenicu da, suprotno žalbenim navodima, tuženik tijekom prvostupanjskog postupka nije stavio prigovor presuđene stvari, kako to proizlazi iz sadržaja spisa, takve neargumentirane žalbene navode, proturječne sadržaju spisa, ovaj sud nalazi u cijelosti neosnovanim.

Kako na temelju svega naprijed navedenog ovaj sud ne nalazi osnovanim niti jedan od istaknutih žalbenih razloga, valjalo je žalbu tuženika kao neosnovanu odbiti i potvrditi presudu prvostupanjskog suda temeljem odredbe **čl. 368 st. 1 ZPP**-a, uključujući i odluku o troškovima postupka koju je prvostupanjski sud pravilno temeljio na odredbi **čl. 154 st. 1 ZPP**-a.

U Varaždinu, 7. ožujka 2005. godine.

VI. JAVNOBILJEŽNIČKE ISPRAVE KAO OVRŠNE ISPRAVE I OVRŠNI POSTUPAK

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **Gzz 6/01-2**

Sastavljanje pljenidbenog popisa u vezi sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na pokretnini nije od utjecaja na ovršnost javnobilježničke isprave.

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Jakoba Miletića, kao predsjednika vijeća, te Katarine Buljan, dr. Ivana Kaladića, mr. Andrije Erakovića i Petra Milasa, kao članova vijeća, u ovršnom predmetu ovrhovoditelja M. H. iz Z., zastupanog po punomoćniku P. I., odvjetniku u Z., protiv ovršenice R. G.-S. iz Z., zastupane po punomoćniku B. M., odvjetniku u Z., radi ovrhe na pokretninama, odlučujući o zahtjevu za zaštitu zakonitosti Državnog odvjetnika Republike Hrvatske, broj: G-DO-110/00 od 28. ožujka 2000. godine podignutom protiv rješenja Županijskog suda u Zagrebu, broj: Gž-5669/98 od 25. svibnja 1999. godine, kojim je ukinuto rješenje Općinskog suda u Zagrebu, broj: I-1884/97 od 20. travnja 1998. godine, te odbačen prijedlog za ovrhu, u sjednici održanoj 04. prosinca 2003. godine,

r i j e š i o j e:

Zahtjev za zaštitu zakonitosti se prihvaća, ukida rješenje Županijskog suda u Zagrebu, broj: Gž-5669/98 od 25. svibnja 1999. godine i predmet vraća tom sudu na ponovno odlučivanje.

Obrazloženje

Rješenjem o ovrsi broj: I-1884/97 od 16. prosinca 1997. godine Općinski sud u Zagrebu odredio je predloženu ovrhu temeljem solemnizirane privatne isprave, popisom, pljenidbom i prodajom osobnog automobila marke "Volkswagen Passat" reg. oznake i drugih pokretnina u stanu ovršenice u Z., a radi namirenja tražbine od 50.000,00 DEM.

Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu, broj: Gž-5669/98 od 25. svibnja 1999. godine prihvaćena je žalba ovršenice, ukinuto prvostupanjsko rješenje o ovrsi, te prijedlog za ovrhu odbačen.

Protiv drugostupanjskog pravomoćnog rješenja Državni odvjetnik Republike Hrvatske podigao je zahtjev za zaštitu zakonitosti, a iz razloga pogrešne primjene materijalnog prava, te bitne povrede odredaba parničnog postupka.

Zahtjev za zaštitu zakonitosti je osnovan.

Odlučujući o žalbi ovršenice protiv rješenja o ovrsi Županijski sud u Zagrebu ukinuo je to rješenje, te prijedlog za ovrhu odbacio smatrajući da javnobilježnička isprava temeljem koje je određena ovrha nema svojstvo ovršne javnobilježničke isprave. Razlog u tome vide u činjenici što javnobilježničkoj ispravi ne prileži pljenidbeni popis pokretnina sastavljen temeljem odredbi o ovrsi na pokretninama i zapisnik o tome potpisan po strankama.

Osporavajući pravilnost takvog stajališta drugostupanjskog suda Državni odvjetnik Republike Hrvatske u zahtjevu za zaštitu zakonitosti navodi kako javnobilježnička isprava, a temeljem koje je zatražena i određena ovrha naprotiv sadržava sve pretpostavke koje ju čine ovršnom ispravom.

Prema odredbi čl. 54. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine", broj: 78/93 i 29/94 - dalje: ZJB) javnobilježnički akt je izvršna isprava ako je u njemu utvrđena određena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obveznika o tome da se na temelju tog akta može radi ostvarivanja dužne činidbe nakon dospjelosti obveze neposredno provesti prisilna ovrha.

Prema st. 6. tog članka isti učinak kao isprava iz st. 1. čl. 54. ZJB ima i privatna isprava takvog sadržaja na kojoj je javni bilježnik ovjerio potpis dužnika.

Prema čl. 59. ZJB sudionici u pravnom poslu mogu ispravu o pravnom poslu potvrditi kod javnog bilježnika. Potvrđena isprava ima snagu javnobilježničkog akta, a ako je sastavljena po propisima iz čl. 54. ZJB ima snagu i ovršnog javnobilježničkog akta.

Obzirom na činjenicu:

- da isprava temeljem koje je zatražena i određena ovrha (ugovor o zajmu sa sporazumom o prijenosu vlasništva nekretnina od 23. svibnja 1997. godine) je privatna isprava, a čijim sadržajem

- da je utvrđena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i sadrži izjavu obveznika da se temeljem tog akta, a radi ostvarenja dužne činidbe, nakon dospjelosti obveze neposredno može provesti prisilna ovrha, te

- da je na toj ispravi javni bilježnik ovjerio potpis dužnika, kao i

- da isprava sadrži i izjavu o pristanku dužnika da se neposredno temeljem nje može tražiti prisilna ovrha,

zaključiti je da solemnizirana privatna isprava, a temeljem koje je određena ovrha predstavlja ovršni javnobilježnički akt u smislu čl. 54. st. 6. u svezi sa st. 1. tog članka i čl. 59. st. 1. ZJB, te čl. 25. st. 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine", broj: 57/96, 29/99 - dalje: OZ), a time i ovršnu ispravu (čl. 21. toč. 3. OZ), na što Državni odvjetnik Republike Hrvatske osnovano ukazuje.

Kako je zbog pogrešno pravnog stajališta drugostupanjski sud ukinuo rješenje o ovrsi i odbacio ovršni prijedlog, propustivši ocijeniti osnovanost žalbenih navoda ovršenice, trebalo je pobijano drugostupanjsko rješenje ukinuti i predmet vratiti tom sudu na ponovno odlučivanje.

Sastavljanje pljenidbenog popisa u vidu zapisnika o kojem govori pobijano rješenje odnosi se na postupak same provedbe ovrhe odnosno osiguranja tražbine, te nije od utjecaja na ovršnost javnobilježničke isprave.

Zbog navedenog, a temeljem odredbe čl. 408. u svezi s čl. 395. st. 2. ZPP-a i čl. 19. OZ odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 04. prosinca 2003. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Broj: **Rev 713/06-2**

Iako je u potvrdi javnog bilježnika navedeno da su sudionici pravnog posla upoznati da potvrđena privatna isprava ima snagu izvršnog javnobilježničkog akta, s obzirom da nije bilo izjave tužitelja kao dužnika da se temeljem navedenog ugovora o prijenosu poslovnih udjela može neposredno tražiti prisilno izvršenje njegove obveze isplate kupoprodajne cijene, ovrha koja se vodi temeljem toga ugovora nije dopuštena.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan kao predsjednice vijeća, te Jakoba Miletića, dr. sc. Ivana Kaladića, Gordane Matasić-Špoljarić i mr. sc. Andrije Erakovića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja IPK O. d.d. O., koga zastupa punomoćnik V. G., protiv tuženika I. V. iz S. B., koga zastupa M. K., odvjetnik u S. B., radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o reviziji tuženika podnesenu protiv pravomoćne presude i rješenja Županijskog suda u Osijeku posl. br. Gž 2251/04-2 od 16. ožujka 2006., kojima je preinačena presuda i rješenje Općinskog suda u Osijeku posl. br. P 2184/02-15 od 24. veljače 2004., u sjednici održanoj dana 28. veljače 2007.,

p r e s u d i o i r i j e š i o j e :

Revizija tužitelja podnesena protiv presude Županijskog suda u Osijeku posl. br. Gž 2251/04-2 od 16. ožujka 2006. odbija se kao neosnovana.

Revizija tuženika podnesena protiv rješenja Županijskog suda u Osijeku posl. br. Gž 2251/04-2 od 16. ožujka 2006. odbacuje se kao nedopuštena.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom i rješenjem odbijen je tužbeni zahtjev za proglašenje nedopuštenom ovrhe br. Ovr 221/02 Općinskog suda u Osijeku od 18. ožujka 2002., kao i zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova, te je tužitelj dužan tuženiku naknaditi parnične troškove u iznosu od 10.246,00 kn, a odbijen je prijedlog za izdavanje privremene mjere za deblokiranje novčanih sredstava tužitelja koje se vode na žiro računu br. 2393000-1102054070 FINA O., blokirana temeljem ovrhe Ovr 221/02 do završetka ovog parničnog postupka, koju privremenu mjeru izvršava FINA O..

Drugostupanjskom presudom i rješenjem prihvaćena je žalba tužitelja, preinačena je prvostupanjska presuda prihvaćanjem tužbenog zahtjeva, te je tuženik dužan tužitelju naknaditi parnične troškove u iznosu od 2.720,00 kn, a prihvaćena je predložena privremena mjera - deblokiranje novčanih sredstava tužitelja koja se vode na računu br. 2393000-1102054070 FINA O. blokirana temeljem Ovr 221/02.

Protiv pravomoćne drugostupanjske presude i rješenja pravovremenu, djelomično dopuštenu i potpunu reviziju izjavio je tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se preinači uz naknadu parničnih troškova, ili da se ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Tužitelj na reviziju nije odgovorio.

Revizija djelomično nije osnovana, a djelomično nije dopuštena.

U postupku pred nižestupanjskim sudovima utvrđeno je:

- da su tužitelj kao kupac odnosno stjecatelj poslovnih udjela, te tuženik, I. B. i M. J. kao prodavatelji odnosno prenositelji poslovnih udjela 13. rujna 1999. sklopili ugovor o kupoprodaji - prijenosu poslovnih udjela HADEKO d.o.o. Z.,

- da je istoga dana javni bilježnik (M. B. u O.) potvrdio da su ugovorne stranke toga ugovora podnijele privatnu ispravu na potvrdu, te utvrdio da navedeni ugovor po svom obliku odgovara propisima o javnobilježničkim ispravama, a po svom sadržaju propisima u sadržaju javnobilježničkog akta, te je nakon čitanja isprave sudionike upozorio da potvrđena privatna isprava ima snagu izvršnog (ovršnog) javnobilježničkog akta, a sudionici pravnog posla su izjavili da prihvaćaju pravne posljedice koje iz toga proizlaze za njih i da to odgovara njihovoj volji,

- da je u navedenom ugovoru kupoprodajna cijena ugovorena u iznosu od 3,000.000,00 DEM plativo u kunama po srednjem tečaju NBH na dan isplate, koji kupac treba platiti najkasnije do 15. studenog 1999.,

- da tužitelj nije tuženiku isplatio dio cijene koja tuženiku pripada razmjerno njegovom poslovnom udjelu u HADEKO d.o.o. Z. (25% udjela),

- da je tuženik kao ovrhovoditelj protiv tužitelja kao ovršenika kod Općinskog suda u Osijeku pokrenuo ovršni postupak radi namirenja svoje tražbine iz navedenog ugovora o prijenosu poslovnih udjela pod br. Ovr 221/02, a ovršni sud je u povodu ovršenikovog prigovora ovršenika - tužitelja uputio na parnicu radi proglašenja ovrhe br. Ovr 221/02 koja se vodi kod Općinskog suda u Osijeku nedopušteno,

- da su prodavatelji iz navedenog ugovora izvršili svoju obvezu istupanjem iz društva HADEKO d.o.o. Z., a tužitelj je imenovao svoju radnicu D. D. direktorom toga društva.

Nalazeći da predmetni ugovor o prijenosu poslovnih udjela ne predstavlja ovršnu ispravu, odnosno javnobilježnički akt u smislu odredbe čl. 54. st. 6. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine", broj 78/93, 29/94, 16/07) na temelju kojeg se može neposredno zatražiti ovrha, jer ne sadrži izjavu o pristanku dužnika da se neposredno na temelju njega može tražiti prisilno izvršenje, drugostupanjski sud je zaključio da ovrha koja se vodi kod Općinskog suda u Osijeku pod br. Ovr 221/02 nije dopuštena, te je prihvatio tužbeni zahtjev, a time je materijalno pravo pravilno primijenio.

Prema odredbi čl. 54. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu i javnobilježnički akt je izvršna isprava ako je u njemu određena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obvezanika o tome da se na temelju tog akta može radi ostvarenja dužne činidbe, nakon dospjelosti obveze, neposredno provesti izvršenje, a prema odredbi st. 6. toga članka isti učinak kao i isprava iz st. 1. toga članka ima i privatna isprava takvog sadržaja na kojoj je javni bilježnik ovjerio potpis

dužnika, - a ako privatna isprava ne sadrži izjavu o pristanku dužnika da se neposredno na temelju nje može tražiti prisilno izvršenje, takovu izjavu može u privatnu ispravu, uz pristanak stranaka, unijeti javni bilježnik prigodom ovjere potpisa dužnika.

U smislu odredbe st. 7. navedenog zakonskog članka - u slučajevima iz st. 1., 3. i 6. toga članka, javni će bilježnik, na zahtjev stranke, sam staviti na ispravu potvrdu o njenoj izvršnosti, a u smislu odredbe čl. 59. st. 1. navedenog Zakona - ako nisu u pitanju pravni poslovi iz čl. 53. toga Zakona, sudionici u pravnom poslu, svi ili neki od njih, mogu isprave o javnom poslu potvrditi kod javnog bilježnika, a potvrđena isprava ima snagu javnobilježničkog akta, a ako je sastavljena po propisima čl. 54. toga Zakona ima snagu izvršnog javnobilježničkog akta.

U konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za primjenu odredbe čl. 54. st. 6. navedenog Zakona, jer ugovor o prijenosu poslovnih udjela od 13. rujna 1999. ne sadrži izjavu tužitelja kao dužnika da se neposredno temeljem toga ugovora može tražiti prisilno izvršenje njegove obveze isplate kupoprodajne cijene, niti iz potvrde javnog bilježnika proizlazi da bi tužitelj izjavio da se neposredno temeljem istog ugovora može tražiti prisilno izvršenje njegove obveze isplate kupoprodajne cijene.

Iako je u potvrdi javnog bilježnika navedeno da su sudionici pravnog posla upoznati da potvrđena privatna isprava ima snagu izvršnog javnobilježničkog akta, s obzirom da nije bilo izjave tužitelja kao dužnika da se temeljem navedenog ugovora o prijenosu poslovnih udjela može neposredno tražiti prisilno izvršenje njegove obveze isplate kupoprodajne cijene, ovrha koja se vodi temeljem toga ugovora nije dopuštena.

Stoga je osnovan tužbeni zahtjev za proglašenje nedopuštenom predmetne ovrhe.

Suprotno tvrdnji revidenta pobijana presuda nije proturječna samoj sebi niti njezinom obrazloženju, - ista presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama, a činjenična utvrđenja nisu suprotna ispravama priloženim spisu, te nije ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03 - dalje u tekstu: ZPP).

Iako drugostupanjski sud u izreci svoje odluke nije zasebno naznačio što je odlučeno presudom, a što rješenjem, time nije ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 338. i čl. 347. ZPP-a.
Kako nisu ostvareni istaknuti revizijski razlozi valjalo je odbiti reviziju kao neosnovanu podnesenu protiv pobijane presude (čl. 393. ZPP).

Protiv pravomoćnog drugostupanjskog rješenja kojim je određena privremena mjera revizija nije dopuštena. Ta se mjera određuje prema pravilima ovršnog postupka koji ne poznaje reviziju kao pravni lijek (čl. 12. Ovršnog zakona - "Narodne novine", broj 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03 i 151/04 - dalje u tekstu OZ).

U smislu odredbe čl. 19. st. 1. OZ u ovršnom postupku na odgovarajući način primjenjuju se odredbe Zakona o parničnom postupku, ako tim ili drugim zakonom nije drukčije određeno.

Odredbom čl. 285. st. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 117/03) propisano je da se u postupcima u kojima se na odgovarajući način primjenjuju odredbe Zakona o parničnom postupku može podnijeti revizija iz čl. 382. st. 2. ZPP-a.

Kako drugostupanjski sud u izreci svoga rješenja nije odredio da je protiv toga rješenja dopuštena revizija, nisu ispunjene pretpostavke za podnošenje revizije protiv drugostupanjskog rješenja.

Stoga je valjalo reviziju u dijelu kojim se pobija drugostupanjsko rješenje odbaciti kao nedopuštenu (čl. 392. st. 1. ZPP u vezi čl. 19. st. 1. OZ).

U Zagrebu, 28. veljače 2007.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj**: Rev 602/03-2**

Odredba st. 3. čl. 54. ZJB, u odnosu na odredbe st. 1. i 6. čl. 54. ZJB, je lex specialis, jer se njome propisuju pretpostavke za neposredno traženje ovrhe na nekretnini na kojoj je javnobilježničkom ispravom u zemljišnim knjigama upisana hipoteka, a o tome se u konkretnom slučaju upravo radi.

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Petra Milasa, kao predsjednika vijeća, te Ivana Mikšića, Marijana Ramušćaka, Vlatke Potočnjak Radej i Gordane Gasparini, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S. b. d.d., O., koju zastupa B. Š., odvjetnik iz Z., protiv tužene L. M. iz O., koju zastupaju D. S. i A. Č., odvjetnici iz O., radi prodaje založene nekretnine, rješavajući reviziju tužitelja izjavljenu protiv pravomoćnog rješenja Županijskog suda u Osijeku od 23. siječnja 2003. broj Gž-2639/02, kojom je potvrđeno rješenje Općinskog suda u Osijeku od 14. svibnja 2002. broj P-2484/01, u sjednici održanoj dana 07. srpnja 2004.,

r i j e š i o j e:

I/ Prihvaća se revizija tužitelja, te se ukidaju rješenje Općinskog suda u Osijeku broj P-2484/01 od 14. svibnja 2002. i rješenje Županijskog suda u Osijeku broj Gž-2639/02 od 23. siječnja 2003. i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

II/ O troškovima postupka u povodu revizije odlučit će se u konačnoj odluci.

Obrazloženje

Pravomoćnim rješenjem drugostupanjskog Županijskog suda u Osijeku broj Gž-2639/02 od 23. siječnja 2003. odbijena je žalba tužitelja i potvrđeno je prvostupanjsko rješenje Općinskog suda u Osijeku broj P-2484/01 od 14. siječnja 2002., kojim je odbačena hipotekarna tužba, uz obrazloženje, da je Ugovor o kreditu broj ... od 28. rujna 1998. (dalje: Ugovor o kreditu), kojim je osnovano založno pravo na nekretnini tužene, javnobilježnički akt koji ima svojstvo ovršne isprave na temelju koje se može neposredno tražiti izvršenje na nekretnini radi naplate potraživanja, pa da tužitelj nema pravni interes za tužbu, budući da ono što traži tužbom može bez presude tražiti u ovršnom postupku.

Protiv tog pravomoćnog drugostupanjskog rješenja reviziju je izjavio tužitelj zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka učinjene u postupku pred drugostupanjskim sudom i pogrešne primjene materijalnog prava, te predlaže da se prvostupanjsko i drugostupanjsko rješenje ukinu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

Tužena nije odgovorila na reviziju, niti se o reviziji izjasnio Državni odvjetnik Republike Hrvatske.

Revizija je osnovana.

Osporeno rješenje ispitano je u granicama iz čl. 386. u vezi čl. 400. st. 4. ZPP i utvrđeno je da je isto doneseno u postupku u kojem su pred drugostupanjskim sudom učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 288. st. 2. i čl. 380. st. 1. toč. 2. ZPP.

U ovom parničnom postupku pokrenutom hipotekarnom tužbom, u reviziji je sporno pravno pitanje, može li se, na temelju solemniziranog Ugovora o kreditu, koji predstavlja javnobilježnički akt i na temelju kojeg je u zemljišnim knjigama upisana hipoteka na nekretnini tužene k.č.br. 5434/2, upisane u z.k.ul. 5897 k.o. Osijek, neposredno tražiti ovrha radi naplate osiguranog potraživanja u iznosu od 1,407.131,62 DEM spp.

U odgovoru na sporno pravno pitanje sudovi su, primjenom odredaba čl. 54. st. 1. i 6. Zakona o javnom bilježništvu (ZJB), zauzeli pravno stajalište da se na temelju Ugovora o kreditu može neposredno tražiti ovrha, jer da je tužena na to pristala, a javni bilježnik da je taj pristanak unio u ispravu prilikom ovjere potpisa tužene. Nastavno tome, zaključili su da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe, te su istu odbacili.

Pogrešno su sudovi primijenili pravo kada su, na temelju odredaba čl. 54. st. 1. i 6. ZJB, zauzeli pravno stajalište da ugovor o kreditu predstavlja javnobilježnički akt na temelju kojeg se može neposredno tražiti ovrha na nekretnini na kojoj je tim aktom osnovana hipoteka.

Mjerodavno pravo za odgovor na sporno pravno pitanje, može li se na temelju solemniziranog Ugovora o kreditu, kojim je osnovano založno pravo (hipoteka) na nekretnini tužene k.č.br. 5434/2, upisane u z.k.ul. 5897 k.o. Osijek, neposredno tražiti ovrha na toj nekretnini radi naplate osiguranog potraživanja u iznosu od 1,407.131,62 DEM spp, predstavlja odredba st. 3. čl. 54. ZJB, a ne odredba st. 1. i 6. čl. 54. ZJB, koji su sudovi primijenili.

Odredba st. 3. čl. 54. ZJB, u odnosu na odredbe st. 1. i 6. čl. 54. ZJB, je lex specialis, jer se njome propisuju pretpostavke za neposredno traženje ovrhe na nekretnini na kojoj je javnobilježničkom ispravom u zemljišnim knjigama upisana hipoteka, a o tome se u konkretnom slučaju upravo radi.

Prema odredbi st. 3. čl. 54. ZJB, na temelju javnobilježničkog akta, na temelju kojeg je u zemljišnim knjigama upisana hipoteka na određenoj nekretnini, može se neposredno tražiti izvršenje na toj nekretnini radi naplate osiguranog potraživanja, nakon njegove dospjelosti, ako je dužnik na to u tom aktu izričito pristao.

Iz solemniziranog Ugovora o kreditu, koji je javnobilježnička isprava, proizlazi da ta isprava ne sadrži izjavu tužene o njezinom pristanku da se na temelju tog javnobilježničkog akta može neposredno tražiti izvršenje na nekretnini k.č.br. 5434/2 z.k.ul. 5897 k.o. Osijek radi naplate potraživanja po tom ugovoru.

Nastavno tome, valja zaključiti da tužitelj svoje pravo namirenja iz založene nekretnine može ostvariti samo hipotekarnom tužbom, kojom je pokrenuo ovaj parnični postupak, te da nije bilo zakonske osnove da se tužba odbaci.

Zbog ovih je razloga, na temelju odredbe čl. 394. st. 1. u vezi čl. 400. st. 4. ZPP, odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu, 7. srpnja 2004. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U KOPRIVNICI
Gž-956/98

Ovršni sud vezan je za potvrdu javnog bilježnika da se nekretnina protivnika osiguranja nije mogla prodati u roku iz čl. 277. st. 4. Ovršnog zakona.

Županijski sud u Koprivnici kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda i to Josipa Ivančevića kao predsjednika vijeća te Damira Ronića i Veljka Kučekovića kao članova vijeća, u ovršnom predmetu ovrhovoditelja D.M.Z.d.o.o. V., kojeg zastupa pun. N.L., odvj. iz V., protiv ovršenika D.B. iz R., kojeg zastupa pun. M.B., odvj. u K., radi ovrhe ispražnjenjem i predajom nekretnina u posjed ovrhovoditelj u, odlučujući o žalbi ovršenika, protiv rješenja o ovrsi Općinskog suda u Koprivnici broj Ovr-122/98-2 od 29. srpnja 1998. godine, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 10. prosinca 1998. godine,

r i j e š i o j e

Žalba ovršenika odbija se kao neosnovana a prvostupanjsko rješenje o ovrsi od 29. srpnja 1998. godine broj Ovr-122/98-2 se potvrđuje.

Obrazloženje

Prvostupanjskim rješenjem o ovrsi u cijelosti je prihvaćen prijedlog za ovrhu ovrhovoditelja i izdana je tražena ovrha.

Protiv tog rješenja žali se ovršenik zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da Županijski sud u Koprivnici prihvati žalbene navode i pobijano rješenje o ovrsi preinači tako da odbaci prijedlog za ovrhu kao preuranjen.

Žalba ovršenika nije osnovana.

Iz uvida u citirani predmet uvrđeno je da su stranke dana 09. siječnja 1997. godine sačinile sporazum iz **čl. 274. Ovršnog zakona** koji im sporazumom su radi osiguranja novčane tražbine predlagatelja osiguranja, ovdje ovrhovoditelja, na istog prenijeli vlasništvo na nekretninama protivnika osiguranja, u ovom slučaju ovršenika. Uvidom u citirani sporazum utvrđeno je da je on u potpunosti sukladan odredbi **čl. 274. Ovršnog zakona** (u daljnjem tekstu: OZ) i da je sklopljen kod ovlaštenog javnog bilježnika.

Nadalje, iz dokumentacije koja je priložena u spisu proizlazi da ovršenik nije u roku vratio kredit ovrhovoditelju te kako je tražbina dospjela u roku kako je navedeno u sporazumu a u istom je unesena i izjava ovršenika da je suglasan da predlagatelj osiguranja može neposredno na temelju tog zapisnika protiv njega tražiti prisilnu ovrhu radi predaje nekretnina u posjed nakon dospijeća osigurane tražbine. Nadalje, ovaj sud je utvrdio da je nakon što je ovršenik zakasnio s ispunjenjem osigurane tražbine postupljeno sukladno odredbi **čl. 277. OZ**-a te je ovršenik putem javnog bilježnika izjavio da traži da se predmetna nekretnina proda i naznačio je iznos za koji je trebalo nekretninu prodati od 4 00.000 DEM kako je vidljivo u zapisniku o obavijesti od 26. lipnja 1998. godine. Nadalje, iz potvrde javnog bilježnika R.B. od 14. listopada 1998. godine proizlazi da javni bilježnik nekretninu nije uspio prodati u zakonskom roku od 3 mjeseca kako propisuje odredba **čl. 277. st. 4. OZ**-a. Pri tome nije u

pravu ovršenik kada smatra da javni bilježnik nije proveo postupak na propisan način jer da nije objavio oglas u V. vijestima o prodaji nekretnina ovršenika. Ovršenik pri tome ničim svoju tvrdnju ne dokazuje a upravo iz potvrde javnog bilježnika proizlazi suprotno, tj . da nekretnina nije prodana u roku od 3 mjeseca iz čega se može pretpostaviti da je javni bilježnik postupio na način kako predviđa citirani zakonski propis.

Kako je postupak u cijelosti proveden sukladno odredbi **čl. 277. OZ**-a smatra se da je predlagatelj osiguranja, u ovom slučaju ovrhovoditelj, postao punopravni vlasnik stvari, zbog čega se tražbina ovršenika smatra izmirenom, a ovrhovoditelj kao punopravni vlasnik ima pravo tražiti od ovršenika predaju u posjed ovih nekretnina, tim više što je ovršenik dozvolio i svojom izjavom u zapisniku iz **čl. 274. st. 1. OZ**-a da ovrhovoditelj od njega može tražiti prisilnu ovrhu radi predaje nekretnina. Kako zapisnik koji sadrži takvu izjavu ima svojstvo ovršne isprave, ovrhovoditelj je mogao temeljem tog zapisnika tražiti predaju nekretnina u posjed od ovršenika i nije u pravu ovršenik kada smatra da je taj prijedlog ovrhovoditelja preuranjen.

Radi naprijed navedenog valjalo je žalbu ovršenika odbiti kao neosnovanu a prvostupanjsko rješenje o ovrsi u cijelosti potvrditi.

U Koprivnici, 10. prosinca 1998. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
GŽ-3209/04

Tužiteljica nije dokazala pravni interes za pokretanje parničnog postupka jer ima na raspolaganju ovršni javnobilježnički akt temeljem kojeg može pokrenuti ovršni postupak. Smrt javnog bilježnika nije zapreka za pribavu potvrde ovršnosti jer ukoliko javni bilježnik prestane sam čuvati svoje isprave, izdavanje isprava obavljat će vršitelji dužnosti, a ako se one nalaze u sudskoj arhivi, sud u čijoj se arhivi nalaze.

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja u vijeću sastavljenom od sudaca tog suda Suzane Kapustić, kao predsjednika vijeća, Paule Božić i Karlote Posavec, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice A. M. iz I., koju zastupa punomoćnik I. M. iz I., protiv tuženika P. S. iz S., kojega zastupa punomoćnik N. D., odvjetnik iž Z., radi isplate, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv rješenja Općinskog suda u Sesvetama poslovni broj P-353/01 od 4. svibnja 2004. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 23. studenoga 2004. godine,

riješio je

Odbija se žalba tužiteljice kao neosnovana i potvrđuje rješenje Općinskog suda u Sesvetama poslovni broj P-353/01 od 4. svibnja 2004. godine.

Obrazloženje

Rješenjem suda prvog stupnja odbačena je tužba tužiteljice (st. I.), te je tužiteljica obvezana nadoknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 3.843,00 kn (st. II.).

Protiv tog rješenja žali se tužiteljica ne navodeći određene žalbene razloge i predlaže da se pobijano rješenje ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovni postupak.

U odgovoru na žalbu tužiteljice tuženik poriče navode žalbe i predlaže da ista odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijano rješenje i postupak koji mu je prethodio ovaj sud je utvrdio da sud prvog stupnja nije počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka iz **čl. 354 st. 2 Zakona o parničnom postupku** ("NN" br. 53/91, 91/92,112/99 - dalje: ZPP).

Sud prvog stupnja pravilno je postupio kad je odbacio tužbu (**čl. 288 ZPP**). Tužiteljica za svoje potraživanje ima na raspolaganju javno-bilježnički akt - ovršnu ispravu, temeljem koje može pokrenuti ovršni postupak, a kako su to stranke i ugovorile u čl. 4 Ugovora o zajmu. Slijedom toga tužiteljica nije dokazala pravni interes za pokretanje parničnog postupka.

Na žalbene navode tužiteljice da je ovršni postupak, kojeg je pokrenula temeljem javnobilježničkog akta, obustavljen, jer nije pribavila potvrdu ovršnosti budući je javni bilježnik umro, valja odgovoriti da smrt javnog bilježnika nije zapreka za pribavu potvrde ovršnosti.

To stoga što temeljem **čl. 93 Zakona o javnom bilježništvu** ("NN" br. 78/93, 29/94, 162/98) javni bilježnik je ovlašten i dužan izdavati strankama koje su sudjelovale u sastavljanju isprave i njihovim nasljednicima otpravke, potvrde, prijepise i izvode isprava koje javni bilježnik sam čuva. Ako javni bilježnik prestane čuvati sam svoje isprave, izdavanje isprava iz st. 1 ovog članka obavljat će vršitelji dužnosti, a ako se one nalaze u sudskoj arhivi, sud u čijoj se arhivi nalaze. Prema odredbi **čl. 121** vršitelj dužnosti, odnosno, novi javni bilježnik izdat će otpravke, prijepise, izvode i potvrde preuzetih spisa pod svojim potpisom, s naznakom da ih izdaje vršitelj dužnosti, odnosno, nasljednik ranijeg javnog bilježnika.

I odluka o trošku pravilna je i zakonita i temelji se na **čl. 154 st. 1 ZPP**, a u skladu je sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Radi navedenog valjalo je žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i temeljem **čl. 380 toč. 2 ZPP** potvrditi rješenje prvog stupnja.

U Zagrebu, 23. studenoga 2004. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI
Gž-343/07-2

Podnošenje žalbe protiv zemljišno knjižnog rješenja kraj činjenice da je u zemljišnim knjigama uknjiženo pravo zaloga temeljem solemniziranog sporazuma koji ispunjava sve pretpostavke Zakona o javnom bilježništvu potrebne da bi isprava bila ovršna, a povrh toga na isti je stavljena i klauzula ovršnosti, ne dovodi u pitanje valjanost donesenog rješenja o ovrsi.

- Obrazloženje -

Za donošenje pobijanog prvostupanjskog rješenja o ovrsi postojali su opravdani razlozi, koje prihvaća i ovaj sud.

Sasvim neosnovano i nepotrebno ovršenik ističe žalbene razloge koji se tiču ovršne isprave i rješenja o ovrsi. Da bi se ovrha mogla provesti, po pravilima OZ-a traži se ispunjenje dva osnovna uvjeta koji podrazumijevaju postojanje tražbine ovrhovoditelja, te da je ona utvrđena ovršnom ispravom. U ovoj ovršnoj stvari, ovršnu ispravu, sukladno odredbi čl. 21. toč. 4. OZ-a, predstavlja sporazum o pristupanju dugu po ugovoru o kreditu od 31. srpnja 2000.g. s uknjižbom založnog prava na nekretninama, zaključen između ovrhovoditelja kao predlagatelja osiguranja i ovršenika kao pristupatelja dugu i protivnika osiguranju dana 14. srpnja 2005.g., koja javnobilježnička isprava sadrži potvrdu da se radi o privatnoj ispravi koja ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta, te sadrži potvrdu ovršnosti s danom 9. ožujka 2006.g. Dakle, ovrha je određena upravo na onaj način na koji je to i jedino moguće, na temelju ovršne javnobilježničke isprave koju je sukladno odredbama Zakona o javnom bilježništvu („NN" 78/93, 29/94, u nastavku teksta: ZJB), stavljena klauzula ovršnosti. Iz sadržaja čl. 54. ZJB-a, proizlazi da je javnobilježnički akt – ovršna isprava ako je u njemu utvrđena određena obveza na činidbu o kojoj su se stranke nagodile, suglasile i ako sadrži izjavu obveznika o tome da se na temelju tog akta može odrediti ostvarenje dužne činidbe nakon dospjele obveze neposredno provesti prisilno izvršenje. Tek ako obveza ovisi o uvjetu ili roku koji nije kalendarski određen potrebno je to dokazati pravomoćnom presudom ili nekom javnom ispravom. Iz odredbe čl. 1. sporazumu o pristupanju dugu po ugovoru o kreditu od 31. srpnja 2000.g. s uknjižbom založnog prava na nekretninama (u nastavku teksta: Sporazum), proizlazi da ovršenik pristupa obvezi vraćanju duga po ugovoru o kreditu od 31. srpnja 2000.g., solemniziranog po javnom bilježniku, a zaključenom između ovrhovoditelja kao banke i dužnika M. D. te jamaca, u iznosu od x DEM, sukladno konverziji kredita u EUR-e, dok iz čl. drugog sporazuma proizlazi suglasnost ovršenika da se radi osiguranja prethodno navedene tražbine, zasnuje pravo zaloga u korist ovrhovoditelja kao predlagatelja osiguranja na cijelom suvlasničkom dijelu od 20/1000 dijela nekretnina upisanih u z.k.ul. br. X k.o.X, povezan s etažnim vlasništvom etažne cjeline br. 35, a koja da se sastoji od k.č.br. 1110/3, apartmana br. X na trećoj etaži zgrade, s 1/3 dijela pristupnog hodnika i parkirališnog mjesta, te okućnicom kao pripatkom i zajedničkim dijelovima zgrade.

Tom istom odredbom Sporazuma ovršenik neopozivo i izričito dopušta ovrhovoditelju kao predlagatelju da u zemljišnim knjigama izvrši uknjižbu prava zaloga, koje pravo, kao i pravo vlasništva ovršenika na predmetnim nekretninama proizlaze iz priloženog z.k izvatka. Naime, pravo zaloga temeljem spomenutog Sporazuma uknjiženo je u zemljišne knjige. Dakle, žalbeni razlog da isprava nije stekla svojstvo ovršnosti, je bez osnove, jer uostalom sve dok takva klauzula o ovršnosti ovršne isprave ne bude ukinuta, javnobilježnička isprava ispunjava uvjete iz čl. 21. toč. 4. OZ-a, za ovrhu, pa se ovršenik ne može s uspjehom pozivati na žalbeni razlog iz čl. 46. st. 1. toč. 1. OZ-a, tj. da ona ne predstavlja ovršnu ispravu. Iz istih razloga, ne mogu se prihvatiti žalbeni razlozi ovršenika u kojima upire da je ovršna isprava ukinuta, poništena, preinačena ili na drugi način stavljena izvan snage, odnosno da je na drugi način izgubila svoju djelotvornost, kao ni to da je predmetna nekretnina izuzeta od ovrhe, jer iz žalbe ne proizlazi osnovnost takvih navoda. Jednako tako ovršenik u žalbi ne obrazlaže iz kojeg razloga je tražbina prestala na temelju činjenice koja je nastala u vrijeme nakon potvrđivanja odnosno ovjeravanja javnobilježničke isprave, kao niti iz kojeg razloga bi ispunjenje tražbine bilo makar na određeno vrijeme odgođeno, zabranjeno ili na drugi način onemogućeno, jer za to iz žalbe nisu razvidni valjani razlozi, a ista je u suprotnosti s prethodno navedenim utvrđenjima ovog suda.

Ovršenik se odredbom čl. 4. Sporazuma suglasio da ovrhovoditelj na temelju tog istog Sporazuma može nakon dospijeća osigurane tražbine, neposredno provesti prisilnu ovrhu radi prodaje navedenih nekretnina iz z.k.ul. X k.o. X, a nakon što javni bilježnik na sporazum stavi klauzulu ovršnosti. Isto tako odredbom čl. 7. određeno je da ukoliko ovršenik zakasni s ispunjenjem sporazumom osigurane tražbine, ovrhovoditelj ima pravo naplatiti se prodajom založene nekretnine, nakon što javni bilježnik na sporazum stavi klauzulu ovršnosti po prethodno postavljenom zahtjevu predlagatelja osiguranja, tj. ovrhovoditelja za isplatu njegove dospjele tražbine navedene tim istim sporazumom. Obzirom da navedeni sporazum osim izjave ovršenika da je suglasan s osnivanjem založnog prava, sadrži i njegovu suglasnost da se na temelju te solemnizirane privatne isprave može neposredno tražiti ovrha na nekretnini radi naplate osigurane tražbine, nakon njene dospjelosti (sadrži klauzulu intabulandi exequiuendi), te da sadrži sve zakonom predviđene uglavke iz čl. 54. ZJB-a, taj Sporazum ima snagu ovršnosti, a isticanje datuma kada je ovršenik primio rješenje o uknjižbi ovršnog založnog prava nije pravno relevantno u ovom ovršnom predmetu, niti utječe na pravilnost primjene materijalnog prava. Iz navedenog razloga, prema stajalištu ovog suda neosnovani su i žalbeni razlozi u kojima žalitelj ističe da je ovršni prijedlog ovrhovoditelja trebalo odbaciti kao preuranjen, jer podnošenje žalbe protiv zemljišnoknjižnog rješenja kraj činjenice da je u zemljišnim knjigama uknjiženo pravo zaloga temeljem tog istog Sporazuma zakonitost prvostupanjskog rješenja ne dovodi u pitanje.

Napomena:

U vrijeme nastanka ove zbirke, autorima je bilo dostupno samo obrazloženje odluke.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI
Poslovni broj: **Gž-l352/03-3**

Sve dok klauzula ovršnosti ovršne isprave ne bude pravomoćno ukinuta, takva isprava ispunjava uvjete iz čl. 23. Ovršnog zakona potrebne za ovrhu.

R J E Š E N J E

Županijski sud u Rijeci u vijeću sastavljenom od sudaca Milene Vukelić Margan, kao predsjednika vijeća, te Vlade Skorupa i Filke Pejković, kao članova vijeća, u izvanparničnom predmetu predlagatelja P. K. iz R., D. broj 2, zastupanog po punomoćniku V. A., odvjetniku iz R., protiv predloženika javnog bilježnika J. B. iz R., radi ukidanja javnobilježničkog akta i potvrde ovršnosti, rješavajući žalbu predlagatelja, izjavljenu protiv rješenja Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj R-II-776/ol od 10. travnja 2oo2. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 28. travnja 2004. godine

r i j e š i o j e

Odbija se žalba predlagatelja kao neosnovana i p o t v r đ u j e rješenje Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj R-II-776/0l od l0. travnja 2002. godine.

Obrazloženje

Rješenjem suda prvog stupnja odbačen je kao nedopušten prijedlog predlagatelja za ukidanje javno-bilježničkog akta i potvrde ovršnosti sporazuma o prijenosu upisanog vlasništva na nekretninama, sklopljenog između I. B. iz R. i M. D. iz D., zastupane po staratelju za poseban slučaj J. J. iz D., a izdane po javnom bilježniku J. B. iz Rijeke, dana 3o. listopada l998. godine.

Protiv tog rješenja žali se predlagatelj, te se poziva na bitnu povredu odredaba parničnog postupka, kao žalbenog razloga iz odredbe čl. 353 st. l toč. l Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/ol i ll7/o3-dalje ZPP).

U žalbi ističe da je predsjednik prvostupanjskog suda u obrazloženju pobijanog rješenja trebao objasniti razloge zbog kojih je donio odluku kao u izreci pobijanog rješenja. Na taj način nije postupio sukladno odredbi čl. 338 ZPP-a, te u tome vidi povredu odredaba parničnog postupka.

Predlaže da se pobijano rješenje ukine, te predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Žalba predlagatelja nije osnovana.

Sud prvog stupnja nakon uvida u sporazum o prijenosu upisanog vlasništva na nekretninama od 3o. listopada l998. godine, rješenje Zemljišno-knjižnog odjela Općinskog suda u Crikvenici, rješenje Porezne uprave-Ispostave Crikvenica, ugovor

o kupoprodaji nekretnina od 9. kolovoza 2ool. godine, rješenje Ministarstva rada i socijalne skrbi, te zemljišno-knjižni izvadak za z.k.ul.br. 346 k.o. Sveti Jakov, utvrđuje da predsjednik Općinskog suda u Rijeci nije nadležan za provođenje postupka radi ukidanja javnobilježničkog akta i potvrde ovršnosti, jer da se ne radi o situaciji predviđenoj odredbama čl. 34 i lo8 Zakona o javnom bilježništvu tj. o nepoduzimanju službene radnje javnog bilježnika ili nepoduzimanja radnje javnog bilježnika u skladu sa zakonom ili zbog toga što odugovlači s njenim poduzimanjem, pa da istom predsjednik suda rješenjem mora narediti poduzimanje službene radnje.

Ispravno je postupio prvostupanjski sud kada je odbacio prijedlog predlagatelja kao nedopušten. Postupanje predsjednika suda sukladno odredbama čl. 34 i lo8 Zakona o javnom bilježništvu predviđeno je po pritužbi zbog uskrate službene radnje od strane javnog bilježnika ili kada predsjednik suda rješenjem treba narediti javnom bilježniku da poduzme traženu službenu radnju. Prema odredbi čl. 33 st. 2 Ovršnog zakona (NN 57/96 i 29/99, 42/00, l73/o3 - dalje OZ) potvrdu ovršnosti daje sud, odnosno tijelo koje je odlučivalo o tražbini u prvom stupnju. Prema odredbi narednog stavka istog čl. potvrdu ovršnosti za izdavanje kada nisu bili ispunjeni zakonski uvjeti, ukinuti će rješenjem isti sud, odnosno isto tijelo na prijedlog predlagatelja ili po službenoj dužnosti. Iz tog razloga ispravno je postupio predsjednik suda prvog stupnja kada je odbacio prijedlog predlagatelja kao nedopušten.

Uz navedeno, treba napomenuti da sve dok klauzula ovršnosti ovršne isprave ne bude pravomoćno ukinuta, takva isprava ispunjava uvjete iz čl. 23 OZ-a potrebne za ovrhu.

Iz navedenih razloga, valjalo je pozivom na odredbu čl. 38o toč. 2 ZPP-a odbiti žalbu predlagatelja i donijeti odluku u izreci rješenja.

U Rijeci, dana 28. travnja 2004. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VARAŽDINU
OVR-706/03

Ovjerena preslika kupoprodajnog ugovora je isprava podobna za upis ovršenikovih prava u zemljišnoj knjizi, te na temelju takve isprave sud može dopustiti ovrhu i na nekretninama koje su predmet kupoprodajnog ugovora.

Općinski sud u Varaždinu po sucu toga suda Gordani Kliček - Horvat, kao sucu pojedincu u ovršnom predmetu ovrhovoditelja mr I.K. iz V., zastupan po punomoćniku mr. M.P., odvjetniku iz V., protiv ovršenika M.B. i M.B.2 iz H., zastupani po punomoćnicima OD P. i Š., odvjetnicima iz V., radi ovrhe na nekretnini ovršenika, izvan ročišta dana 22. listopada 2004. godine

r i j e š i o j e

I. Na temelju pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Varaždinu broj P-687/00 od 21.03.2003. godine, koja je potvrđena presudom Županijskog sudaru Varaždinu broj Gž-567/03-2 od 09.06.2003. godine, na prijedlog ovrhovoditelja mr. I.K. iz V., određuje se ovrha protiv ovršenika M.B. i M.B.2 iz H., radi naplate novčane tražbine u iznosu od 8.228,12 EUR-a u protuvrijednosti u kunama prema prodajnom tečaju VA.B.d.d., V., na nekretnini ovršenika i to:

- čkbr. ****/9 kuća za odmor P.v. sa 52 m^2, dvorište za odmor P.v. sa 103 m^2, oranica za odmor P.v. sa 403 m^2 i voćnjak P.v. sa 592 m^2, upisana u z.k. ul. **** k.o. V.2.

II. Ovrha će se provesti zabilježbom ovrhe u zemljišnim knjigama, utvrđenjem vrijednosti nekretnine, njenom prodajom i namirenjem ovrhovoditelja iz iznosa dobivenog prodajom u visini njegove tražbine.

III. Nalaže se Zemljišno - knjižnom odjelu Općinskog suda u Varaždinu da izvrši upis zabilježbe ovrhe.

Obrazloženje:

Sud je donio rješenje o ovrsi broj Ovr-706/03-5 od 01.12.2003. godine, kojim je odredio ovrhu na nekretninama ovršenika upisanim u z.k.ul. *** k.o. K. i na nekretninama upisanim u z.k. ul. **** k.o. V.2, radi naplate novčane tražbine temeljem ovršne isprave.

Povodom žalbe ovršenika, Županijski sud u Varaždinu donio je rješenje kojim se djelomično odbija žalba ovršenika kao neosnovana i djelomično se potvrđuje rješenje o ovrsi u dijelu kojim je određena ovrha na nekretninama ovršenika upisanim u z.k. ul. *** k.o. K., te je djelomično usvojena žalba i ukinuto rješenje o ovrsi u dijelu kojim je određena ovrha na nekretninama upisanim u z.k. ul. **** k.o. V.2, te je u tom dijelu predmet vraćen na ponovni postupak.

Nakon što je pun. ovrhovoditelja primio rješenje Županijskog suda u Varaždinu, dostavio je podnesak kao i ugovor o kupoprodaji nekretnina upisanih u z.k. ul. **** k.o. V.2, kao i potvrdu Ministarstva financija, Porezna uprava, Ispostava V., a iz kojeg proizlazi da je preslik ugovora vjeran ugovoru koji se nalazi u Poreznoj upravi, Ispostava V.. Ovrhovoditelj je u svojem podnesku objasnio, da ovjereni ugovor nije mogao dobiti kod javnog bilježnika, jer da isti drži takvu dokumentaciju tri godine, te da ne može dati ovjeru. Međutim javni bilježnik je obavijestio ovrhovoditelja, da se original ili ovjereni preslik originala nalazi kod Porezne uprave ili da se nalazi u Uredu za katastar. Nakon toga ovrhovoditelj se obratio Poreznoj upravi, Ispostava V. s molbom za ovjeru navedenog ugovora o kupoprodaji nekretnina, budući da se original nalazi kod njih. Porezna uprava svojom potvrdom od 28.02.2004. godine, potvrdila je da je preslik ugovora, koji se nalazi u Poreznoj upravi, Ispostava V., istovjetan ugovoru koji se prilaže..

Nakon uvida u potvrdu Porezne uprave, Ispostava V., sud je zaključio da je ovrhovoditelj podnio ispravu koja je podobna za upis ovršenikova prava temeljem čl. 77. st. 2. Ovršnog zakona. Sud smatra da je potvrdom Porezne uprave, Ispostava V. dokazao da postoji izvornik isprave temeljem koje se može izvršiti upis u zemljišne knjige.

Prema tome, sud je temeljem čl. 77. st. 2. zaključio da je ovrhovoditelj dostavio ispravu sa potvrdom da je preslik citiranog ugovora o kupoprodaji nekretnina vjeran originalu, dakle da postoji isprava koja je podobna za upis ovršenikovih prava u zemljišnim knjigama. Stoga je sud mogao odrediti ovrhu na nekretninama na kojima ovršenik još nije upisan kao vlasnik tih nekretnina, ali je vidljivo iz citiranog ugovora da su ovršenici vlasnici tih nekretnina temeljem kupnje, a o čemu postoji navedeni ugovor, a koji original postoji u Poreznoj upravi, Ispostava V..

Stoga je sud donio odluku kao u izreci u pogledu nekretnina koje su upisane u z.k. ul. **** k.o. V.2.

U Varaždinu, 22. listopada 2004.g.

Komentar J.B.
U konkretnom slučaju ne radi se o preslici koju je po odredbama Zakona o javnom bilježništvu ovjerio javni bilježnik, već je Porezna uprava izdala potvrdu kojom je potvrdila da je preslik ugovora istovjetan ugovoru koji se nalazi u Poreznoj upravi. S tim u vezi, upitno je da li takva potvrda može zamijeniti ovjerovljeni prijepis isprave u smislu odredbe članka 26. Zakona o zemljišnim knjigama, posebno kada se uzme u obzir da u nadležnosti Porene uprave nije i ovjeravanje potpisa, prijepisa i preslika. pitanje je naime, da li se stvarno radi o ispravi podobnoj za zemljišno knjižni upis.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJEKI SUD U RIJECI
Gž-942/06-2

Suglasnost o zapljeni plaće sadržana u Ugovoru ima značaj obične ovršne klauzule i isprava nema svojstvo pravomoćnog rješenja o ovrsi, a tek da je ista dana u posebnoj ispravi imala bi pravni učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi.

R J E Š E N J E

Županijski sud u Rijeci po sucu Ivanki Maričić Orešković kao sucu pojedincu u ovršnom predmetu ovrhovoditelja P.B. Z. protiv ovršenice J.P. radi naplate rješavajući žalbu ovrhovoditelja protiv rješenja Općinskog suda u Rijeci od 30. studenoga 2005. godine posl.broj Ovr-3977/05 dana 18. travnja 2007. godine

r i j e š i o j e

U k i d a s e rješenje suda prvog stupnja i predmet vraća istom sudu na ponovni postupak.

- Obrazloženje -

Rješenjem suda prvog stupnja isti se oglasio nenadležnim za postupanje u predmetnoj ovršnoj stvari te je prijedlog za ovrhu odbacio.

Protiv navedenog rješenja žali se ovrhovoditelj zbog žalbenog razloga pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.
U žalbi ističe da je pogrešno stajalište prvostupanjskog suda kada je prijedlog za ovrhu odbacio smatrajući da je nenadležan

za postupanje u predmetnoj ovršnoj stvari. Tvrdi da suglasnost o zapljeni plaće sadržano u ugovoru nema značaj rješenja o ovrsi već samo značaj ovršne klauzule a da bi ista mogla imati značaj rješenja o ovrsi mora biti dana u posebnoj ispravi.

Predlaže da ovaj sud ukine pobijano rješenje i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovni postupak.

Žalba je osnovana.

Sud prvog stupnja utvrđuje da he ovrhovoditelj podnio prijedlog za ovrhu temeljem ovršne isprave, suglasnosti o zapljeni plaće ovršenika na novčanoj tražbini ovršenika, ovršenikovoj plaći. Utvrđuje a uvidom u ovršnu ispravu Ugovor o kreditu 00599-... da predmetni ugovor u članku 7. sadrži suglasnost o zapljeni plaće iz članka 178. Ovršnog zakona (NN 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05 - u nastavku OZ), te da je na javnobilježničkoj ispravi potpis ovršenika ovjeren od strane javnog bilježnika D.D. pod posl.brojem OU-99/03 te da isprava sadrži klauzulu pravomoćnosti.

Smatra sud, a cijeneći sadržaj odredbe članka 178. stavak 1,2 i 4 OZ-a da nije nadležan odrediti i provesti predloženu ovrhu pa temeljem odredbe članka 1 i članka 19 st. 1 OZ-a u svezi članka 16 stavak 1 i 2 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01 i 117/03 - dalje ZPP) donosi pobijano rješenje.

Pogrešan je navedeni zaključak suda prvog stupnja.

Prijedlog za ovrhu podnesen je dana 8. studenoga 2005. godine kada je u primjeni bio Zakon o izmjenama i dopunama OZ-a (NN 88/05) te je odredbom članka 123 stavak 1 istoga propisano da će se odredbe ovog Zakona primjenjivat u ovršnim postupcima i postupcima osiguranja pokrenutim nakon njegova stupanja na snagu. Odredbom članka 82 ZID OZ-u 88/05 izmijenjena je odredba članka 178 st. 1 OZ-a na način da dužnik može ovjerovljenom ispravom dati suglasnost da se radi naplate tražbine vjerovnika zaplijeni njegova plaća u cijelosti ili djelomično i da se isplate obavljaju izravno vjerovniku na način određen u toj ispravi. Takva isprava izdaje se u jednom primjerku, ima značenje pravnog posla iz članka 72 stavak 1 ovog Zakona, te pravni učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi. U konkretnom slučaju ovršnu ispravu predstavlja Ugovor o kreditu broj 00599-... od 23. siječnja 2003. godine gdje je u članku 7 sadržana suglasnost o zapljeni plaće međutim predmetna isprva sačinjena je u vrijeme OZ-a (NN 57/96, 29/99, 42/00) pa takva izjava dužnika ima značaj obične ovršne klauzule i isprava nema svojstvo pravomoćnog rješenja o ovrsi, a tek da je ista dana u posebnoj ispravi imala bi pravni učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi. Stoga je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da je apsolutno nenadležan odrediti i provesti ovrhu po predmetnom prijedlogu.

Slijedom obrazloženog valjalo je uvaženjem žalbe ovrhovoditelja ukinuti pobijano rješenje i premet vratiti sudu prvog stupnja na ponovan postupak temeljem odredbe članka 380 točka 3 ZPP-a u svezi članka 19 stavak 1 OZ-a.

U Rijeci, 18. travnja 2007. godine.

Komentar J.B.

Ovim je potvrđen stav Upravnog odbora HJK koji se istina odnosio na običnu zadužnicu sadržanu u ugovoru, međutim u biti se radi o istome.

VII. NADLEŽNOST U OVRŠNOM POSTUPKU

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **Gr-575/00-2**

Kako u konkretnom slučaju ovrha nije dozvoljena temeljem odluke trgovačkog suda niti temeljem vjerodostojne isprave već je dozvoljena temeljem javnobilježničkog akta kao izvršne isprave, za postupanje u ovom predmetu nadležan je općinski sud u smislu odredbe čl. 16. st. 1. toč. 3a. ZS prema kojoj općinski sudovi rješavaju ovršne predmete ako njihovo rješavanje nije povjereno drugom sudu.

RJEŠENJE

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Stanka Jesenkovića kao predsjednika vijeća, te Vladimira Drakulića i dr. Ivana Kaladića kao članova vijeća, u ovršnom predmetu ovrhovoditelja R. d.d. za trgovinu N., koga zastupa punomoćnik G. T., protiv tuženika P. d.d. za trgovinu i usluge D. M., koga zastupa M. D., odvjetnik u O., radi ispražnjenja i predaje u posjed nekretnine, rješavajući sukob nadležnosti između Općinskog suda u Donjem Miholjcu koji se oglasio stvarno nenadležnim rješenjem od 25. listopada 1999. godine broj Ovr-694/99-18 i Trgovačkog suda u Osijeku koji je taj sukob izazvao dopisom od 24. srpnja 2000. godine broj Ovr-683/99-20, u sjednici održanoj dana 14. studenog 2000. godine,

riješio je:

Za postupanje u ovom predmetu nadležan je Općinski sud u Donjem Miholjcu.

Obrazloženje

Kod Općinskog suda u Donjem Miholjcu pokrenut je ovršni postupak temeljem prijedloga za ovrhu ovrhovoditelja R. d.d. za trgovinu N. protiv ovršenika P. d.d. za trgovinu i usluge D.M., radi ispražnjenja i predaje u posjed nekretnine temeljem sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva od 18. rujna 1998. godine broj OU-448/1-9, javnobilježničkog zapisnika javnog bilježnika Z.Š. u N. od 19. travnja 1999. godine broj OU-531/99 i rješenja Općinskog suda u Donjem Miholjcu od 21. travnja 1999. godine broj Z-397/99.

Općinski sud u Donjem Miholjcu donio je rješenje o ovrsi 11. lipnja 1999. godine kojim je odredio predloženu ovrhu, a ovršenik je protiv toga rješenja izjavio žalbu.

Rješenjem od 25. listopada 1999. godine broj Ovr-694/99 Općinski sud u Donjem Miholjcu oglasio se stvarno nenadležnim pozivom na odredbu čl. 19. toč. 6. Zakona o sudovima (3/94, 100/96, 131/97 - dalje ZS) a nakon pravomoćnosti toga rješenja predmet je ustupio Trgovačkom sudu u Osijeku koji smatra da je stvarno nadležan za postupanje u ovom predmetu.

Trgovački sud u Osijeku je dopisom od 24. srpnja 2000. godine broj Ovr-683/99-20 upućenom ovom sudu izazvao sukob nadležnosti smatrajući da je za postupanje u ovom predmetu stvarno nadležan Općinski sud u Donjem Miholjcu.

Za postupanje u ovom predmetu nadležan je Općinski sud u Donjem Miholjcu.

Ovrha je dozvoljena temeljem sporazuma stranaka od 18. rujna 1998. godine radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva i aneksa toga sporazuma od 24. rujna 1998. godine, solemniziranih od strane javnog bilježnika koji je 19. travnja 1999. godine na zahtjev ovrhovoditelja sačinio zapisnik o posvjedočenju činjenica s potvrdom.

Prema odredbi čl. 54. st. 1. Zakona o javnim bilježnicima (“Narodne novine”, broj 78/93 i 29/94) javnobilježnički akt je izvršna isprava ako je u njemu utvrđena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i da sadrži izjavu obveznika o tome da se na temelju tog akta može nakon dospjelosti obveze neposredno provesti prisilno izvršenje. Nalazeći da su u

konkretnom slučaju te pretpostavke ispunjenje, Općinski sud u Donjem Miholjcu je kao ovršni sud javnobilježničkom aktu priznao svojstvo ovršne isprave.

Prema odredbi čl. 19. toč. 5. ZS trgovački sudovi rješavaju i provode ovrhe odluka koje su donijeli u prvom stupnju, a prema odredbi toč. 6. istog zakonskog članka ti sudovi određuju i provode ovrhe na temelju vjerodostojne isprave u pravnim stvarima iz st. 1. toč. 1. toga članka.

Kako u konkretnom slučaju ovrha nije dozvoljena temeljem odluke trgovačkog suda niti temeljem vjerodostojne isprave već je dozvoljena temeljem javnobilježničkog akta kao izvršne isprave, za postupanje u ovom predmetu nadležan je općinski sud u smislu odredbe čl. 16. st. 1. toč. 3a. ZS prema kojoj općinski sudovi rješavaju ovršne predmete ako njihovo rješavanje nije povjereno drugom sudu. Kako rješenje ovrhe u konkretnom slučaju nije povjereno nekom drugom sudu, za njezino rješavanje nadležan je općinski sud.

Stoga je riješeno da je za postupanje u ovom predmetu nadležan Općinski sud u Donjem Miholjcu (čl. 23. st. 2. Zakona o parničnom postupku - "Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99 u vezi čl. 19. st. 1. Ovršnog zakona - "Narodne novine", broj 57/96, 29/99).

U Zagrebu, 14. studenog 2000. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **Gr1 121/04-2**

Ovršni postupak se, nakon ukidanja rješenja o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha, nastavlja u smislu odredbi iz čl. 54. OZ kao postupak povodom prigovora protiv platnog naloga samo u slučaju kada je rješenje o ovrsi doneseno temeljem vjerodostojne isprave. U konkretnom slučaju ovrha je predložena na temelju ovršne isprave, a ne na temelju vjerodostojne isprave. Javnobilježnički akt ima u smislu čl. 54. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" br. 78/93 i 29/94) značaj ovršne isprave, a među taksativno navedenim ovršnim ispravama u čl. 21. OZ jest i ovršna javnobilježnička isprava.

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu po sucu Tomi Gložiniću, u ovršnom predmetu ovrhovoditelja W. d.o.o. u stečaju, Z., protiv ovršenika M. K. iz N. M., kojeg zastupa N. B., odvjetnik iz N. M., radi podmirenja novčane tražbine pljenidbom ovršenikove plaće, odlučujući o sukobu stvarne nadležnosti između Općinskog suda u Novom Marofu, koji se proglasio stvarno nenadležnim i predmet ustupio Trgovačkom sudu u Zagrebu, kao stvarno i mjesno nadležnom sudu svojim rješenjem od 9. travnja 2003. godine broj Ovr-94/03-9 i Trgovačkog suda u Zagrebu, koji je izazvao sukob stvarne nadležnosti i predmet dostavio ovome sudu uz dopis od 12. ožujka 2004. godine broj P-162/04, dana 13. listopada 2004. godine,

r i j e š i o j e:

Za postupanje u ovom predmetu nadležan je Općinski sud u Novom Marofu.

Obrazloženje

Općinski sud u Novom Marofu je svojim rješenjem od 9. travnja 2003. godine broj Ovr-94/03-9 stavio izvan snage svoje rješenje o ovrsi od 8. ožujka 2003. godine broj Ovr-94/03 i predmet ustupio Trgovačkom sudu u Zagrebu, kao stvarno i mjesno nadležnom sudu. Svoje rješenje obrazlaže time da je rješenje o ovrsi donijeto na temelju vjerodostojne isprave protiv kojeg rješenja o ovrsi je ovršenik podnio žalbu, koja se smatra prigovorom protiv rješenja o ovrsi u smislu čl. 11. Ovršnog zakona, zbog čega je sud postupio prema odredbi čl. 54. st. 2. Ovršnog zakona, a kako je ovrhovoditelj u stečaju na temelju odredbe čl. 19. Zakona o sudovima smatra da je za postupanje nadležan Trgovački sud u Zagrebu.

Izazivajući sukob stvarne nadležnosti i dostavljajući predmet ovome sudu radi odluke, Trgovački sud u Zagrebu navodi da se u

ovom predmetu ne radi o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave, već o ovrsi na temelju ovršne javnobilježničke isprave prema odredbi čl. 21. Ovršnog zakona. Protiv rješenja o ovrsi ovršenik je izjavio žalbu, po kojoj Općinski sud u Novom Marofu nije postupio u smislu odredbi Ovršnog zakona, već je donio rješenje prema odredbi čl. 54. st. 2. Ovršnog zakona. Pored toga, nema atrakcije stvarne nadležnosti u ovršnom postupku. Zbog toga predlaže da ovaj sud prema odredbi čl. 23. st. 2. ZPP odluči o nastalom sukobu stvarne nadležnosti.

Odlučujući o nastalom sukobu stvarne nadležnosti prema odredbi čl. 23. st. 2. i 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99 i 117/03, dalje ZPP) ovaj sud smatra da je za postupanje u ovom predmetu nadležan Općinski sud u Novom Marofu.

U pravu je Trgovački sud u Zagrebu, kada navodi da u ovom ovršnom postupku rješenje o ovrsi nije donijeto na temelju vjerodostojne isprave, već na temelju ovršne isprave, koju čini javnobilježnička isprava.

Prema čl. 19. toč. 5. Zakona o sudovima ("Narodne novine" br. 3/94, 100/96, 131/97 i 129/00) trgovački sudovi određuju i provode ovrhu odluka koje su donijeli u prvom stupnju.

U konkretnom slučaju ovrha je određena temeljem javnobilježničke isprave, tj. solemniziranog Ugovora o kupoprodaji i kreditu br. ..., a ne na temelju odluke trgovačkog suda. Stoga je u smislu odredbe čl. 16. st. 1. toč. 3 a. Zakona o sudovima za određivanje i provedbu ovrhe stvarno nadležan općinski sud.

Općinski sud u Novom Marofu je rješenjem broj: Ovr-94/03 od 9. travnja 2003. godine odlučio da će se "Postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga", ali prema pravnom shvaćanju ovog suda time ovaj ovršni postupak nije postao parnični postupak.

Ovršni postupak se, nakon ukidanja rješenja o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha, nastavlja u smislu odredbi iz čl. 54. OZ kao postupak povodom prigovora protiv platnog naloga samo u slučaju kada je rješenje o ovrsi doneseno temeljem vjerodostojne isprave. U konkretnom slučaju ovrha je predložena na temelju ovršne isprave, a ne na temelju vjerodostojne isprave. Javnobilježnički akt ima u smislu čl. 54. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" br. 78/93 i 29/94) značaj ovršne isprave, a među taksativno navedenim ovršnim ispravama u čl. 21. OZ jest i ovršna javnobilježnička isprava.

Osim toga, rješenjem o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave sud (1) nalaže ovršeniku da u roku od osam dana, a u mjeničnim i čekovnim sporovima u roku od tri dana od dana dostave rješenja, namiri tražbinu zajedno s odmjerenim troškovima, i (2) određuje ovrhu radi prisilne naplate tih tražbina (čl. 37. st. 2. OZ). U konkretnom slučaju rješenjem o ovrsi broj Ovr-538/02 od 5. prosinca 2002. godine samo je određena ovrha, a u njemu nije sadržana odluka kojom se nalaže ovršeniku da u roku od osam dana namiri tražbinu. Nema dakle kondemnatorne odluke koja po svojoj pravnoj prirodi predstavlja platni nalog, pa postupak nije moguće nastaviti kao povodom prigovora protiv platnog naloga. U tom postupku sud u odluci o glavnoj stvari odlučuje da li će platni nalog u cijelosti ili djelomično održati na snazi ili ukinuti (čl. 451. st. 4. ZPP), a u ovom slučaju nema platnog naloga.

Stoga Općinski sud Novom Marofu ne može ovršni postupak koji se vodi na temelju ovršne isprave "pretvoriti" u parnični i nakon toga predmet ustupiti Trgovačkom sudu u Zagrebu. Unatoč takvoj odluci postupak je i dalje ostao ovršni, pri čemu treba reći da u ovršnom postupku ne dolazi do atrakcije stvarne nadležnosti zbog toga što je nad jednom od stranaka otvoren stečajni postupak kao što je to slučaj u parničnom postupku (čl. 34.b toč. 5. ZPP).

Zbog toga je odlučeno kao u izreci temeljem čl. 23. st. 2. i 3. ZPP.

U Zagrebu, 13. listopada 2004. godine.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI
Gž-2899/07

Određivanje mjesne nadležnosti u ovršnom postupku u okviru odredbe članka 54. OZ-a nije u koliziji s odredbom članka 20. ZPP-a niti je za takvu odluku suda prvog stupnja potreban prigovor ovršenika, jer je sud kojem je podnesen prigovor protiv rješenja o ovrsi protiv vjerodostojne isprave dužan staviti izvan snage rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha i ukinuti provedene radnje, a postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga i konačno ako za to nije mjesno nadležan dostaviti predmet nadležnom sudu, upravo na čin kako to određuje članak 54. stavak 2 OZ-a.

R E P U B L I K A H R V A T S K A

R J E Š E N J E

Županijski sud u Rijeci, po sucu mr. sc. Vladi Skorupu kao sucu pojedincu, u ovršnom predmetu ovrhovoditelja x d.d. Rijeka, protiv ovršenice E. iz P., zastupana po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva, iz Rijeke, radi naplate, rješavajući žalbu ovršenice izjavljenu protiv rješenja Općinskog suda u Rijeci poslovni broj Ovrv-970/06 od 24. siječnja 2007. godine, dana l7. svibnja 2007. godine

r i j e š i o j e

Odbija se žalba ovršenice kao neosnovana i p o t v r đ u j e rješenje Općinskog suda u Rijeci poslovni broj Ovrv-970/06 od 24. siječnja 2007. godine u točci III. izreke.

Obrazloženje

Rješenjem suda prvog stupnja u točci I. izreke stavljeno je izvan snage rješenje o ovrsi javnog bilježnika x iz Rijeke od l. lipnja 2006. godine u točci II. izreke, te su ukinute provedene radnje. Točkom II. izreke pobijanog prvostupanjskog rješenja određeno je da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga, dok se točkom III izreke predmet ustupa stvarno i mjesno nadležnom Općinskom sudu u Biogradu na moru.
Protiv točke III. izreke prvostupanjskog rješenja kojom se predmet ustupa stvarno i mjesno nadležnom Općinskom sudu u Biogradu na Moru žalbu podnosi ovršenica, …

U svojoj žalbi ističe da je prvostupanjski sud donošenjem odluke kojom se predmet ustupa stvarno i mjesno nadležnom Općinskom sudu u Biogradu na moru, počinio bitnu povredu odredaba postupka, jer da nitko od stranaka nije stavio prigovor mjesne nenadležnosti na koju prvostupanjski sud ne pazi po službenoj dužnosti, već samo na prigovor ovršenika odnosno tuženika. Kako ovršenica nije prigovorila mjesnoj nenadležnosti Općinskog suda u Rijeci, za žaliteljicu nema dvojbe da se prvostupanjski sud nije mogao oglasiti mjesno nenadležnim, jer njegova stvarna i mjesna nadležnost proizlaze iz odredbe članka 252 j. OZ-a…
Prema odredbi članka 252 b. stavak l. OZ-a prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave ovrhovoditelj može podnijeti javnom bilježniku po svom izboru i od njega zatražiti da donese rješenje o ovrsi na temelju takve isprave, pri čemu je javni bilježnik kojem je podnesen pravodoban i dopušten prigovor protiv rješenja koje je izdao dužan spis radi provedbe postupka u povodu prigovora proslijediti nadležnom sudu iz članka 252 j. OZ-a koji će u povodu takva prigovora donijeti odluke iz članka 53. i 54. OZ-a. Tom odredbom članka 252 j. stavak l. OZ-a, na koju se žaliteljica poziva u žalbi određuje se stvarno nadležan Općinski sud prema sjedištu javnog bilježnika kojem je podnesen prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave ili koji je donio rješenje o ovrsi na temelju takve isprave. Međutim navedena zakonska odredba upućuje na nadležni Općinski sud koji će u smislu odredbi članka 53. i članka 54. OZ-a odlučiti o pravodobnom i dopuštenom prigovoru uloženom protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave koje je donio javni bilježnik u okviru svoje nadležnosti.
Protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave, svaki ovršenik može podnijeti prigovor u roku od 8 dana, prema članku 53. stavak l. OZ-a, pri čemu je sud kojem je prigovor podnesen u skladu s člankom 54. stavak 2. OZ-a ukoliko se rješenje o ovrsi pobija u cijelosti kao što je to u ovom slučaju riječ, dužan staviti izvan snage rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha i ukinuti povedene radnje, a ako za to nije mjesno nadležan, predmet dostaviti nadležnom sudu. Navedeni slijed zakonskih odredbi upućuju nas na članak 46. stavak l. i članak 47. stavak l ZPP-a, prema kojima je za suđenje nadležan opće mjesno nadležni sud za tuženika ukoliko zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost kojeg drugog suda, pri čemu je opće mjesno nadležan onaj sud na čijem području tuženik ima prebivalište.

Uz navedeno treba cijeniti da iako je prebivalište ovršenice naznačeno u prijedlogu na adresi x, Rijeka, da je ona ovršno rješenje nakon niza neuspjelih pokušaja dostave, a po prethodno pribavljenom podatku o prebivalištu od strane Policijske uprave zadarske, Policijske postaje Biograd prema kojem je njezino prebivalište na adresi Ž., Općina Pašman, primila na toj adresi. Iz navedenih razloga potpuno neosnovano žaliteljica u žalbi ističe bitnu povredu odredaba postupka jer prvostupanjski sud donoseći odluku o ustupanju predmeta stvarno i mjesno nadležnom Općinskom sudu u Biogradu na moru, sukladno članku 2. Zakona o područjima i sjedištima sudova, nije povrijedio koju od bitnih povreda odredaba parničnog niti ovršnog postupka, već je odlučujući o mjesnoj nadležnosti u okviru članka 54. stavak 2. OZ-a donio odluku kojom se predmet ima ustupiti stvarno i mjesno nadležnom Općinskom sudu u Biogradu na moru. Određivanje mjesne nadležnosti u ovršnom postupku u okviru odredbe članka 54. OZ-a nije u koliziji s odredbom članka 20. ZPP-a niti je za takvu odluku suda prvog stupnja potreban prigovor ovršenika, jer je sud kojem je podnesen prigovor protiv rješenja o ovrsi protiv vjerodostojne isprave dužan staviti izvan snage rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha i ukinuti provedene radnje, a postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga i konačno ako za to nije mjesno nadležan dostaviti predmet nadležnom sudu, upravo na čin kako to određuje članak 54. stavak 2 OZ-a.

VIII. DOSTAVA

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U VARAŽDINU
GŽ-1569/05

Prema odredbi čl. 149 st. 1 ZPP-a dostavnica je potvrda o obavljenoj dostavi koju potpisuje primatelj, koji na njoj upisuje i datum primitka. Taj propis određuje na koji način se ispunjava dostavnica, ukoliko se pismeno po čl. 149 predaje drugoj osobi, a ne osobi kojoj se pismeno imalo dostaviti (st. 5 ZPP-a). Čl. 149 st. 8 ZPP-a određeno je da dostavljač, koji nije javni bilježnik svojim potpisom potvrđuje izvršenje dostave.

Županijski sud u Varaždinu, po sucu toga suda Lodeta Zlatku, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja T. o. d.d. podružnica Č. zastupan po punomoćniku T. J., odvjetniku iz V., protiv tuženika D. V. iz zastupan po punomoćniku Z. Ž., odvjetniku iz I., radi regresa isplaćene naknade štete, povodom žalbe tuženika, izjavljene protiv presude zbog ogluhe Općinskog suda u Ivancu br. P.266/05-3 od 16. lipnja 2005. g., dana 20. listopada 2005. g.

presudio je:

Odbija se kao neosnovana žalba tuženika te se potvrđuje presuda zbog ogluhe Općinskog suda u Ivancu br. P.266/05-3 od 16. lipnja 2005. g.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom obvezan je tuženik isplatiti tužitelju iznos od 3.876,31 kn uz zakonsku zateznu kamatu od 06. 04. 05. g. do isplate, te iznos od 82,01 kn uz zakonsku zateznu kamatu od 14. 04. 05. g. do isplate, time da stopa zakonske zatezne kamate iznosi 15 % godišnje, a obvezan je i na naknadu parničnog troška tužitelju u iznosu od 910,00 kn, sve u roku od 15 dana.

Pravovremeno podnesenom žalbom tuženik pobija prvostupanjsku presudu iz žalbenih razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava uz prijedlog da drugostupanjski sud prihvati žalbu tuženika, ukine pobijanu presudu i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba tuženika je neosnovana.

Prvostupanjski sud je donio presudu zbog ogluhe navodeći da je tuženiku dostavio tužbu na odgovor time da ga je obvezao dati odgovor u roku od 8 dana, u kojem roku tuženik nije dao odgovor na tužbu, radi čega je prvostupanjski sud temeljem odredbe **čl. 331 b st. 1 ZPP**-a donio presudu zbog ogluhe.

U žalbi tuženik navodi da mu nije dostavljena tužba na odgovor, odnosno da na dostavnici kojom se potvrđuje njegov primitak tužbe, dostavljene radi davanja odgovora na tužbu, nije njegov potpis, te na tu okolnost predlaže kao dokaze uvid u dostavnicu i saslušanje tuženika.

Iz sadržaja žalbe proizlazi da tuženik prvostupanjsku presudu pobija jedino zbog tvrdnje da mu tužba i poziv na davanje odgovora na tužbu nisu uredno dostavljeni, tj. da nije ispunjen uvjet za donošenje presude zbog ogluhe iz **čl. 331 b st. 1 toč. 1 ZPP**-a. Na tu okolnost tuženik, osim uvida u dostavnicu predlaže i njegovo saslušanje.

Prema odredbi **čl. 149 st. 1 ZPP**-a dostavnica je potvrda o obavljenoj dostavi koju potpisuje primatelj, koji na njoj upisuje i datum primitka. Taj propis određuje na koji način se ispunjava dostavnica, ukoliko se pismeno predaje drugoj osobi, a ne osobi kojoj se pismeno imalo dostaviti (**čl. 149 st. 5 ZPP**-a). **Čl. 149 st. 8 ZPP**-a određeno je da dostavljač, **koji nije javni bilježnik** svojim potpisom potvrđuje izvršenje dostave.

Predmetna dostavnica ima sve nužne sastojke koje određuje navedeni propis, time da je dostava izvršena putem plave dostavnice, predviđene za osobnu dostavu pismena (u smislu odredbe **čl. 142 st. 1** u vezi **čl. 284 st. 1 ZPP**-a kao i **čl. 206 st. 2 Sudskog poslovnika**). Dakle, predmetna dostavnica ne predstavlja dokaz da tuženiku tužba radi davanja odgovora na tužbu u određenom roku nije osobno dostavljena dana navedenog na dostavnici, nego naprotiv dokazuje da je takva dostava uredno izvršena. Pri tome treba navesti da se laičkom usporedbom potpisa tuženika na punomoći izdanoj njegovom punomoćniku (list

17 prvostupanjskog spisa) i spornog potpisa primatelja na navedenoj dostavnici treba zaključiti da se radi o identičnim potpisima. U tim okolnostima očito je neadekvatno predlaganje dokaza, kojim bi se uspješno osporila urednost navedene dostave uvid u samu dostavnicu, dok predlaganje saslušanja tuženika na tu okolnost predstavlja krajnje neobjektivan i u konkretnim procesnim okolnostima u osnovi nevjerodostojan dokaz za pobijanje urednosti dostave (tuženik ne predlaže radi utvrđenja istinitosti svojih činjeničnih tvrdnji niti saslušanje dostavljača, niti provođenje dokaza kojima bi se utvrdilo tko je primio spornu dostavu i kojima bi se pobijala činjenica njegovog osobnog potpisivanja dostavnice i sl.).

Radi navedenoga ovaj sud je ocjenio da tuženik žalbenim navodima nije doveo u sumnju vjerodostojnost predmetne dostavnice kao dokaza uručenja tužbe radi davanja odgovora, uz prvostupanjski poziv na davanje odgovora, a koji tuženik nije dao u roku koji mu je sud odredio (a niti kasnije).

Radi navedenoga ovaj sud je temeljem odredbe **čl. 380 toč. 2. ZPP**-a u vezi odbio žalbu tuženika kao neosnovanu i potvrdio pobijano rješenje.

U Varaždinu, 20. listopada 2005. g.

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
PŽ-5283/05

Odredba čl.8 OZ-a primjenjuje se i na fizičke osobe koje obavljaju određenu upisanu djelatnost, a prigovor ovršenika bi eventualno mogao biti osnova za odgovornost pošte zbog nezakonitog rada djelatnika te se može pokrenuti poseban postupak u kojem bi se utvrdilo da je došlo do nezakonitog postupanja prilikom vršenja dostave.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, po sucu Marini Unger Juranić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari ovrhovoditelja B. & B. snc, ***, P., Italija, koga zastupa Odvjetničko društvo A. & G. iz Z., protiv ovršenika Trgovački obrt «R.» iz Z., vl. S. P.-G. iz Z., koju zastupa punomoćnik M. B., odvjetnik u Z., radi 23.524,88 EUR-a, odlučujući o žalbi ovršenika protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu broj VII Ovrv-12874/04 od 4. srpnja 2005. godine, dana 20. rujna 2005. godine

riješio je

Odbija se žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu broj VII Ovrv-12874/04 od 4. srpnja 2005. godine.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem prvostupanjski sud je odbio prijedlog ovršenika za ukidanje potvrde pravomoćnosti. Prema obrazloženju sud prvog stupnja ističe da je ovršenik podneskom predložio ukidanje potvrde pravomoćnosti stavljene na rješenje o ovrsi tog suda posl. br. Ovrv-12874/04 od 26.1.2005. godine, navodeći da nije bila uredna dostava za ovršenika. Nakon provedenog dokaznog postupka, sud prvog stupnja je utvrdio uvidom u vraćenu dostavu za ovršenika (list 28 i 32 spisa) da je dostava rješenja o ovrsi pokušana na adresu koja je i točno sjedište ovršenika upisano u upisniku (Z. - list 31 spisa), stoga je u skladu s **čl. 8. st. 1. Ovršnog zakona** dostava rješenja o ovrsi izvršena putem oglasne ploče suda. Slijedom navedenog, kako je dostava rješenja o ovrsi bila putem oglasne ploče uredna, odbijen je prijedlog ovršenika za ukidanje klauzule pravomoćnosti.

Protiv tog rješenja žalbu je podnio ovršenik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog pogrešne primjene prava te predlaže da ovaj sud pobijano rješenje preinači ili isto ukine i vrati na ponovni postupak.

U žalbi u bitnome ističe da pobijano rješenje nije obrazloženo na valjani način, zatim da je sud pogrešno utvrdio da je dostava rješenja o ovrsi dva puta vraćena uz oznaku »obaviješten nije podigao pošiljku« te da na istima ne stoji da je primatelj obaviješten a da nije podigao pošiljku. Pored toga ističe da je dostava rješenja trebala biti izvršena sukladno **čl. 142. Zakona o parničnom postupku**, jer je riječ o rješenju protiv kojeg stranka ima pravo žalbe. Nadalje ističe da obavijest o prispijeću pošiljke nije ostavljena na adresi prebivališta vlasnika obrta u Z., te isto tako nije ostavljena niti u sjedištu obrta, a ovršenik je utvrdio da je dostavljač M. P. obavijest o prispijeću pošiljke ostavio u kasliću na nivou - 2 I. c. (gdje se nalaze svi kaslići lokala u istom centru), ali ne u kasliću ovršenika, već u kasliću S. c. R., te predlaže da se sasluša dostavljač i vlasnica obrta te prodavačice M. O. i J. Č.

Žalba ovršenika nije osnovana.

Ispitujući rješenje temeljem odredbe **članka 365. stavak 2.** i **članka 381. Zakona o parničnom postupku** ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01 i 117/03, nastavno: ZPP), a u svezi sa odredbom **članka 19. st. 1. Ovršnog zakona** ("Narodne novine" broj 57/96, 29/99 42/00 i 173/03, nastavno: OZ), u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka propisane odredbom **čl. 354. st. 2. toč. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a**, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da sud prvoga stupnja nije počinio niti jednu povredu postupka propisanu **čl. 354. st. 2. toč. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a**, u svezi **čl. 19. st. 1. OZ-a**, te da je pravilno primijenio materijalno pravo, a žalbeni razlozi na koje se poziva žalitelj ne dovode u pitanje zakonitost prvostupanjskog rješenja, slijedom čega je ono pravilno i zakonito.

Iz spisa proizlazi da je prvostupanjski sud, po prijedlogu ovrhovoditelja, donio dana 26.1.2005. godine rješenje o ovrsi (list 10-11 spisa), te da je isto rješenje dostavljano ovršeniku na adresu Z. (list 28 spisa), no isto je vraćeno s naznakom »obaviješten - nije podigao pošiljku», stoga je sud prvog stupnja u skladu s **čl. 8. st. 1. Ovršnog zakona** pozvao ovrhovoditelja da dostavi točnu adresu ovršenika u skladu s izvodom iz obrtnog registra (list 29 spisa), te je ovršenik isto dostavio (list 31 spisa). Sud prvog stupnja je potom ponovo izvršio dostavu Rješenja o ovrsi ovršeniku na adresu Z. (list 32 spisa), no isto je vraćeno s naznakom »obaviješten - nije podigao pošiljku«. Potom je sud prvog stupnja izvršio dostavu predmetnog rješenja ovršeniku putem oglasne ploče suda. Slijedom navedenog, rješenje o ovrsi je postalo pravomoćno dana 18.5.2005. godine i dostavljeno je na provedbu.

Dana 21.06.2005. godine ovršenik je podnio prigovor s prijedlogom za ukidanje klauzule pravomoćnosti, te je u tijeku postupka odbijen s tim prijedlogom iz razloga što je dostava poziva u skladu s **čl. 8. Ovršnog zakona**, i to putem oglasne ploče bila uredna za ovršenika.

Neosnovano ovršenik u žalbi ističe dostava rješenja o ovrsi nije dva puta vraćena s naznakom «obaviješten - nije podigao pošiljku«, jer je uvidom u spis (list 28 i 32 spisa) utvrđeno da je u oba slučaja dostava rješenja o ovrsi vraćena s otisnutom naznakom "obaviješten - nije podigao pošiljku". Slijedom navedenog pravilno je sud prvog stupnja utvrdio činjenično stanje u ovoj pravnoj stvari.

Temeljem **čl 19. st. 1. Ovršnog zakona** je određeno da se u ovršnom postupku i postupku osiguranja na odgovarajući način primjenjuju odredbe Zakona o parničnom postupku ako ovim ili drugim zakonom nije drukčije određeno. Dok je u **čl. 8. st. 1. istog Zakona** određeno da se pravnoj osobi koja je upisana u određeni sudski ili drugi upisnik dostava obavlja na adresu navedenu u prijedlogu. Ako dostava na adresu navedenu u prijedlogu ne uspije, dostava će se obaviti na adresu sjedišta upisanoga u upisnik. Ako dostava ne uspije ni na toj adresi, obavit će se isticanjem pisanog sastava koji je trebalo dostaviti na oglasnoj ploči suda. Smatrat će se da je dostava obavljena istekom osmoga dana od dana isticanja pisanog sastava na oglasnoj ploči. S tim da je u st. 2. istog članka određeno da se odredbe stavka 1. ovog članka primjenjuju i na fizičke osobe koje obavljaju određenu upisanu djelatnost (trgovci pojedinci, javni bilježnici, odvjetnici, liječnici itd.) kad se tim osobama dostava obavlja u vezi s tom djelatnošću. Slijedom navedenog, kako Ovršni zakon ima posebne odredbe o dostavi onda se iste primjenjuju u ovršnom postupku, stoga neosnovano ovršenik ističe u žalbi da se trebaju primijeniti odredbe Zakona o parničnom postupku o dostavi.

U pogledu navoda ovršenika da je jednom došlo do nepravilnog i nezakonitog rada dostavljača H. p. (iako je dostava rješenja o ovrsi za ovršenika vršena dva puta i oba puta se je dostava vratila s naznakom "obaviješten - nije preuzeo pošiljku"), isti bi mogli biti osnova za odgovornost H. p. zbog nepravilnog i nezakonitog rada njihovih djelatnika, a isto tako ovršenik može pokrenuti poseban postupak u kojem bi se utvrdilo da je oba puta došlo do nezakonitog postupanja prilikom vršenja dostave te da nisu postojali uvjeti za dostavu rješenja putem oglasne ploče.

Valjalo je, stoga, temeljem odredbe **članka 380. točke 2. ZPP-a**, a u svezi sa **člankom 19. stavak 1. Ovršnog zakona,** odbiti žalbu ovršenika kao neosnovanu i potvrditi rješenje prvostupanjskog suda.

U Zagrebu, 20. rujna, 2005. godine

IX. STEGOVNI POSTUPCI PROTIV JAVNIH BILJEŽNIKA

A) OBUSTAVLJENI POSTUPCI

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **I Kž 765/01-6**

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u javnobilježničkom disciplinskom vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa i javnog bilježnika Petra Žanka, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Gordane Korotaj, kao zapisničara, u disciplinskom predmetu protiv disc. opt. J. D., zbog disciplinskih prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 7. i dr. Zakona o javnom bilježništvu, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i disc. optuženika, podnesenim protiv presude javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Osijeku od 17. rujna 2001. godine, broj Kv-120/01, u sjednici održanoj dana 14. studenog 2005. godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

r i j e š i o j e:

I. Povodom žalbi državnog odvjetnika i disc. opt. J. D., a po službenoj dužnosti, obustavlja se disciplinski postupak protiv disc. opt. J. D. zbog disciplinskih prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 2., 7. i 10. Zakona o javnom bilježništvu i čl. 35. toč. 6. Statuta javnobilježničke komore.

II. Uslijed odluke pod I, žalbe državnog odvjetnika i disc. opt. J. D. su bespredmetne.

III. Troškovi disciplinskog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Pobijanom presudom javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Osijeku, disc. opt. J. D. oslobođen je od optužbe da bi djelima, činjenično i pravno opisanim pod toč. 1) i 3) izreke presude, počinio disciplinske prijestupe iz čl. 145. st. 3. toč. 7. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" br. 78/93 i 29/94, u daljnjem tekstu: ZJB), a djelom opisanim pod toč. 2) izreke presude disciplinski prijestup iz čl. 35. toč. 6. Statuta javnobilježničke komore.

Istom presudom, disc. optuženik proglašen je krivim da bi djelima, činjenično i pravno opisanim pod toč. 4), 6), 7) i 8) izreke presude, počinio disc. prijestupe iz čl. 145. st. 3. toč. 7. ZJB, djelom pod toč. 5) disc. prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 10. ZJB, a djelom opisanim pod toč. 9) izreke presude disc. prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 2. ZJB, te je temeljem čl. 147. st. 1. toč. 3. ZJB osuđen na kaznu privremenog oduzimanja prava na obavljanje službe u trajanju od četiri mjeseca.

Na temelju čl. 122. st. 1. u vezi čl. 119. st. 2. toč. 1. i 6. ZKP, disc. optuženik obvezan je snositi troškove disciplinskog postupka i to troškove sudskog tumača u iznosu od 78,81 kn, te na ime paušala iznos od 1.000,00 kuna.

Protiv te presude žali se državni odvjetnik u odnosu na oslobađajući dio zbog povrede Kaznenog zakona i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se presuda preinači na način da se disc. opt. J. D. proglasi krivim i za disciplinske prijestupe činjenično i pravno opisane pod točkama 1), 2) i 3) izreke, a u odnosu na osuđujući dio presude se žali zbog odluke o kaznenoj sankciji, s prijedlogom da se izrekne stroža kazna privremenog oduzimanja prava na obavljanje službe u dužem vremenskom trajanju.

Protiv osuđujućeg dijela presude, žali se i disc. opt. J. D., kako osobno tako i po branitelju mr. L. M., odvjetniku u O., i to zbog svih žalbenih razloga s prijedlogom da se presuda preinači na način da ga se oslobodi od optužbe za disc. prijestupe za koje je proglašen krivim, a podredno da mu se izrekne ukor ili novčana kazna ili da se presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

Disc. opt. J. D. podnio je i odgovor na žalbu državnog odvjetnika u kojem istu predlaže odbiti kao neosnovanu.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u svom pisanom očitovanju od 19. studenog 2001. godine, broj KŽ-DO-1686/01, predložio je da se žalba državnog odvjetnika prihvati, a žalba disc. optuženika odbije kao neosnovana.

Žalbe su bespredmetne.

Naime, u spis predmeta dostavljeno je rješenje Ministarstva pravosuđa od 24. prosinca 2004. godine, Klasa: 701-01/95-01/22, Ur. broj 514-06-01/1-04-10 iz kojeg je razvidno da je disc. opt. J. D. **utvrđen prestanak službe** javnog bilježnika s danom 02. siječnja 2005. godine.

Kako je javni bilježnik disciplinski odgovoran samo dok obnaša službu javnog bilježnika, to nema mjesta vođenju disciplinskog postupka ako je u međuvremenu, dakle u tijeku trajanja disciplinskog postupka, disc. optuženiku utvrđen prestanak službe javnog bilježnika. Okolnost nesporno utvrđenog prestanka službe javnog bilježnika predstavlja okolnost koja isključuje disciplinski progon, odnosno smetnju za nastavak disciplinskog postupka.

U konkretnom slučaju, nesporno je utvrđeno da je disc. opt. J. D., u tijeku trajanja disciplinskog postupka, rješenjem Ministarstva pravosuđa od 24. prosinca 2004. godine, Klasa: 701-01/95-01/22, Ur. broj 514-06-01/1-04-10, utvrđen prestanak službe javnog bilježnika.

Slijedom navedenog, a temeljem odredbi čl. 150. st. 2. ZJB, čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 291. st. 1. toč. 2. ZKP u vezi čl. 353. toč. 6. ZKP, predmetni disciplinski postupak protiv disc. opt. J. D. valjalo je obustaviti, te odlučiti kao pod I izreke ovog rješenja. Uslijed te odluke, žalbe su bespredmetne, kao u toč. II izreke.

Odluka o troškovima, pod toč. III izreke rješenja, temelji se na primjeni odredaba čl. čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 123. st. 1. ZKP.

U Zagrebu, 14. studenog 2005. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj**: I Kž Disc. 1/04-4**

Kako je javni bilježnik disciplinski odgovoran samo dok obnaša službu javnog bilježnika, to nema mjesta vođenju disciplinskog postupka ako je u međuvremenu, dakle u tijeku trajanja disciplinskog postupka, disc. optuženiku utvrđen prestanak službe javnog bilježnika.

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u javnobilježničkom disciplinskom vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa i javnog bilježnika Petra Žanka, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Gordane Korotaj, kao zapisničara, u disciplinskom predmetu protiv disc. opt. D. P., zbog disciplinskog prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 4. Zakona o javnom bilježništvu, odlučujući o žalbi državnog odvjetnika, podnesenoj protiv rješenja javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Rijeci od 12. veljače 2004. godine, broj 16-Su-328/01, u sjednici održanoj dana 14. studenog 2005. godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

r i j e š i o j e:

Odbija se žalba državnog odvjetnika kao neosnovana.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem predsjednika javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Rijeci, izvan glavne rasprave, na temelju čl. 153. st. 4. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine br. 78/93 i 29/94, u daljnjem tekstu: ZJB) u vezi čl. 166. ZKP, obustavljen je disciplinski postupak protiv disc. opt. D. P. zbog disciplinskog prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 4. ZJB.

Protiv tog rješenja žali se državni odvjetnik s prijedlogom da se žalba prihvati, pobijano rješenje stavi izvan snage i protiv disc. opt. D. P. provede disciplinski postupak.

Disc. opt. D. P. podnijela je odgovor na žalbu državnog odvjetnika u kojem predlaže da se ista odbije kao neosnovana.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u svom pisanom očitovanju od 11. siječnja 2005. godine, broj KŽ-DO-19/05, predložio je da se žalba državnog odvjetnika prihvati.

Žalba nije osnovana.

U pravu je sud prvog stupnja kada pobijanim rješenjem obustavlja postupak protiv disc. opt. D. P., budući je utvrđeno da je disc. optuženica u međuvremenu **prestala obnašati službu javne bilježnice.**

Naime, protiv disc. opt. D. P., a na temelju prijedloga za pokretanje disciplinskog postupka Županijskog državnog odvjetništva u Rijeci od 23. travnja 2001. godine, br. KRDO-69/01, vodio se disciplinski postupak zbog disciplinskog prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 4. ZJB. U tijeku trajanja disciplinskog postupka, rješenjem Ministarstva pravosuđa, uprave i lokalne samouprave od 17. srpnja 2003. godine, klasa: 701-01/95-01/188, ur. broj 514-06-01-03-14, utvrđen je prestanak službe javnog bilježnika disc. opt. D. P.

Kako je javni bilježnik disciplinski odgovoran samo dok obnaša službu javnog bilježnika, to nema mjesta vođenju disciplinskog postupka ako je u međuvremenu, dakle u tijeku trajanja disciplinskog postupka, disc. optuženiku utvrđen prestanak službe javnog bilježnika. Okolnost nesporno utvrđenog prestanka službe javnog bilježnika predstavlja okolnost koja isključuje disciplinski progon, odnosno smetnju za nastavak disciplinskog postupka.

U konkretnom slučaju nesporno je utvrđeno da je disc. opt. D. P., rješenjem Ministarstva pravosuđa, uprave i lokalne samouprave od 17 srpnja 2003. godine, klasa: 701-01/95-01/188, ur. broj 514-06-01-03-14, utvrđen prestanak službe javnog bilježnika, pa je slijedom odredbi čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 291. st. 1. toč. 2. ZKP u vezi čl. 353. toč. 6. ZKP, predmetni disciplinski postupak protiv disc. opt. D. P. valjalo obustaviti.

Slijedom svega navedenog valjalo je žalbu državnog odvjetnika odbiti i na temelju čl. 150. st. 2. ZJB i čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 398. st. 3. ZKP odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu, 14. studenog 2005. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **I Kž disc 1/05-5**

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u javnobilježničkom disciplinskom vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa i javnog bilježnika Petra Žanka, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Gordane Korotaj, kao zapisničara, u disciplinskom predmetu protiv disc. opt. Z. K., zbog disciplinskih prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 2. i 10. Zakona o javnom bilježništvu, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i disc. opt. Z. K., podnesenim protiv odluke javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Osijeku od 21. prosinca 2004. godine, broj 16-Su-JBDP-1/04-8, u sjednici održanoj dana 14. studenog 2005. godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

r i j e š i o j e:

I. Obustavlja se disciplinski postupak protiv disc. opt. Z. K. zbog disciplinskih prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 2. i 10. Zakona o javnom bilježništvu.

II. Uslijed odluke pod I., žalbe državnog odvjetnika i disc. opt. Z. K. su bespredmetne.

Obrazloženje

Pobijanom odlukom javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Osijeku, proglašen je krivim disc. opt. Z. K. da je na način opisan u izreci odluke počinio disciplinske prijestupe iz čl. 145. st. 3. toč. 2. i 10. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine br. 78/93 i 29/94, u daljnjem tekstu: ZJB), te mu je temeljem čl. 147. st. 1. toč. 1. ZJB izrečen pismeni ukor.

Protiv te odluke žali se državni odvjetnik zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se odluka preinači na način da se disc. optuženiku za počinjeni disciplinski prijestup izrekne znatno stroža kaznena sankcija iz čl. 147. ZJB.

Žali se i disc. opt. Z. K. i to zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, te zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se odluka preinači na način da ga se oslobodi odgovornosti, odnosno da se odluke ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Disc. opt. Z. K. podnio je i odgovor na žalbu državnog odvjetnika u kojem istu predlaže odbiti kao neosnovanu.

Žalbe su bespredmetne.

Naime, u spis predmeta dostavljen je podnesak Hrvatske javnobilježničke komore od 07. rujna 2005. godine, iz kojeg je razvidno da je disc. **opt. Z. K. preminuo** dana 26. srpnja 2005. godine, zbog čega mu je rješenjem Ministarstva pravosuđa klasa: 701-01/05-01/88, ur. broj 514-06-01-02-05-2 od 29. srpnja 2005. godine, utvrđen prestanak službe javnog bilježnika.

Kako je, dakle, disc. optuženik preminuo u tijeku trajanja disciplinskog postupka, to je temeljem odredbe čl. 150. st. 2. ZJB, čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 166. ZKP, disciplinski postupak valjalo obustaviti i odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu, 14. studenog 2005. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **I Kž Disc. 1/06-4**

Zastarni rok od pet godina iz čl. 149 Zakona o javnom bilježništvu predstavlja tzv. relativnu zastaru, a sukladno čl. 20. st. 6. KZ, tzv. apsolutna zastara nastupa kad protekne dvaput onoliko vremena koliko je prema zakonu određena relativna zastara, dakle kad protekne deset godina od dana kad je disciplinsko djelo počinjeno.

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u javnobilježničkom disciplinskom vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa i javnog bilježnika Petra Žanka, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Gordane Korotaj, kao zapisničara, u disciplinskom predmetu protiv disc. opt. N. K., zbog disciplinskog prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 3. Zakona o javnom bilježništvu, odlučujući o žalbi disc. optuženice, podnesenoj protiv presude javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Rijeci od 01. veljače 2006. godine, broj 9-Su-1032/05 (KIR-193/03), u sjednici održanoj dana 15. svibnja 2006. godine,

p r e s u d i o je:

Odbija se žalba disc. opt. N. K. kao neosnovana i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Rijeci, disc. opt. N. K. proglašena je krivom

da je, na način činjenično i pravno opisan u izreci presude, počinila disciplinski prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 3. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine br. 78/93 i 29/94, u daljnjem tekstu: ZJB), pa je temeljem čl. 147. st. 1. toč. 2. ZJB osuđena na novčanu kaznu u iznosu od 16.000,00 kuna, koju je dužna platiti u šest jednakih mjesečnih obroka.

Istom presudom je određeno da je disc. optuženica, u roku od 8 dana po pravomoćnosti presude, a pod prijetnjom ovrhe, dužna nadoknaditi troškove disc. postupka u iznosu od 688,00 kuna

Protiv te presude žali se disc. opt. N. K., po branitelju P. J., odvjetniku u P., s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i postupak obustavi. Iako u žalbi nije naznačen žalbeni razlog zbog kojeg se presuda pobija, iz sadržaja žalbe te žalbenog prijedloga, proizlazi da se ista pobija zbog povrede materijalnog zakona.

Na žalbu nije podnesen odgovor.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u svom pisanom očitovanju od 10. travnja 2006. godine, broj KŽ-DO-638/06, predložio je da se žalba disc. optuženice odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu disc. optuženica kada u žalbi tvrdi da je pobijana presuda donesena izvan roka zastare.

U žalbi se navodi da zastara počinje teći od dana kada je disciplinsko djelo počinjeno, dakle od 06. lipnja 1996. godine, što i nije sporno. Nadalje se u žalbi navodi da je zastarni rok za disciplinske prijestupe pet godina, za koji rok vrijede pravila o prekidu zastare, što također nije sporno. Ove žalbene tvrdnje regulirane su zakonskom odredbom čl. 149. ZJB.

Međutim, žalba iznosi i tvrdnju da bi taj zastarni rok za disc. prijestupe iz čl. 149. st. 1. ZJB, bio rok izvan kojeg u svakom slučaju nastupa zastara, dakle da bi se radilo o tzv. apsolutnoj zastari, u čemu žaliteljica nema pravo.

Naime, odredbom čl. 149. ZJB propisano je da je zastarni rok za disciplinske neurednosti dvije godine, a za disciplinske prijestupe pet godina, da zastarjelost počinje teći od dana kad je disciplinsko djelo počinjeno, te da se zastara prekida podnošenjem disciplinske prijave nadležnom tijelu te svim onim činjenicama kojima se po Krivičnom zakonu prekida zastara.

Dakle, gore citiranom zakonskom odredbom čl. 149. ZJB nije izričito određeno da li se njome propisuje tzv. relativna ili tzv. apsolutna zastara, pa upravo tumačenjem te odredbe in favorem disc. optuženika valja zaključiti da propisani zastarni rok od pet godina za disciplinske prijestupe predstavlja tzv. relativnu zastaru, te da glede tzv. apsolutne zastare valja primijeniti odredbu čl. 20. st. 6. KZ. Drugačije tumačenje dovelo do zaključka da zastarni rok od pet godina za disciplinske prijestupe počinje teći od dana kad je disciplinsko djelo počinjeno, da se prekida svakom radnjom predviđenom u st. 3. čl. 149. ZJB, te da nakon svakog prekida zastarni rok od pet godina počinje ponovno teći, na koji način bi se praktično onemogućio nastup zastare unedogled. Upravo da bi se izbjeglo to ‘nezastarjevanje’ disciplinskih prijestupa, valja tumačiti da zastarni rok od pet godina predstavlja tzv. relativnu zastaru, a da, sukladno čl. 20. st. 6. KZ, tzv. apsolutna zastara nastupa kad protekne dvaput onoliko vremena koliko je prema zakonu određena relativna zastara, dakle kad protekne deset godina od dana kad je disciplinsko djelo počinjeno. Uostalom, na primjenu odredaba Kaznenog zakona, u pogledu tijeka i prekida zastare, izričito upućuje odredba čl. 149. st. 3. ZJB.

Svakako valja istaknuti da je pojam prekida zastare, po prirodi stvari, primjenjiv samo u odnosu na institut tzv. relativne zastare, budući se tzv. apsolutna zastara ne može prekinuti nikakvom postupovnom radnjom, pa kako su odredbom čl. 149. ZJB propisane radnje zbog kojih dolazi do prekida zastarnog roka za disciplinske prijestupe od pet godina, to je i slijedom navedenog jasno da zastarni rok od pet godina, propisan čl. 149. ZJB, predstavlja tzv. relativni zastarni rok.

Iz navedenih razloga, žalbeni prigovor disc. optuženice zbog povrede zakona nije osnovan.

Kako žalba podnesena u korist optuženika zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede kaznenog zakona u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o kazni, ovaj sud je u smislu čl. 382. ZKP ispitao pobijanu presudu i u tom dijelu.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl. 382. ZKP, u odluci o kazni, ovaj sud drugog stupnja prihvaća sva utvrđenja prvostupanjskog suda o činjenicama koje utječu na odabir vrste i visine kazne, koje su pravilno i dostatno obrazložene u pobijanoj presudi, na koje razloge se žaliteljica i upućuje, s obzirom da žalba ne obrazlaže tu žalbenu osnovu, a niti ne nudi neke nove činjenice koje bi bile od utjecaja na odmjeravanje kazne.

Dakle, ovaj sud nalazi potpuno utvrđenim i ispravno vrednovanim sve odlučne okolnosti važne za odmjeravanje kazne, pa imajući u vidu sve okolnosti konkretnog slučaja i ličnosti disc. optuženice, po ocjeni ovog suda drugog stupnja, novčana kazna, kao kazna koja je po težini druga od četiri zakonom propisane kazne za disciplinske prijestupe, pokazuje se odgovarajućom, ali

i nužnom ciljevima kažnjavanja. Isto tako, ovaj sud prihvaća i visinu izrečene novčane kazne po sudu prvog stupnja, u iznosu od 16.000,00 kuna, tim više što je plaćanje kazne određeno u maksimalnih šest obroka, pa se i slijedom toga izrečena novčana kazna, i to upravo u odmjerenoj visini, ocjenjuje primjerenom za ostvarenje svih vidova zakonske svrhe kažnjavanja.

Stoga, nije počinjena povreda zakona na koju disc. optuženica ukazuje, a ispitujući pobijanu presudu, u skladu s odredbom čl. 379. st. 1. ZKP, utvrđeno je da nisu počinjene niti druge povrede zakona, iz toč. 2., a niti postupovne povrede iz toč. 1. citirane zakonske odredbe, na koje ovaj sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti.

Slijedom gore navedenog, a kako nije bilo osnove za prihvaćanje žalbe disc. opt. N. K., to je na temelju čl. 150. st. 2. ZJB, čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 387. ZKP valjalo odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 15. svibnja 2006. godine

Napomena J.B.

U vezi navedene presude mišljenje je izdvojio javni bilježnik, član javnobilježničkog disciplinskog vijeća, a navedeno je izdvojeno mišljenje dostavljeno i HJK, pa se isto u nastavku citira:

Na sjednici javnobilježničkog disciplinskog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 15. svibnja 2006. g., u predmetu I Kž Disc. 1/06, KŽ-DO-638/06, glasovao sam protiv donesene odluke kojom je odbijena žalba disc. optuženice N.K., a iz razloga koje u nastavku izlažem.

Naime, smatrao sam da je u navedenom predmetu nastupila zastara gonjenja i da je disciplinski postupak valjalo obustaviti po službenoj dužnosti, i neovisno o istaknutom prigovoru zastare od strane disc. optuženice.

Zastara gonjenja u Zakonu o javnom bilježništvu (nastavno: ZJB), propisana je člankom 149. u kojem se govori (stvak 1.) da je zastarni rok za disciplinske neurednosti dvije godine, a za disciplinske prijestupe pet godina, (stavak 2.) da zastara počinje teći od dana kad je disciplinsko djelo počinjeno i (stavak 3.) da se zastara prekida podnošenjem disciplinske prijave nadležnom tijelu te svim onim činjenicama kojima se po Krivičnom zakonu prekida zastara.

Nisam mogao prihvatiti činjenicu da je zbog disciplinskog prijestupa apsolutni rok zastare deset godina, kako se o tome izjasnilo prvostupanjsko javnobilježničko disciplinsko vijeće i većina članova drugostupanjskog javnobilježničkog disciplinskog vijeća: Smatrao sam da je zastarni rok od pet godina o kojem govori članak 149. ZJB, u kojem se ništa se ne govori o apsolutnoj zastari, zbog možebitne pravne praznine jedan jedinstveni rok, kako za nastupanje posljedica relativne tako i apsolutne zastare i okvir u kojem treba pravomoćno okončati postupak. Svako drugačije tumačenje odredbi ZJB koje govore o zastari gonjenja, zaista bi bilo nepravedno i protivno načelu "in dubio pro reo (u sumnji za okrivljenika)", a i izvan života, kako to, po mome mišljenju, s pravom u svojoj žalbi ističe i disc. optuženica. Naravno da sam vodio računa i u vidu imao i sadržaj povrijeđenog dobra koje se takvom normom štiti i karakter kažnjive radnje. Pogotovo nisam mogao prihvatiti pravno stajalište većine nakon što sam pregledao odredbe drugih zakona kojim se uređuje pitanje disciplinske odgovornosti drugih pravosudnih djelatnika za iste kažnjive radnje, uključujući tu i disciplinsku odgovornost državnih službenika i namještenika, i to:
- sudaca prema Zakonu o državnom sudbenom vijeću (članak 22. stavak 1.) koji govori da se stegovni postupak ne smije pokrenuti nakon šest mjeseci od saznanja za počinjeno stegovno djelo i počinitelja, odnosno tri godine od počinjenog stegovnog djela,
- zamjenika državnog odvjetnika prema Zakonu o državnom odvjetništvu (članak 86.) koji govori da se stegovni postupak ne smije pokrenuti nakon šest mjeseci od saznanja za počinjeno stegovno djelo i počinitelja, odnosno dvije godine od počinjenog stegovnog djela,
- državnih službenika i namještenika prema Zakonu o državnim službenicima i namještenicima (članak 48. stavak 2.) koji govori da pokretanje postupka zbog teške povrede službene dužnosti zastarijeva u roku od godine dana od dana saznanja za izvršenu povredu i počinitelja, a najkasnije u roku od dvije godine od dana izvršene povrede, a postupak se mora završiti u roku od dvije godine od dana pokretanja postupka.

Naravno, da sam kod ovako izraženoga svog mišljenja u vidu imao i činjenicu (članak 149. stavak 3. ZJB), da se zastara prekida samim podnošenjem disciplinske prijave nadležnom tijelu te svim onim činjenicama kojima se po Krivičnom zakonu prekida zastara, jer je ZJB, za razliku od trenutka pokretanja skraćenog kaznenog progona po Zakonu o kaznenom postupku koji počinje trenutkom podnošenja optužnog prijedloga ovlaštenog tužitelja nadležnom sudu, činjenicu (trenutak) pokretanja disciplinskog postupka vezao za vrijeme podnošenja disciplinske prijave nadležnom tijelu.

Također, u vidu sam imao i činjenicu da se u disciplinskom postupku zbog disciplinskog prijestupa na odgovarajući način primjenjuju i odredbe skraćenog kaznenog postupka (članak 153. stavak 4. ZJB), te se vodio i činjenicom da zastara kaznenog progona za sva kaznena djela za koja je zapriječena kazna zatvora do tri godine, kako glede relativnog tako glede i apsolutnog

roka zastare, nastupa znatno prije nego za djela disciplinskog prijestupa počinjenog od strane javnog bilježnika, koja su po svojoj naravi svakako blaži oblik kažnjivih radnji.

I naposljetku, mišljenja sam da su povrijeđena i određena ustavna prava disc. optuženice zajamčena Ustavom Republike Hrvatske, i to: iz članka 14. stavka 1., u kojem se govori da su svi pred zakonom jednaki, iz članka 26., u kojem se govori da su svi državljani Republike Hrvatske i stranci jednaki pred sudovima i drugim državnim i inim tijelima koje imaju javne ovlasti i iz članka 29. stavka 1. u kojem se govori da svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud **pravično** odluči o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela. Naravno da se onda temeljem ovih odredbi Ustava mora **pravično** odlučiti i o optužbi zbog disciplinskog prijestupa, uzimajući u obzir da prvostupanjska presuda nije pravno prihvatljiva, a osobito da je mjerodavni propis grubo pogrešno shvaćen i primijenjen, a to sve iz razloga kako bi se posredno zaštitila i povreda USTAVNOG NAČELA VLADAVINE PRAVA iz članka 3. Ustava Republike Hrvatske, kao jednog od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske, pa i NAČELO O POŠTIVANJU USTAVA, ZAKONA I PRAVNOG POREDKA Republike Hrvatske iz članka 5. stavka 2. Ustava, koju bi sudovi, pri ocjeni povrede naprijed navedenog ustavnog prava i u zajednici sa njima, po mome mišljenju svakako morali imati u vidu.

Utoliko, nisam ni mogao prihvatiti izraženo pravno stajalište, kako prvostupanjskog javnobilježničkog vijeća tako ni većine članova drugostupanjskog javnobilježničkog disciplinskog vijeća, zbog čega sam i glasovao protiv donesene odluke."

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **I Kž 916/01-5**

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u javnobilježničkom disciplinskom vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa i javnog bilježnika Petra Žanka, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Gordane Korotaj, kao zapisničara, u disciplinskom predmetu protiv disc. opt. V. Č., zbog disciplinskih prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 3. i 10. Zakona o javnom bilježništvu, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i disc. optuženika, podnesenim protiv presude javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Zagrebu od 19. studenog 2001. godine, broj Su-IJDP-1/00, u sjednici održanoj dana 14. studenog 2005. godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

p r e s u d i o je:

Odbijaju se žalbe disc. opt. V. Č. i državnog odvjetnika kao neosnovane i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Zagrebu, disc. opt. V. Č. proglašen je krivim da je na način, činjenično i pravno opisan u izreci presude, počinio disciplinski prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 10. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" br. 78/93 i 29/94, u daljnjem tekstu: ZJB), pa je temeljem čl. 147. st. 1. toč. 2. ZJB osuđen na novčanu kaznu u visini dvije osnovne mjesečne plaće suca prvostupanjskog suda, a što iznosi 11.120,00 kuna, koju kaznu je dužan platiti u roku od 30 dana od pravomoćnosti odluke.

Isto presudom, na temelju čl. 354. toč. 3. ZKP, disc. optuženik je oslobođen od optužbe da bi, na način opisan u izreci presude, počinio disciplinski prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 3. ZJB.

Na temelju čl. 122. st. 1. ZKP u vezi čl. 119. st. 2. toč. 6. ZKP, disc. optuženik dužan je na ime troškova disciplinskog postupka nadoknaditi paušalnu svotu od 1.000,00 kuna.

Protiv osuđujućeg dijela presude žali se disc. opt. V. Č., po branitelju N. P., odvjetniku u Z., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog povrede Zakona o javnom bilježništvu, a samo opreza radi i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se presuda preinači na način da ga se oslobodi odgovornosti, a podredno da se presuda ukine i vrati na ponovno suđenje i odluku.

Državni odvjetnik se žali u odnosu na oslobađajući dio presude zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da

se presuda ukine i vrati sudu prvog stupnja na ponovno raspravljanje i odlučivanje, odnosno da se presuda preinači na način da se disc. optuženik proglasi krivim i za disc. prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 3. ZJB, dok se u odnosu na osuđujući dio presude žali zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se disc. optuženiku za disc. prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 10. ZJB izrekne stroža kazna.

Na žalbe nisu podneseni odgovori.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u svom pisanom očitovanju od 13. siječnja 2002. godine, broj KŽ-DO-22/02, predložio je da se žalba disc. optuženika odbije kao neosnovana, a žalba državnog odvjetnika prihvati prema žalbenom prijedlogu.

Žalbe nisu osnovane.

U odnosu na osuđujući dio.

Disc. opt. V. Č., u svojoj žalbi, ističe da je sud prvog stupnja pogrešno poklonio vjeru svjedoku B. M., čiji je iskaz suprotan stvarnom stanju i onome što je taj svjedok morao i mogao vidjeti prilikom pregleda Upisnika, jer sporne rubrike nisu bile prazne, već su u njima bile oznake ‘’storno’’, pa tako nije ostavljen prostor nikakvim zlouporabama odnosno naknadnim upisima. Također se ističe da je sud pogrešno zaključio kako je svjedokinja L. P. potvrdila iskaz svjedoka M., a što po žalitelju nije točno, jer da iz njenog iskaza proizlazi kako je u spornim rubrikama bila oznaka ‘’storno’’. U žalbi se još i navodi kako je sedam mjeseci prije kontrole svjedoka M., kontrolu obavilo povjerenstvo HJBK i da je na strani 2. Zapisnika s tog pregleda izričito naznačeno da su u spornim rubrikama navedene oznake ‘’storno’’, te da niti za jednu rubriku nije navedeno da je bila potpuno prazna.

Suprotno stajalištu žalitelja, ovaj sud nalazi da je sud prvog stupnja potpuno i pravilno utvrdio postojanje svih odlučnih činjenica, uključujući i one koje žalitelj pobija, sve to nakon što je prethodno izveo potrebne dokaze koje je prihvatio i ocijenio. Za svoje činjenične zaključke sud je iznio valjane razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud drugog stupnja.

Naime, svjedok B. M., ispitan na glavnoj raspravi, okolnosno je i uvjerljivo iskazivao, pa je tako naveo da je dana 12. svibnja 1999. godine, obavio pregled javnobilježničkog ureda disc. optuženika, kojom prilikom je utvrdio da u Upisniku postoji određeni broj potpuno praznih rubrika, a što je konstatirao u zapisniku o pregledu. Naglasio je da u tim praznim rubrikama nije bilo nikakve opaske. I iz sadržaja Zapisnika o pregledu poslovanja javnobilježničkog ureda disc. optuženika od 12. svibnja 1999. godine, proizlazi da su sporne rubrike Općeg poslovnog upisnika, pobliže označene u izreci osuđujućeg dijela presude, ostavljene potpuno prazne. Nije u pravu disc. optuženik kada u žalbi tvrdi da svjedokinja L. P. nije potvrdila iskaz svjedoka B. M., već da je tvrdila sasvim suprotno. Uvidom u zapisnik o ispitivanju ove svjedokinje utvrđeno je da je ista iskazala kako je, prilikom kontrole rada javnobilježničkog ureda disc. optuženika, uočila da u Upisniku ‘’OU’’ ima određeni broj praznih rubrika, bez određene konstatacije zbog čega radnja nije upisana, a o čemu je upozorila disc. optuženika. Na poseban upit, svjedokinja je iskazala i pojasnila da se, kad je govorila o utvrđenim praznim rubrikama, radilo o potpuno praznim rubrikama, nakon kojih su slijedili novi upisi, a da u tim praznim rubrikama nije bilo nikakvog objašnjenja odnosno konstatacije.

Nadalje, nije osnovano ni pozivanje žalitelja na stranicu br. 2 Zapisnika o pregledu njegova javnobilježničkog ureda od strane povjerenstva HJBK, iz kojih podataka je, po mišljenju žalitelja, vidljivo da sporne rubrike nisu bile potpuno prazne, već da su u njima navedene oznake ‘’storno’’, a što bi po žalitelju značilo da disciplinski prijestup nije počinjen. **Naime, utvrđeno činjenično stanje nedvojbeno ukazuje da u konkretnom slučaju disc. optuženik nije postupao u smislu odredaba Javnobilježničkog poslovnika o ispravku pogrešnog upisa, kako je to bio dužan u situaciji kada stranka odustane od prethodnog dogovora u svezi sačinjavanja nekog javnobilježničkog akta, za koji posao je javni bilježnik u Upisniku ostavljao određeni broj praznih rubrika, u koje je namjeravao zavesti dotične akte. Pri tome valja naglasiti da sve i da jesu u spornim rubrikama bile oznake ‘’storno’’, kako to tvrdi žalitelj, to ne bi dovodilo u pitanje njegovu disciplinsku odgovornost za disc. prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 10. ZJB, jer i u takvoj situaciji to ne znači ispravno postupanje.**

Stoga je sud prvog stupnja, temeljem pravilne i potpune ocjene svih provedenih dokaza, osnovano zaključio da je disc. optuženik, ostavljajući prazne rubrike u Općem poslovnom upisniku za 1997., 1998. i 1999. godinu, postupio protivno svojoj službenoj dužnosti i tako počinio disciplinski prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 10. ZJB, na način kako je to opisano u izreci osuđujućeg dijela pobijane presude.

Iz navedenih razloga nije osnovana žalba disc. optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Disc. optuženik ističe i žalbenu osnovu povrede Zakona o javnom bilježništvu, ali ovu osnovu pobliže ne obrazlaže, već očito presudu pobija zbog tzv. posredne povrede Zakona, koja bi proizlazila iz toga što je sud prvog stupnja Zakon primijenio na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. No, kako ovaj sud drugog stupnja na povredu Zakona pazi po službenoj dužnosti temeljem čl. 379. st. 1. toč. 2. ZKP, to je razmatrana i ova žalbena osnova, pri čemu nije nađeno da bi na štetu disc. optuženika bio povrijeđen Zakon o javnom bilježništvu.

Ispitujući odluku suda prvog stupnja o kaznenoj sankciji u okviru žalbenih navoda državnog odvjetnika, odnosno u smislu čl. 382. ZKP u odnosu na žalbu disc. optuženika (u žalbi disc. optuženika ova žalbena osnova je samo uvodno istaknuta, dok o istoj nisu iznijeti nikakvi razlozi), ovaj sud nalazi potpuno utvrđenim i ispravno vrednovanim sve odlučne okolnosti važne za odmjeravanje kazne, te prihvaća kao primjerenu i dostatnu izrečenu novčanu kaznu zatvora u visini dvije osnovne plaće suca prvostupanjskog suda.

Suprotno žalbi državnog odvjetnika, sud prvog stupnja je dao pravilan značaj svim okolnostima o kojima ovisi vrsta i visina kazne i procjena tih okolnosti te izricanje strože kazne, kako to traži državni odvjetnik, ne bilo opravdano. Tako je sud očito cijenio dosadašnju neosuđivanost disc. optuženika, činjenicu da je obiteljski čovjek, otac troje djece, od kojih je dvoje djece malodobno, dok otegotnih okolnosti nije utvrdio, iako je navođenje tih okolnosti sud formalno propustio navesti. Zato, imajući u vidu sve okolnosti konkretnog slučaja i ličnosti disc. optuženika, po ocjeni ovog suda drugog stupnja, novčana kazna u visini od dvije osnovne mjesečne plaće suca prvostupanjskog suda pokazuje se odgovarajućom, ali i nužnom ciljevima kažnjavanja.

Stoga, a kako u žalbi državnog odvjetnika nije iznesena niti jedna nova okolnost koja bi bila od utjecaja na odmjeravanje kazne, to je žalba državnog odvjetnika zbog odluke o kazni, iz gore navedenih razloga, neosnovana.

U odnosu na oslobađajući dio.

Nije u pravu državni odvjetnik kada u žalbi zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na oslobađajući dio pobijane presude tvrdi da je sud pogrešno ocijenio da je postupanje disc. optuženika bilo pravilno i sukladno odredbi čl. 50. Javnobilježničkog poslovnika, te kada tvrdi da, prema intenciji zakonodavca, za disc. prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 3. ZJB nije potrebno utvrditi da je neka javnobilježnička isprava nezakonita, već su pretpostavke za ovaj disciplinski prijestup ispunjene već samim utvrđenjem da je disc. optuženik postupao protivno odredbama Zakona.

U konkretnom slučaju nije sporno da je disc. opt. V. Č., u svojstvu javnog bilježnika, na vanjskom uredovanju, izvršio ovjeru potpisa 88 ugovora o prijenosa dionica "I.S", te da je uz svaki pojedini ugovor sačinio zapisnik u kojemu je utvrđen identitet stranke i vrsta pravnog posla, a koje zapisnike je svaka stranka i potpisala. Također nije sporno da predmetne ovjere disc. optuženik nije, sve do 17. listopada 1998. godine, upisao u Upisnik ''OV".

Disc. prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 3. ZJB javni bilježnik čini ako se ne pridržava zakonskih odredbi o kojima ovisi valjanost javnobilježničke isprave.

Odredbom čl. 50. st. 4. Javnobilježničkog poslovnika propisano je da, ako se ovjera potpisa obavlja izvan javnobilježničkog ureda, da će se o ovjeri sastaviti zapisnik koji mora sadržavati sve podatke iz upisnika za ovjeru, a da će se podaci iz zapisnika naknadno će se upisati u upisnik ovjera, time da će se u rubrici za primjedbe naznačiti da su podaci unijeti iz zapisnika. Prema odredbi čl. 50. st. 5. Javnobilježničkog poslovnika, ako se u potvrdi o ovjeri koja se obavlja izvan javnobilježničkog ureda ne može navesti redni broj upisnika za ovjeru, navest će se mjesto u kojemu je ovjera obavljena i datum.

U konkretnom slučaju, ovjera se obavljala izvan javnobilježničkog ureda i postupanje disc. optuženika bilo je potpuno u skladu s gore citiranim odredbama čl. 50. st. 4. i 5. Javnobilježničkog poslovnika, koje reguliraju postupanje u slučaju obavljanja javnobilježničke ovjere izvan javnobilježničkog ureda. Naime, disc. optuženik je uz svaki pojedini ugovor o prijenosu dionica sastavio i zapisnik u kojem je naznačio mjesto i vrijeme gdje je obavio ovjeru, identitet i potpis stranke, te naznaku vrste pravnog posla, **time da je obvezu naknadnog upisa podataka iz zapisnika u upisnik ovjere izvršio tek devet mjeseci kasnije. Činjenica da su zapisnici o ovjerama potpisa, koje ovjere su obavljene dana 04. studenog 1997. godine izvan javnobilježničkog ureda, upisani u upisnik ovjere tek 17. listopada 1998. godine, ni u kom slučaju ne utječe na valjanost tih javnobilježničkih isprava.**

Kako je disc. optuženiku stavljen na teret disc. prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 3. ZJB, da se nije pridržavao zakonskih odredbi o kojim ovisi valjanost javnobilježničke isprave, a njegovo postupanje je bilo pravilno i zakonito, te nije utvrđeno da se nije pridržavao zakonskih propisa o kojima bi ovisila valjanost javnobilježničke isprave, to je sud prvog stupnja osnovano istog oslobodio od optužbe da bi počinio inkriminirani disc. prijestup.

Stoga je žalba državnog odvjetnika zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja neosnovana.

Slijedom svega gore navedenog, a kako nije bilo osnove za prihvaćanje žalbi disc. opt. V. Č. i državnog odvjetnika, te kako je ispitivanjem pobijane presude u skladu s odredbom čl. 379. st. 1. ZKP, utvrđeno da nisu počinjene povrede zakona iz toč. 1. i 2. citirane zakonske odredbe, na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je na temelju čl. 150. st. 2. ZJB, čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 387. ZKP valjalo odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 14. studenog 2005. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **I Kž 232/02-3**

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u javnobilježničkom disciplinskom vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa i javnog bilježnika Petra Žanka, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Gordane Korotaj, kao zapisničara, u disciplinskom predmetu protiv disc. opt. J. B., zbog disciplinskih prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 10. Zakona o javnom bilježništvu, odlučujući o žalbi disc. optuženika podnesenoj protiv presude javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Splitu od 18. prosinca 2001. godine, broj Kr-6/01, u sjednici održanoj dana 14. studenog 2005. godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

p r e s u d i o je:

Odbija se žalba disc. opt. J. B. kao neosnovana i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Splitu, disc. opt. J. B. proglašen je krivim da je djelima, činjenično i pravno opisanima u izreci presude, počinio dva disciplinska prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 10. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine br. 78/93 i 29/94, u daljnjem tekstu: ZJB), te mu je na temelju istog zakonskog propisa u vezi sa čl. 147. st. 1. toč. 2. ZJB, za svaki disciplinski prijestup utvrđena novčana kazna u iznosu od 2.000,00 kuna, a primjenom propisa za djela u stjecaju osuđen je na jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 3.000,00 kuna, koja kazna se ima platiti u tri jednaka mjesečna obroka, a u slučaju da se ista ne isplati u cijelosti ili djelomično, suglasno čl. 52. KZ, zamijenit će se kaznom zatvora, tako da će se jedan dnevni dohodak zamijeniti jednim danom kazne zatvora, koja ne može biti dulja od 12 mjeseci. Istom presudom, po čl. 154. st. 1. ZJB odbijen je prijedlog za privremeno udaljenje disc. optuženika iz službe.

Na temelju čl. 122. st. 1. ZKP u vezi čl. 119. st. 1. i 2. toč. 6. ZKP, disc. optuženik dužan je na ime troškova disciplinskog postupka nadoknaditi paušalnu svotu od 1.000,00 kuna.

Po čl. 353. st. 1. toč. 3. ZKP, protiv disc. opt. J. B. odbijen je prijedlog za pokretanje disciplinskog postupka zbog disciplinskog prijestupa označenog u čl. 145. st. 3. toč. 4. ZJB.

Protiv osuđujućeg dijela te presude žali se disc. opt. J. B. osobno, ne naznačujući iz kojeg žalbenog razloga se žalba podnosi, no iz sadržaja iste je utvrđeno da se podnosi zbog bitne povrede odredaba postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 6. ZKP, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet ustupi nadležnom tijelu.

Na žalbu nije podnesen odgovor.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u svom pisanom očitovanju od 16. travnja 2002. godine, broj KŽ-DO-620/02, predložio je da se žalba disc. optuženika odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu disc. optuženik kada u žalbi ističe bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 6. ZKP i presudu pobija zbog stvarne nenadležnosti, navodeći da prema čl. 150. st. 1. ZJB postupak zbog neurednosti provodi i odluku donosi Upravni odbor Komore.

Naime, prema čl. 150. st. 1. ZJB disciplinski postupak zbog neurednosti provodi i odluku donosi Upravni odbor Komore, dok prema st. 2. istog članka Zakona, o disciplinskom prijestupu raspravlja i odluku donosi javnobilježničko disciplinsko vijeće zakonom određenog suda, ovlaštenog na osnivanje disciplinskih vijeća, na području kojeg se nalazi sjedište javnog bilježnika.

Pojam neurednosti određen je čl. 145. st. 2. ZJB, pa je tako određeno da je neurednost svaka lakša povreda službene dužnosti koja nije disciplinski prijestup, dok je odredbom čl. 145. st. 3. ZJB taksativno navedeno kada javni bilježnik čini disciplinski prijestup, time da se po st. 4. tog članka Zakona Statutom Komore mogu utvrditi i drugi disciplinski prijestupi.

U ovom disciplinskom postupku, prijedlogom Županijskog državnog odvjetništva u Splitu od 16. veljače 2001. godine, broj KR-DO-18/01, koji je izmijenjen nakon provedenog dokaznog postupka, disc. opt. J. B. stavljena su na teret dva disciplinska prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 10. ZJB, **da je na opisani način neuredno vodio knjige**, za koje disciplinske prijestupe je pobijanom presudom i proglašen krivim. Nema nikakve sumnje da predmetna djela, činjenično opisana u izreci pobijane presude, predstavljaju disciplinske prijestupe iz čl. 145. st. 3. toč. 10. ZJB, koje javni bilježnik čini ako neuredno vodi knjige, pa se prema tome ne može raditi o neurednostima, kako to u žalbi tvrdi disc. optuženik. Uostalom, disc. optuženik, znajući zbog čega se protiv njega vodi disciplinski postupak, nije tijekom postupka isticao prigovor stvarne nenadležnosti, a i sam je, prilikom očitovanja o izmijenjenom prijedlogu državnog odvjetnika, doslovno rekao **da priznaje učin disciplinskih prijestupa** koja su mu stavljena na teret, dakle nije smatrao da se radi o neurednostima, u kojem slučaju bi postupak provodio i odluku donosio Upravni odbor Komore.

Stoga, neosnovano žalitelj pobija stvarnu nadležnost javnobilježničkog vijeća suda prvog stupnja, jer se u konkretnom slučaju radi o disciplinskom postupku zbog disciplinskih prijestupa, o čemu, temeljem čl. 150. st. 2. ZJB, raspravlja i odluku donosi javnobilježničko disciplinsko vijeće zakonom određenog suda.

Dakle, nije počinjena bitna povreda odredaba postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 6. ZKP, na koju disc. optuženik u žalbi ukazuje, a ispitujući pobijanu presudu, u skladu s odredbom čl. 379. st. 1. ZKP, utvrđeno je da nisu počinjene niti druge povrede zakona iz toč. 1. i 2. citirane zakonske odredbe, na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Slijedom gore navedenog, a kako nije bilo osnove za prihvaćanje žalbe disc. opt. J. B., to je na temelju čl. 150. st. 2. ZJB, čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 387. ZKP valjalo odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 14. studenog 2005. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Broj: **I Kž Disc. 2/05-4**

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u javnobilježničkom disciplinskom vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa i javnog bilježnika Petra Žanka, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Gordane Korotaj, kao zapisničara, u disciplinskom predmetu protiv disc. opt. M. V., zbog disciplinskog prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 8. Zakona o javnom bilježništvu, odlučujući o žalbi disc. optuženika, podnesenoj protiv odluke javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Osijeku od 17. studenog 2005. godine, broj 16-Su-JBDP-1/05, u sjednici održanoj dana 15. svibnja 2006. godine,

p r e s u d i o je:

Odbija se žalba disc. opt. M. V. kao neosnovana i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom odlukom, u stvari presudom, javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Osijeku, disc. opt. M. V. proglašen je krivim da je na način, činjenično i pravno opisan u izreci presude, počinio disciplinski prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 8. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine br. 78/93 i 29/94, u daljnjem tekstu: ZJB), pa mu je na temelju čl. 147. st. 1. toč. 1. ZJB izrečen pismeni ukor.

Na temelju čl. 122. st. 1. Zakona o kaznenom postupku (‘Narodne novine, broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99 i 58/02, u daljnjem tekstu: ZKP) u vezi čl. 119. st. 2. toč. 6. ZKP, disc. optuženik je, na ime troškova disciplinskog postupka, dužan nadoknaditi paušalnu svotu od 1.000,00 kuna.

Protiv te presude žali se disc. opt. M. V. osobno, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da ga se oslobodi od optužbe.

Na žalbu nije podnesen odgovor.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u svom pisanom očitovanju od 18. siječnja 2006. godine, broj KŽ-DO-121/06, predložio je da se žalba disc. optuženika odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu žalitelj kada tvrdi da se odluka o njegovoj odgovornosti temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju.

U žalbi se navodi da u ponašanju disc. optuženika nema ostvarenja ni subjektivnih, a ni objektivnih elemenata predmetnog disc. prijestupa, da na njegovoj strani nije postojala namjera dužnog nepoštivanja prema sudovima i nadzornim tijelima, a što da je vidljivo iz činjenice da je on osmi dan po useljenju u novi prostor izvijestio o tome nadležno Ministarstvo RH zahtijevajući da se izvrši pregled poslovnog prostora, koji pregled je nakon toga i učinjen, a poslije izvjesnog vremena je doneseno i rješenje o dozvoli preseljenja javnobilježničkog ureda na novu adresu.

U stvari, u žalbi se ne iznosi ništa novoga što već nije bilo predmetom ocjene i analize suda prvog stupnja, nego se ponavljanjem navoda obrane iznesene tijekom postupka, tvrdi da u ponašanju disc. optuženika nisu ostvareni elementi disc. prijestupa.

No međutim, suprotno žalbenim navodima, sud je valjanom analizom obrane disc. optuženika i provedenih dokaza, potpuno i pravilno utvrdio postojanje svih odlučnih činjenica, te za svoje činjenične zaključke iznio valjane razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud drugog stupnja.

Nije sporno da je disc. opt. M. V. obnašao javno bilježničku službu sa službenim sjedištem ureda u Slavonskom Brodu. Također nije sporno da je disc. optuženik dana 01. studenog 2004. godine promijenio sjedište svog ureda na adresu Slavonski Brod, a da prethodno nije zatražio ni ishodio potrebno odobrenje Ministarstva pravosuđa RH radi dopuštenja preseljenja javnobilježničkog ureda u novi poslovni prostor i na novo službeno sjedište.

Odredbom čl. 29. st. 1. ZJB propisano je da službeno sjedište na području za koje je imenovan, javnom bilježniku određuje Ministarstvo pravosuđa RH na temelju prethodno pribavljenog mišljenja Komore i javnog bilježnika. Nadalje, odredbom čl. 9. Pravilnika o javnobilježničkim uredima propisano je da će svaka osoba koja namjerava sudjelovati u natječaju za javnog bilježnika zatražiti od Ministarstva pravosuđa RH da pregleda prostorije namijenjene za njegov budući ured, a čl. 10. istog Pravilnika određeno je da će, prije nego što se odredi dan kada će imenovani javni bilježnik započeti s radom, Komisija Ministarstva pravosuđa utvrditi da li su prostor i oprema pripremljeni za uporabu.

Iz gore navedenih odredbi Zakona i Pravilnika jasno je da je prije započinjanja obnašanja službe javnog bilježnika u određenom poslovnom prostoru, odnosno prije preseljenja javnobilježničkog ureda u novi poslovni prostor, potrebno da Komisija Ministarstva pravosuđa RH obavi pregled prostora radi utvrđenja da li predloženi prostor, a i oprema, odgovaraju za uporabu i obnašanje službe. Dakle, službeno sjedište ureda javnog bilježnika ne može se promijeniti bez da se prethodno ne ishodi rješenje Ministarstva pravosuđa RH o dozvoli preseljenja javnobilježničkog ureda na novu adresu.

Navedene odredbe Zakona i Pravilnika su jasne, precizne i nije postojala mogućnost da njihova primjena izazove određene dvojbe, tim više što je disc. optuženik, zasigurno, prilikom započinjanja sa službom na prvotnoj adresi prošao identičnu formalnu proceduru o prethodnom pregledu prostora i opreme, te ishođenju potrebnog odobrenje Ministarstva pravosuđa RH, a praksa se u tom smislu nije mijenjala.

Stoga je promašeno i neosnovano pozivanje disc. optuženika na njegove naknadne pismene obavijesti upućene Ministarstvu pravosuđa RH i Hrvatskoj javnobilježničkoj komori, jer se radi o tome da je disc. optuženik, pismenim putem, i to osam dana nakon što je već započeo s obnašanjem službe u novom prostoru, navedena tijela samo obavijestio o promjeni sjedišta javnobilježničkog ureda. Također je neosnovano pozivanje disc. optuženika na okolnost da je on 18. studenog 2004. godine uputio Ministarstvu pravosuđa RH zahtjev kojim je zatražio premještaj javnobilježničkog ureda na novu adresu, budući je sukladno citiranim odredbama Zakona o javnom bilježništvu i Pravilnika o javnobilježničkim uredima, rješenje Ministarstva pravosuđa RH o dozvoli preseljenja javnobilježničkog ureda potrebno zatražiti i ishoditi prethodno, čega je disc. optuženik zasigurno bio svjestan, a ne naknadno kao što je to u konkretnom slučaju učinio disc. optuženik. Utvrđeno ponašanje disc. optuženika ima obilježja totalnog ignoriranja nadzornih tijela.

Slijedom navedenog, sud prvog stupnja je, temeljem pravilne i potpune ocjene svih provedenih dokaza, osnovano zaključio da je disc. opt. M. V., na način kako je to opisano u izreci pobijane presude, počinio disciplinski prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 8. ZJB, pa žalba disc. optuženika zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovana.

Kako žalba podnesena u korist optuženika zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede kaznenog zakona u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o kazni, ovaj sud je u smislu čl. 382. ZKP ispitao pobijanu presudu i u tom dijelu.

Razmotrivši odluku o kazni, ovaj sud nalazi da je sud prvog stupnja pravilno utvrdio sve okolnosti koje u smislu čl. 56. KZ utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža za počinitelja i dao im odgovarajući značaj, pa njihova procjena nije potrebna. Tako je sud, pri odmjeravanju kazne disc. opt. M. V., ispravno, kao olakotno, cijenio činjenicu da do sada nije činio disciplinske prijestupe, dok, također ispravno, posebnih otegotnih okolnosti nije utvrdio.

Po ocjeni ovog suda drugog stupnja, a imajući u vidu sve okolnosti konkretnog slučaja i ličnosti disc. optuženika, pismeni ukor koji je disc. optuženiku izrečen za počinjeni disc. prijestup, kao najblaža zakonom propisana kazna za disciplinske prijestupe, pokazuje se kaznom odgovarajućom i primjerenom društvenoj opasnosti djela i ličnosti disc. optuženika i njome će se ispuniti svi vidovi zakonske svrhe kažnjavanja.

Slijedom gore navedenog, a kako nije bilo osnove za prihvaćanje žalbe disc. opt. M. V., te kako ispitivanjem presude po službenoj dužnosti nisu nađene povrede zakona čije postojanje, po čl. 379. st. 1. ZKP, ovaj sud ispituje po službenoj dužnosti, to je na temelju čl. 150. st. 2. ZJB, čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 387. ZKP valjalo odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 15. svibnja 2006. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Broj: **I Kž 363/02-3**

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u javnobilježničkom disciplinskom vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa i javnog bilježnika Petra Žanka, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Gordane Korotaj, kao zapisničara, u disciplinskom predmetu protiv disc. opt. L. C., zbog disciplinskog prijestupa iz čl. 36. toč. 3. Statuta Hrvatske javnobilježničke komore, odlučujući o žalbi disc. optuženice, podnesenoj protiv presude javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Splitu od 05. ožujka 2002. godine, broj Kr-5/01, u sjednici održanoj dana 14. studenog 2005. godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

p r e s u d i o je:

Odbija se žalba disc. opt. L. C. kao neosnovana i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Splitu, disc. opt. L. C. proglašena je krivom da je na način, činjenično i pravno opisan u izreci presude, počinila disciplinski prijestup iz čl. 36. toč. 3. Statuta Hrvatske javnobilježničke komore (pročišćen tekst - ‘’Narodne novine br. 27/02, u daljnjem tekstu: Statut HJK) u vezi čl. 145. st. 4. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine br. 78/93 i 29/94, u daljnjem tekstu: ZJB), pa je na temelju čl. 147. st. 1. toč. 2. ZJB osuđena na novčanu kaznu u iznosu od 1.000,00 kuna, time da će se, u slučaju da se ista ne isplati u cijelosti ili djelomično, suglasno čl. 52. KZ, zamijenit kaznom zatvora, tako da će se jedan dnevni dohodak zamijeniti jednim danom kazne zatvora, koja ne može biti dulja od 12 mjeseci.

Na temelju čl. 122. st. 1. ZKP u vezi čl. 119. st. 1. i 2. toč. 6. ZKP, disc. optuženica dužna je na ime troškova disciplinskog postupka nadoknaditi paušalnu svotu od 1.000,00 kuna.

Protiv te presude žali se disc. opt. L. C. osobno, ne naznačujući iz kojeg žalbenog razloga se žalba podnosi, no iz sadržaja iste je utvrđeno da se podnosi zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da ju se oslobodi od optužbe.

Na žalbu nije podnesen odgovor.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u svom pisanom očitovanju od 14. svibnja 2002. godine, broj KŽ-DO-775/02, predložio je da se žalba disc. optuženice odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu žaliteljica kada tvrdi da se odluka o njenoj odgovornosti temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju. U stvari, u žalbi se ne iznosi ništa novoga što već nije bilo predmetom ocjene i analize suda prvog stupnja, nego se ponavljanjem navoda obrane iznesene tijekom postupka, tvrdi da disc. prijestup nije počinjen.

No međutim, sud je na temelju pomne analize obrane disc. optuženice, kao i cjelokupnog dokaznog materijala, potpuno i pravilno utvrdio postojanje svih odlučnih činjenica, uključujući i one koje žaliteljica pobija. Za svoje činjenične zaključke sud je iznio valjane razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud drugog stupnja.

Nije sporno da je disc. opt. L. C. dana 20. veljače 2001. godine bila na godišnjem odmoru, te da je obavljanje javnobilježničkih poslova u svom uredu prepustila M. M., osobi koja je prisjednik u uredu javnog bilježnika A. S.. Također nije sporno da disc. optuženica nije imala potrebno odobrenje Ministarstva pravosuđa, uprave i lokalne samouprave Republike Hrvatske da je javnobilježnički zamjenik može zamijeniti u obavljanju poslova u njenom javnobilježničkom uredu, već je, dakle, bez potrebnog odobrenja, M. M. dopustila i prepustila obavljanje poslova u svom javnobilježničkom uredu.

Odredbom čl. 128. st. 1. ZJB propisano je da ako je javni bilježnik na odsustvu ili je iz drugih razloga spriječen da duže vrijeme obavlja svoju službu, u poslovima iz njegova djelokruga zamijenit će ga javnobilježnički zamjenik, dok je odredbom čl. 129. st. 1. ZJB propisano kako je potrebno prethodno odobrenje Ministarstva da bi zamjenik mogao obavljati svoju službu.

Iz gore navedenih odredbi Zakona jasno je da se propisano odobrenje i postavljanje zamjenika javnom bilježniku odnosi samo na slučajeve kada je javni bilježnik spriječen da duže vrijeme obavlja svoju službu, a korištenje godišnjeg odmora se ne može smatrati dužom spriječenošću za obavljanje službe. Za vrijeme trajanja godišnjeg odmora javnog bilježnika može zamjenjivati samo javnobilježnički prisjednik koji je zaposlen u njegovom uredu.

Stoga je pogrešno i neosnovano pozivanje disc. optuženice na njena pismena traženja upućena Hrvatskoj javnobilježničkoj komori i Ministarstvu pravosuđa, uprave i lokalne samouprave Republike Hrvatske da joj se omogući zamjena za vrijeme njenog odsustva zbog korištenja godišnjeg odmora, a na koja traženja te ustanove nisu odgovorile, jer takova zamjena nije niti moguća, a sve i da jeste, disc. optuženica je sasvim neosnovano, na temelju šutnje ustanova kojima se obraćala, zaključila da je dovoljno samo usmeno obraćanje.

Isto tako, promašeni su i žalbeni navodi disc. optuženice kako su službene radnje osobe koja ju je zamjenjivala zakonite i proizvode pravni učinak, budući to pitanje uopće nije predmet rješavanja u ovom disciplinskom postupku. U konkretnom slučaju je disc. optuženici stavljeno na teret da je počinila disc. prijestup iz čl. 36. toč. 3. Statuta HJK, odnosno da je obavljanje svojih poslova prepuštala u svom uredu osobama koje za to nisu ovlaštene, a što je tijekom postupka nesporno utvrđeno. Naime, disc. optuženica nije imala potrebno prethodno odobrenje Ministarstvu pravosuđa, uprave i lokalne samouprave Republike Hrvatske da je javnobilježnički zamjenik može zamijeniti u obavljanju poslova u njenom javnobilježničkom uredu, a niti je to odobrenje mogla dobiti, budući se u konkretnom slučaju radilo o razlogu zamjene koji nije predviđen čl. 128. st. 1. ZJB, no unatoč tome ona je obavljanje svojih poslova dopustila i prepustila osobi koja za to nije bila ovlaštena.

Stoga, nije osnovana žalba disc. optuženice zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Kako žalba podnesena u korist optuženika zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede kaznenog zakona u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o kaznenim sankcijama, ovaj sud je u smislu čl. 382. ZKP ispitao pobijanu presudu i u tom dijelu.

Razmotrivši odluku o kazni, a imajući u vidu sve okolnosti konkretnog slučaja i ličnosti disc. optuženice, po ocjeni ovog suda drugog stupnja, novčana kazna u visini od 1.000,00 kuna, koja je disc. optuženici izrečena za počinjeni disc. prijestup, pokazuje se odgovarajućom ali i nužnom ciljevima kažnjavanja.

Sud prvog stupnja je pravilno utvrdio sve okolnosti koje u smislu čl. 56. KZ utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teže za počinitelja, te im je dao odgovarajući značaj, iako je navođenje i isticanje tih okolnosti formalno propustio. Izrekavši novčanu kaznu u visini od 1.000,00 kuna, sud je očito cijenio dosadašnju neosuđivanost disc. optuženice, činjenicu da je starije životne dobi i da je majka dvoje djece, dok otegotnih okolnosti nije utvrdio. Stoga, razloge kojima se rukovodio sud prvog stupnja pri odmjeravanju kazne disc. optuženici, kao i visinu izrečene novčane kazne prihvaća i ovaj Vrhovni sud i ista je primjerena društvenoj opasnosti djela i ličnosti disc. optuženice, te će ostvariti sve vidove svrhe kažnjavanja.

Slijedom gore navedenog, a kako nije bilo osnove za prihvaćanje žalbe disc. opt. L. C., te kako ispitivanjem presude po službenoj dužnosti nisu nađene povrede zakona čije postojanje, po čl. 379. st. 1. ZKP, ovaj sud ispituje po službenoj dužnosti, to je na temelju čl. 150. st. 2. ZJB, čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 387. ZKP valjalo odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 14. studenog 2005. godine

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: **I Kž 701/01-5**

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u javnobilježničkom disciplinskom vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa i javnog bilježnika Petra Žanka, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Gordane Korotaj, kao zapisničara, u disciplinskom predmetu protiv disc. opt. M. Č., zbog disciplinskih prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 2. Zakona o javnom bilježništvu, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i disc. optuženika, podnesenim protiv presude javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Zagrebu od 13. lipnja 2001. godine, broj X-Su-IJDP-3/98, u sjednici održanoj dana 14. studenog 2005. godine, u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

r i j e š i o j e:

I. Prihvaća se žalba državnog odvjetnika, ukida se pobijana presuda i predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

II. Uslijed odluke pod I., žalba disc. opt. M. Č. je bespredmetna.

Obrazloženje

Pobijanom presudom javnobilježničkog disciplinskog vijeća Županijskog suda u Zagrebu, disc. opt. M. Č. proglašen je krivim da je na način, činjenično i pravno opisanim u izreci presude, počinio disciplinski prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 2. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" br. 78/93 i 29/94, u daljnjem tekstu: ZJB), te je temeljem čl. 147. st. 1. toč. 2. ZJB osuđen na novčanu kaznu u visini od tri osnovne mjesečne plaće suca prvog stupnja, a što iznosi 24.745,50 kuna, plaćanje koje kazne je određeno u tri jednaka mjesečna obroka od po 8.248,50 kuna svaki.

Na temelju čl. 122. st. 1. ZKP, disc. optuženik obvezan je snositi troškove disciplinskog postupka u iznosu od 153,20 kn, te na ime paušala iznos od 1.000,00 kuna.

Protiv te presude žali se državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i zbog odluke o kaznenoj sankciji, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da se disc. optuženika proglasi krivim za tri disciplinska prijestupa, te da mu se sukladno tome izrekne stroža kazna predviđena u čl. 147. st. 1. toč. 3. ili 4. ZJB.

Žali se i disc. opt. M. Č. osobno, i to zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog odluke o kaznenoj sankciji, s prijedlogom da se presuda preinači na način da ga se oslobodi disciplinske odgovornosti, odnosno da se ista ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Na žalbe nisu podneseni odgovori.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u svom pisanom očitovanju od 23. listopada 2001. godine, broj KŽ-DO-1508/01, predložio je da se žalba državnog odvjetnika prihvati, a žalba disc. optuženika odbije kao neosnovana.

Žalba državnog odvjetnika je osnovana, dok je žalba disc. optuženika za sada bespredmetna.

U pravu je državni odvjetnik kada ističe bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP, jer da presuda uopće nema razloga o odlučnim činjenicama u odnosu na odluku da je disc. optuženik, inkriminiranim ponašanjem, ostvario jedan disciplinski prijestup, a ne četiri kako mu je to prijedlogom državnog odvjetnika stavljeno na teret.

Naime, prijedlogom državnog odvjetnika za provođenje disciplinskog postupka, koji nije mijenjan do zaključenja glavne rasprave, disc. opt. M. Č. stavljeno je na teret da je u razdoblju od 17. studenog 1995. godine do 10. veljače 1997. godine, protivno odredbi čl. 57. ZJB sačinio zapisnike o očitovanju I. N., i to dana 17. studenog 1995. godine, 15. srpnja 1996. godine, te dva zapisnika dana 10. veljače 1997. godine, na koji način da je u stjecaju počinio četiri disciplinska prijestupa iz čl. 145. st. 3. toč. 2. ZJB.

Nasuprot tome, sud prvog stupnja, proglašavajući disc. optuženika krivim za isti činjenični supstrat za koji je prijedlog podnesen, zaključuje da je disc. opt. M. Č. takvim činjenjem počinio jedan disciplinski prijestup iz čl. 145. st. 3. toč. 2. ZJB.

Dakle, sud prvog stupnja ne smatra da se u konkretnom slučaju radi o stjecaju četiri disciplinskih prijestupa, kako to tvrdi državni odvjetnik u prijedlogu, već da se radi o jednom produljenom disciplinskom prijestupu. No, u tom dijelu odluka suda prvog stupnja nema razloga o ovim odlučnim činjenicama, jer sud uopće ne navodi zbog čega nalazi utvrđenim da je disc. optuženik počinio jedan, a ne više disciplinskih prijestupa.

Imajući u vidu odredbu čl. 61. KZ, kojom je propisano kada postoji produljeno kazneno djelo, nije jasno iz kojih to razloga sud prvog stupnja sve četiri inkriminirane radnje disc. optuženika, ostvarene u vremenskom razdoblju od 17. studenog 1995. godine pa čak do 10. veljače 1997. godine, smatra jedinstvenom cjelinom, odnosno produljenim djelom. Pri tome se naročito ima u vidu vremenski slijed inkriminiranog djelovanja disc. optuženika, budući je prvi zapisnik sačinjen dana 17. studenog 1995. godine, drugi osam mjeseci kasnije (dana 15. srpnja 1996. godine), pa opet sedam mjeseci kasnije sačinjena su još dva zapisnika u istom danu 10. veljače 1997. godine. Kod takvog stanja stvari, osim naravno u slučaju zadnja dva sačinjena zapisnika, nije jasno na temelju čega sud utvrđuje takvu vremensku povezanost inkriminiranih radnji da bi činili jedinstvenu cjelinu.

Kako sud prvog stupnja za svoj stav nije dao nikakve razloge, to je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP, jer presuda nema razloga o odlučnim činjenicama.

U ponovljenom postupku sud prvog stupnja će za osnovu uzeti prijedlog državnog odvjetnika za provođenje disciplinskog postupka, provest će sve do sada izvedene dokaze, a po potrebi i druge, iste će nakon provedenog postupka savjesno analizirati, kako pojedinačno tako i u njihovoj ukupnosti, vodeći pri tome posebno računa o razlozima kojima se vodio pri rješavanju pravne kvalifikacije disciplinskih prijestupa, te isto tako vodeći računa da je pri ocjenjivanju odlučne činjenice da li je disc. optuženik sačinjavao javnobilježnički akt ili javnobilježnički zapisnik, osim sadržajnog ocjenjivanja kako je to učinjeno u pobijanoj presudi, potrebno i izrijekom se očitovati o propisanoj formi i razlikama u tom smislu između javnobilježničkog akta i javnobilježničkog zapisnika, a nakon čega će donijeti novu na zakonu osnovanu presudu, koju će valjano obrazložiti.

S obzirom da je prihvaćena žalba državnog odvjetnika zbog utvrđene bitne povrede odredaba kaznenog postupka, žalba disc. optuženika postala je bespredmetna.

Slijedom svega navedenog valjalo je prihvaćanjem žalbe državnog odvjetnika, a na temelju čl. 150. st. 2. ZJB i čl. 153. st. 4. ZJB u vezi čl. 430. ZKP i čl. 388. st. 1. ZKP, odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu, 14. studenog 2005. godine

ZAKLJUČAK

Zakonom o javnom bilježništvu (Narodne novine br. 78/93., 29/64. i 16/07. u nastavku ZJB) koji je stupio na snagu 2. rujna 1993. godine, nakon polustoljetne „pauze“ vraća se institut javnog bilježnika i javnobilježničke službe. Javni bilježnik nije odvjetnik i ne zastupa stranke, već svojim znanjem i stručnošću nastupa kao stručni povjerenik svih stranaka.

Djelokrug rada javnih bilježnika sam za sebe dovoljno govori o širini djelovanja, postavljajući pred njih ne baš lagan zadatak da u svakoj pravnoj situaciji moraju spremno odgovoriti na izazov i ponuditi pravo rješenje. Obzirom da je praksa maštovitija od najpronicljivijeg zakonodavca, zadatak nije nimalo lagan. Ne kritizirati, već pomoći u pronalaženju pravilnog rješenja u svakoj situaciji, bila je temeljna misao vodilja pri sastavljanje ove zbirke odluka o javnobilježničkim ispravama i javnim bilježnicima kroz sudsku praksu. Tek znanja radi, da pomogne u snalaženju kroz meandre pravnih misli.

U tom smislu valja ukazati na neka od stajališta koja je zauzela sudska praksa. Pitanje mjesne nadležnosti kada je riječ o sudjelovanju javnih bilježnika u ovrsi i odlučivanje o prijedlogu za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave, jedno je od njih. Ovdje treba reći da je odredbom čl. 252a na javne bilježnike preneseno ovlaštenje odlučivanja o prijedlogu za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave u skladu s odredbama Ovršnog zakona (Narodne novine br. 57/96., 29/99., 42/00., 173/03., 194/03., 151/04. i 88/05., u nastavku teksta: OZ), te da je odredbom čl. 252 b OZ-a dopušteno ovrhovoditelju da prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave može podnijeti javnom bilježniku po svom izboru i od njega zatražiti da donese rješenje o ovrsi na temelju takve isprave, što međutim ni na koji način ne može dovesti u pitanje primjenu odredbe čl. 33b OZ-a. Prema toj zakonskoj odredbi mjesna nadležnost određena OZ-om je isključiva, iz kojeg razloga se sloboda izbora i dispozitivnost ovrhovoditelja u pogledu izbora kojem će javnom bilježniku podnijeti ovršni prijedlog, može tumačiti jedino u okviru raspoloživih javnih bilježnika stvarno i mjesno nadležnog suda.

Iako OZ ne sadrži opća pravila o mjesnoj nadležnosti, pravilo o isključivoj mjesnoj nadležnosti statuirano u čl. 33b OZ-a sukladno čl. 19 st. 1 OZ-a upućuje izravno na primjenu pravila u općoj mjesnoj nadležnosti iz čl. 46 i 48 ZPP-a, što istovremeno znači nemogućnost bilo kakvog sporazuma koji bi prorogirao mjesnu nadležnost nekog drugog suda sukladno odredbi čl. 70 ZPP-a.

Na taj način, a pogotovo obzirom na pravilo o isključivoj mjesnoj nadležnosti ustanovljenoj prema odredbama OZ-a, moramo promatrati i mjesnu nadležnost za ovrhu na novčanoj tražbini pravne osobe po računu kod banaka koja je ustanovljena prema sudu na čijem području se nalazi ovršenikovo sjedište.

Nezaobilazan je u praksi i institut prijenosa prava vlasništva na stvari i prijenosa prava radi osiguranja tražbina vjerovnika koji je 1996. godine unijet u hrvatski pravni sustav. Njime se kroz brojne izmjene nastoji usavršiti fiducijarni prijenos kako bi postao uobičajeni način osiguranja tražbina te omogućiti vjerovniku relativno laku naplatu svoje tražbine u slučaju odsutnosti dragovoljnog ispunjenja dužnika. ZIDOZ 2003. godine predstavljao je svakako korak natrag u pravcu zaštite interesa vjerovnika, dok je izmjenama ZIDOZ 2005 uređenje ove materije izvršeno uglavnom na način koji je sličan onome prije promjena iz 2003. godine.

Od brojnih dvojbi koje je u prvi plan izbacila praksa, ostaje dvojbeno kakav bi bio položaj kupca predmeta osiguranja neovisno o tome je li prodaja obavljena sukladno 274. g. ili 277. OZ 2005. ako predlagatelj osiguranja prije njene provedbe nije tražio ovrhu radi ispražnjenja i predaje nekretnine ili predaje pokretnine u posjed.

Tu je zatim pitanje odnosa rješenja iz ZIDOZ 2005 glede prava predlagatelja osiguranja da traži ovrhu radi predaje stvari u posjed prema odredbama koje omogućavaju da predlagatelj osiguranja i prije dospjelosti tražbine, tj. prije nego što je stekao pravo da je proda, ipak koristi stvar. Naime predlagatelj osiguranja, ako ima mogućnost sporazumjeti se s protivnikom osiguranja da stvar koristi prije dospjelosti tražbine, može ostaviti bez učinka odredbe OZ koje mu dopuštaju da traži ovrhu radi predaje stvari u posjed samo radi njene prodaje. Prisjetimo li se onih prvih rješenja koja su postojala prema tekstu OZ 1996, vidjet ćemo da je takva mogućnost postojala, na što upućuje tumačenje njegove relevantne odredbe koja je korištenje stvari omogućavala

protivniku osiguranja, ako drukčije nije ugovoreno. Rješenje iz ZIDOZ 2005 izričito dopušta sporazum u tom pravcu, ali postavlja izvjesna ograničenja.

Sporna pitanja iz prakse u vezi s fiducijarnim vlasništvom vezana su i uz pravilnu primjenu Zakona vlasništvu i drugim stvarnim pravima, Zakona o zemljišnim knjigama , Pravilnika o unutarnjem ustroju, vođenju zemljišnih knjiga i obavljanju drugih poslova u zemljišnoknjižnim odjelima sudova, Zakona o nasljeđivanju i konačno Zakona o javnom bilježništvu, a posebno se tiču predmeta na kojima vjerovnik stječe mogućnost fiducijarnog prijenosa kada je riječ o neupisanim nekretninama. Cijeneći zakonska ograničenja u pogledu mogućnosti da strane pravne i fizičke osobe mogu biti nositelji prava vlasništva, nameće se pitanje, je li kroz taj institut i koliko poljoprivrednog zemljišta preneseno u punopravno vlasništvo stranih i fizičkih osoba.

Konačno sudska praksa nije zaobišla niti ulogu javnih bilježnika prema odredbama Zakona o trgovačkim društvima, koja ipak ostavlja najviše dilema i to od sklapanja društvenog ugovora za koji je prema odredbi članka 387. stavak 1. propisan oblik javnobilježničke isprave, pripajanja i spajanja društva kapitala koja odluka se prema odredbi članka 549. stavak 3 Zakona o trgovačkim društvima mora donijeti u obliku javnobilježničkog akta, pa do imenovanja nadzornog odbora za koju ispravu je dovoljna ovjera javnog bilježnika.

Bez namjere da bude sveobuhvatna, niti da ponudi konačna rješenja, prikupljena praksa trebala bi biti tek poticaj za raspravu i putokaz za moguće promjene. Ako u tome makar i djelomično uspije, njen cilj bit će u potpunosti ispunjen.

mr. sc.Vlado Skorup

Vladimir Marčinko
Javni bilježnik u Zagrebu

POPIS ČLANOVA DRUŠTVA PREMA IZMJENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O TRGOVAČKIM DRUŠTVIMA

1. UVOD

Donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine broj 107/07), koje stupaju na snagu 1. travnja 2008. godine uvedena je jedna nova obveza javnih bilježnika glede promjena u trgovačkim društvima s ograničenom odgovornošću.

Naime u članku 410. st. 3. rečenog Zakona, nalaže se javnom bilježniku, koji je sudjelovao u promjeni članova društva, da bez odgađanja nakon što je promjena učinjena, bez obzira na eventualne kasnije razloge njezine nevaljanosti, umjesto članova uprave potpiše popis članova društva i dostavi jedan primjerak tog popisa registarskom sudu, a jedan društvu.

Ukoliko javni bilježnik ne postupi prema navedenom, prekršajna sankcija predviđena je člankom 631. st. 10. Zakona o trgovačkim društvima, i to:

- ako javni bilježnik ne dostavi registarskom sudu ili društvu popis članova društva, kada je to po Zakonu dužan učiniti,
- ako to ne učini u propisanome roku
- ako dostavi popis koji ne sadrži propisane podatke ili propisanu potvrdu ili se njome ne potvrđuje istinito stanje ili popis ne potpiše.

Za ovaj prekršaj se može izreći kazna do 7.000,00 kuna, a u slučaju da je učinjena teža povreda propisa radi stjecanja protupravne imovinske koristi, novčana kazna do iznosa od 50.000,00 kuna.

2. JAVNOBILJEŽNIČKA SLUŽBA

Javnobilježnička služba sastoji se između ostalog u službenom sastavljanju i izdavanju javnih isprava o pravnim poslovima, izjavama i činjenicama na kojima se utemeljuju prava (članak 2. Zakona o javnom bilježništvu). Javni bilježnik može izdati potvrdu o postojanju ili sjedištu neke pravne osobe, o promjeni tvrtke, o statusnim promjenama ili drugim pravno važnim činjenicama ako one proizlaze iz kojeg javnog registra, (članak 81. Zakona o javnom bilježništvu), pri čemu je važno naglasiti da je javni bilježnik ovlašten izdati ovu potvrdu samo ako je prethodno obavio uvid u registar ili ovjeren izvod iz registra. U potvrdi je dužan naznačiti dan uvida u registar odnosno dan izdavanja izvoda iz registra.

3. IZGLED I SADRŽAJ POPISA ČLANOVA DRUŠTVA - POTVRDE

Sudski registar je javna knjiga koja sadrži podatke i isprave o subjektima upisa za koje je upis u registar propisan zakonom, a koji vode Trgovački sudovi. U sudskom registru postoji glavna knjiga i zbirka isprava. Glavna knjiga vođena je računalom i povezuje se računalsko-komunikacijskim sustavom kao jedinstvena baza podataka za Republiku Hrvatsku. Za svaki subjekt upisa u glavnoj knjizi postoji registarski uložak.

Popis članova društva ulaže se u zbirku isprava, kod osnivanja u privatnoj formi, a kod izmjena u skladu s člankom 410. st. 3. rečenog Zakona o izmjenama i dopunama ZTD-a, u formi javnobilježničke potvrde. Potvrda treba sadržavati sve elemente predviđene Zakonom o trgovačkim društvima, te materijalno i formalno sve predviđeno Zakonom o javnom bilježništvu. Potvrda bi mogla izgledati kako slijedi:

POTVRDA ☞

Posl.br.OV-____/08

U Zagrebu, 23. siječnja 2008. godine

POTVRDA O ČLANOVIMA TRGOVAČKOG DRUŠTA

S OGRANIČENOM ODGOVORNOŠĆU

Ja, javni bilježnik _____, iz Zagreba, _____, temeljem odredbe članka 81. ZJB, u svezi odredbe iz čl. 410.st.3. ZTD-a ovime:

P O T V R Đ U J E M

da su članovi trgovačkog društva PRIMJER d.o.o. za trgovinu i usluge, Ilica 1, Zagreb, upisanog u sudskom registru Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem MBS: _____, a nakon potpisa ugovora o prijenosu poslovnog udjela od 23. (dvadesettrećeg) siječnja 2008. (dvijetisućeosme) godine, solemniziranog u mom javnobilježničkom uredu istog dana pod poslovnim brojem OV___/08, (sačinjenog u obliku javnobilježničkog akta istog dana pod posl.br. OU____/08), pa **popis članova tog društva čine sljedeće osobe:**

1. MARKO MARKOVIĆ, rođen_____, iz Zagreba,_____, porezni broj -_____, s temeljnim ulogom od 10.000,00 (desettisuća) kuna.

2. ŠKOLSKI PRIMJER d.o.o. iz Zagreba, _____, upisan u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem MBS: _____ s temeljnim ulogom od 10.000,00 (desettisuća) kuna.

Temeljni kapital društva iznosi 20.000,00 (dvadesettisuća) kuna.

Nadalje, potvrđujem da sve što je u ovoj potvrdi o članovima trgovačkog društva navedeno, odgovara promjenama u kojima sam ja kao javni bilježnik sudjelovao solemnizirajući ugovor o prijenosu poslovnog udjela odnosno odluku o povećanju temeljnog kapitala pristupom novog člana društva /sačinivši ugovor o prijenosu poslovnog udjela odnosno odluku o povećanju temeljnog kapitala pristupom novog člana društva u obliku javnobilježničkog akta/, i podaci u ovoj potvrdi u skladu su s podacima u posljednjem popisu koji je predan sudskom registru Trgovačkog suda u Zagrebu.

Uvid u sudski registar izvršen je neposredno dana 23. (dvadesettrećeg) siječnja 2008. (dvijetisućeosme) godine u 9,00 (devet) sati, odnosno putem potvrde Trgovačkog suda u _____ _____ od _____

Javnobilježnička pristojba naplaćena po T. br. 8.st. 4.ZJP u iznosu od 50,00 kuna.Javnobilježnička nagrada naplaćena u iznosu od 488,00 kuna po čl. 22. JBT, s PDV.

U Zagrebu, 23. siječnja 2008. (dvadesettrećegsiječnjadvijetusućeosmegodine)

JAVNI BILJEŽNIK:

4. PROBLEMI

Problemi koji se javljaju u primjeni rečene odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o trgovačkim društvima odnose se na činjenicu da popisi članova društva nisu ažurirani za veći broj trgovačkih društava. Naime prilikom dostave sudu pojedinih ugovora događa se da prijenos tih ugovora s popisom članova nije ažurno dostavljen u registarski spis - zbirku isprava, ili pak stranka nije uopće dostavila novi popis članova društva. Kako je odgovornost javnog bilježnika kod izdavanja potvrda velika to po ovom pitanju nema improvizacije i potvrda o članstvu se može dati samo na temelju uvida u registarski spis.

Ukoliko javni bilježnik nije sa svojim sjedištem blizu sjedištu Trgovačkog suda kod kojeg bi provjeru trebao izvršiti, to može učiniti jedino dopisnim putem. S tim u svezi javni će bilježnik zatražiti dostavu odgovarajuće potvrde nadležnog trgovačkog suda o zadnjem popisu članova predmetnog društva, temeljem koje će izdati svoju potvrdu.

Minimalni rokovi koje poznaje Zakon o parničnom postupku, a koji se primjenjuju i u izvanparničnim postupcima poput upisa u sudski registar su 3 dana. Upravo takvi kratki rokovi po mom mišljenju su primjereni.

Dostava sudu, odnosno društvu treba biti izvršena neposredno ili preporučenom poštom, pri čemu je dokaz da je dostava uredno pokušana, odnosno izvršena ključna za otklanjanje prekršajne odgovornosti i mora se čuvati.

5. ZAKLJUČAK

Izmjenama i dopunama Zakona o trgovačkim društvima izričito je određeno da javni bilježnici moraju neizostavno dostavljati sudskom registru nadležnog Trgovačkog suda kao i samom društvu po njima potpisanu potvrdu o članovima društva imajući u vidu promjenu u kojoj su glede članstva sudjelovali u svojstvu javnih bilježnika kao i stanje u sudskom registru nadležnog Trgovačkog suda. Javni će bilježnici dakle morati prethodno izvršiti uvid u zbirku isprava pojedinog Trgovačkog suda, odnosno od nadležnog Trgovačkog suda koji nije u njihovom sjedištu zatražiti da im dostavi podatak o aktualnom, zadnjem popisu članova društva. Nakon toga će moći obaviti traženu radnju, sastavljanje javnobilježničkog akta ili solemnizaciju privatne isprave, i potom, bez obzira da li je stranka podmirila troškove, dostaviti potvrdu o članovima društva nadležnom sudu i društvu kojeg se promjena tiče.

Dokaz o dostavi najbolje je čuvati u javnobilježničkom spisu koji je otvoren povodom izrade javnobilježničkog akta ili solemnizacije privatne isprave, zbog dužeg vremenskog roka čuvanja tih isprava u arhivi javnog bilježnika, od same potvrde.

HRVATSKA JAVNOBILJEŽNIČKA KOMORA

ZAGREB, Račkoga broj 10
Tel.: 01/4556-566, faks 01/4551-544
E-mail: hjk@hjk.hr
http:/www.hjk.hr

POPIS JAVNIH BILJEŽNIKA

10000 ZAGREB (01)

Andrašić Damir, Prilaz Ivana Visina 5
tel. 655 5905, fax.6555828
e-mail: damir.andrasic@zg.htnet.hr
Dražen Markuš, prisjednik
Marija Markotić, jb savjetnik

Ankon Jasminka, Nehajska 22
tel 3017 693, fax.3017693
e-mail: jasminka.ankon@zg.htnet.hr
Snježana Torić, prisjednik
Željka Rebić, jb savjetnik

Baković Marija, M. Matošeca 3
tel. 37 31 376, fax.3735925
e-mail jb.m.bakovic@zg.htnet.hr
Gordana Pličanić, prisjednik
Davor Dukat, prisjednik
Marijana Ćosić, jb savjetnik
Ivana Baburić, vježbenik
Milijana Baburić, vježbenik

Burec Mladen, Trg Stjepana Konzula 1**,**
tel. 239 55 44, fax.2344535
e-mail: mladen.burec@zg.htnet.hr
Sanja Barbarić, prisjednik
Božo Miletić, jb savjetnik
Iva Poleto, vježbenik

Čavajda Zorka, Radnička cesta 48, tel.48 31 670, fax.6040445
e-mail:notar-cavajda@zg.htnet.hr
Snježana Pavlović Rajčević , prisjednik
Vedrana Jerosimić, prisjednik
Mija Žužul, vježbenik

Čerić Velimir, Ul. Hrvat. proljeća 65,
tel. 298 98 22, fax.2923089
e-mail: biljeznik.ceric@zg.htnet.hr
Maja Čala, jb savjetnik

Dabelić Marina i Grladinović Dubravka
Draškovićeva 13, tel/fax. 461 23 16
e-mail**:** biljeznik-dabelic-grladinovic@zg.htnet.hr
Gordana Relić-Gutenberger prisjednik
Tina Jokić, jb savjetnik

Dolinar Nenad, Varšavska 4/II, tel. 48 30 095, fax.4830096
e-mail: nenad.dolinar@zg.htnet.hr
Martina Oštarić, jb prisjednik

Dujmović Iva, Jurišićeva 21, tel/fax. 481 45 19
e-mail:javni-biljeznik-iva-dujmovi@zg.htnet.hr
Renata Marković, prisjednik
Jadranka Kuić, prisjednik

Džankić Pero, Korčulanska 3E/II, tel. 618 03 50,fax.6180 361
e-mail:javni.biljeznik.dzankic.pero@zg.t-com.hr
Gordana Hanžek, prisjednik
Martina Džankić, jb savjetnik

Frid Zdenko, Poljička 27, tel.615 43 22 ,fax.6154323
e-mail: zdenko.frid@zg.htnet.hr
Ljubica Čaklović, prisjednik
Darja Bošnjak, prisjednik
Svjetlana Pleić, prisjednik
Ana Škarić, jb savjetnik

Gajski Alemka, Mandrovićeva 17
tel. 231 13 32, fax.234 57 17
e-mail: alemka.gajski1@zg.htnet.hr
Boža Svedrec, prisjednik
Dubravka Rakitničan, prisjednik
Melita Čondrić, prisjednik
Duje Ordulj, jb savjetnik

Glibota Milan, Trnjanska cesta 23, tel/fax.615 19 60
e-mail: notar-glibota@zg.htnet.hr
Davorka Flego, prisjednik
Davor Pavlović, prisjednik

Hanžeković Živković Iva i Škaričić-Sinčić Lada
Gajeva 2/IV, tel. 487 60 71, fax.4812967
e-mail:biljeznici-hanzekovic-sincic@zg.htnet.hr
Sabrina Kafedžić, prisjednik
Anita Škurjanec, prisjednik
Margita Kozina, jb savjetnik
Ivana Tkalčić, vježbenik
Gabrijela Miškić, vježbenik

Herceg-Miličević Ljiljana, Đorđićeva 13
tel. 492 12 20 , fax.4921221
e-mail: ljiljana.herceg-milicevic@zg.htnet.hr
Ivana Herceg, prisjednik
Nevenka Jukić, prisjednik
Jasminka Batinić, vježbenik
Mario Bogić, vježbenik

Horvat-Pernar Željka, Savska cesta 9
tel/fax. 482 95 70
e-mil:notar-pernar@zg.htnet.hr
Ivana Kozar, vježbenik

Hukelj Anica, Mrazovićeva 6/I
tel. 481 99 55, fax.4819951
e-mail: notar-hukelj@zg.htnet.hr
Sanda Pandža, prisjednik
Kristian Hukelj , prisjednik
Marija Soko, jb savjetnik (porodiljnji dopust)
Nikolina Nežić, jb savjetnik
Siniša Čižmek, vježbenik
Ivana Barišić, vježbenik

Ilić Ante, Tomašićeva 7, tel. 462 08 15, fax.463 64 93
e-mail: j.b.a.ilic@inet.hr
Ivana Ilić, prisjednik
Blaženka Plećaš, prisjednik
Mikulčić Mirjana, vježbenik
Gorana Blaić, vježbenik
Ivana Đivan, vježbenik

Jakić Branko, Zelinska 3, tel/fax. 611 46 44
e-mail: branko.jakic@inet.hr
Željka Picukarić, prisjednik
Lidija Lešić, vježbenik
Marko Elijaš, vježbenik

Jakobović Gordana, Ilica 176, tel/fax. 377 7317
e-mail:notar-jakobovic@zg.htnet.hr
Ljerka Gec, prisjednik
Sinja Maja Oštrek, vježbenik

Jelavić Zoran, Hrvatskog proljeća 40, tel/fax. 291 36 08
e-mail:zoran.jelavic@zg.htnet.hr
Tamara Kaiser, jb savjetnik
Mihaela Azapović, vježbenik

Jurić Marijan, Savska cesta 56, tel. 617 71 34, fax.6177137
e-mail: marijan.juric2@zg.htnet.hr
Marija Bartolić, prisjednik

Knego-Rogina mr. Jadranka, Argentinska 4
tel/fax. 345 19 46, e-mail: j.b.knego@gmail.com
Josip Rogina, prisjednik
Vika Despot , prisjednik
Marija Pezer, vježbenik
Marina Balinger, vježbenik

Kutija-Kušpilić Renata, Maksimirska 3
tel. 239 59 84, fax. 239 59 85
e-mail: renata-kutija-kuspilic@zg.htnet.hr
Nikolina Milešević, prisjednik
Josipa Maretić, vježbenik

Lisonek Ilinka, Trg Hrvat. velikana 4
tel. 481 04 93, fax. 487 15 48
e-mail: ilinka.lisonek@zg.htnet.hr
Sanja Kodrnja, prisjednik
Suada Jašarević, prisjednik
Sandra Nikolov, prisjednik

Lovrić Biserka, Grižanska 6
tel. 295 52 10, fax. 295 52 12
e-mail: biserka.lovric@zg.htnet.hr
Maja Župan, jb savjetnik (porodiljnji dopust)
Franka Kralj, jb savjetnik
Božica Jagoić, jb vježbenik

Marčinko Vladimir, Palmotićeva 43a
tel. 4839 627, faks 4921 120
e-mail: vladimir.marcinko@zg.t-com.hr
Tanja Kapitan, prisjednik
Tena Genc, jb savjetnik
Iva Kršić, vježbenik
Martina Novosel, vježbenik

Maroslavac Željka, Av. Dubrovnik 12
tel.655 13 73, fax. 654 81 51
e-mail: zmaroslav@inet.hr
Gordana Manojlović, prisjednik
Irena Marić, prisjednik

Martinović Igor, Petrinjska 14,
tel. 492 02 51, fax. 492 03 99
e-mail: igor.martinovic6@zg.t-com.hr
Mirela Kovačević, jb vježbenik

Matko Ruždjak Jožica, Kneza Višeslava 2, tel. 462 28 33, fax.4611760
e-mail: jozica.matko-ruzdjak@zg.t-com.hr
Sanja Vladušić, prisjednik
Nataša Marijanović, prisjednik

Matoš Mladen, Ilica 297, tel. 377 92 06, fax.374 56 78
e-mail: mladen.matos1@zg.htnet.hr
Daniela Božić, prisjednik
Željka Belić, prisjednik

Modrušan Kornelija, Draškovićeva 8, tel. 481 43 53
e-mail: kornelija.modrusan@zg.htnet.hr

Parlov Ivan, Ozaljska 21, tel. 309 73 33, fax.309 83 33
e-mail: notar-parlov@zg.htnet.hr
Alen Juroš, prisjednik
Marina Štimac, jb savjetnik
Ivana Jerković, vježbenik

Pejović-Fumić Lidija, Ilica 75/I, tel/fax. 484 67 95
e-mail: lpejovic@inet.hr

Popov Lucija, Iblerov trg 2/II, tel/fax. 455 27 02,
e-mail: notar-popov@zg.htnet.hr
Tea Pavičić Gracin, prisjednik
Popov Vanja, vježbenik
Hum Jasminka, vježbenik
Anita Rihter Vrebac, vježbenik

Pučar Vesna, Miramarska 24,tel.6155191, 6155194, fax.6155190
e-mail: v.pucar@notar-pucar.hr
Suzana Audić-Vuletić, prisjednik
Ozren Ivković, prisjednik
Ivana Cvetković, jb savjetnik
Martina Matijašec, jb vježbenik

Ranogajec Branko, Heinzelova 40, tel.4500888
e-mail: notar-ranogajec@zg.htnet.hr
Domagoj Ranogajec, jb savjetnik

Ribarić Obrenija, Nikole Tesle 16, tel/fax.485 50 84
e-mail: jb-ribaric@zg.htnet.hr
Mirela Prpić, prisjednik
Sanja Ružman, prisjednik
Ivana Macanić , vježbenik
Suzana Jakšeković, vježbenik
Marija Sušac, jb savjetnik

Sudar Duško, Frankopanska 2A**,** tel/fax. 484 78 69
e-mail: notar-sudar@zg.htnet.hr
Anamarija Kokić, prisjednik
Katarina Dilber, jb savjetnik
Tihana Sudar, vježbenik
Suzana Ilić Musić, vježbenik

Svedrović-Kilibarda mr. Ljubinka, Ilica 139a, tel.3779300,fax.3779500
e-mail: biljeznik-lj.svedrovic@zg.htnet.hr
Iva Glamočak, vježbenik

Šarčević Vladimir, Tratinska 79/I, tel. 302 26 12, fax.3094332
e-mail: biljeznik-sarcevic@zg.t-com.hr

Šaškor Stjepan, Petrinjska 4, tel/fax. 481 05 35,
e-mail: stjepan.saskor@zg.htnet.hr
Vesna Lelas, prisjednik
Katarina Sokić, prisjednik

Škrinjar Senija, Vlaška 103, tel/fax. 466 50 78
e-mil: senija.skrinjar@zg.htnet.hr
Marijana Dekanić, prisjednik

Tadić Nikola, Prilaz Đ. Deželića 23
tel. 482 64 41, fax. 482 65 12
e-mail: jb-nikola.tadic@zg.htnet.hr
Ivan Trobentar, prisjednik
Zrnka Fićko, prisjednik
Boro Bubnjić, jb savjetnik
Matea Penavić, vježbenik
Sonja Galeković, vježbenik

Valić Katica, Trg N. Š. Zrinskog 17, tel 487 30 60, fax.4873051
e-mail: jb-katica.valic@zg.htnet.hr
Nada Jukić, prisjednik
Tomislav Knez, jb savjetnik
Kristijan Krznarić, vježbenik

Zajec Vlasta, Trg K. Tomislava 4
tel. 485 27 07, fax. 485 27 08
e-mail: vlastazajec@inet.hr
Sanja Lovrić, prisjednik

Zvjezdana Popović, prisjednik
Maja Kovačević Bošković, vježbenik
Mladen Vranešić, vježbenik

Zorić Jasna, Dugoselska 12**,** tel/fax. 231 13 31
e-mail: jb-j.zoric@zg.htnet.hr
Stanislava Galović, prisjednik
Anamarija Baljkas Hrgić, prisjednik
Nikolina Gažić jb savjetnik
Ivana Mlinarević, vježbenik

Žitko Janko, Poljička 12, tel.6117303**,** fax.6176471
e-mail: javnibin@inet.hr
Jasna Žitko, prisjednik

31300 BELI MANASTIR (031)
Rok Verica, Sv. Martina 8**,** tel/fax. 700 707,
e-mail: javni.biljeznik-rok.verica@os.htnet.hr
Lana Albert, jb savjetnik

31551 BELIŠĆE (031)
Ružica Gagro, Vijenac S. H. Gutmana 12
tel/fax. 663 555
e-mail: notar.r.gagro@os.htnet.hr

23210 BIOGRAD NA MORU (023)
Kvartuč Dušan, Obala P. Krešimira IV bb
tel/fax. 383 021
e-mail: javni-biljeznik-dusan-kvartuc@zd.htnet.hr

43000 BJELOVAR (043)
Kustić Marija, A. Starčevića 5b, tel/fax.242 145
e-mail: jb.marija.kustic@bj.htnet.hr
Sandra Naumovska, prisjednik
Natalija Batinac, jb savjetnik

Osmanović Nevenka, P. Preradovića 4, tel.241 250,fax.241251
e-mail: nevenka.osmanovic@bj.htnet.hr
Martina Druga, prisjednik

Marković Slavka, Ul. A. K. Miošića 28a
tel. 241 553, fax.221 252
e-mail: biljeznik-markovic@bj.htnet.hr
Marija Čulo Poljak, prisjednik

20271 BLATO (020)
Vojvodić Markita, Ulica 31, tel/fax.851 917
e-mail: javni.biljeznik@du.htnet.hr

10291 BRDOVEČKO PRIGORJE (BRDOVEC)
Poljak Estera, Ilije Gregorića 128
tel.33 14 594, fax.33 14 593
e-mail: javni.biljeznik.estera.poljak@zg.htnet.hr

52460 BUJE (052)
Nazarević Snježana , Trg J. Broza Tita 1
tel.721 743, fax.721 744
e-mail: snjezana.nazarevic@pu.htnet.hr
Štrk Dijana, jb savjetnik

52419 BUZET (052)
Kravar mr. Ante, Trg fontana 2, tel. 663 344,fax.694317
e-mail: javni.biljeznik.ante.kravar@pu.t-com.hr
Marta Mustur, vježbenik

51250 CRIKVENICA (051)
Boras Koko, Ul. K. Zvonimira 29, tel/fax.241952
e-mail: javni.biljeznik.koko.boras@ri.t-com.hr

40000 ČAKOVEC (040)
Crnčec Jasenka, I. G. Kovačića 6, tel/fax. 311 507
e-mail: jasenka.crncec@ck.htnet.hr
Latinka Ivošević, prisjednik
Tatjana Pavlic, jb savjetnik

Kvakan Ivan, R. Boškovića 21, tel/fax. 390 733
e-mail: kvakan.ivan.javni.biljeznik@ck.htnet.hr
Bogdan Jelena, jb savjedtnik
Petar Kvakan, vježbenik

Marodi Ivan, Matice hrvatske 14, tel/fax. 390 477
e-mail: ivan.marodi@ck.htnet.hr

43240 ČAZMA (043)
Torbašinović Ljerko, Trg čazm. kaptola 9, tel.772 342, fax.227040
e-mail: ljerko.torbasinovic@bj.htnet.hr

31326 DARDA (031)
Milas David, Sv. Ivana Krstitelja 84, tel. 742 242 , fax.742240
e-mail: notar-milas@os.t-com.hr
Krešimir Milas, vježbenik
Mario Milas, vježbenik

43500 DARUVAR (043)
Čop Mladen, Trg K. Tomislava 1, tel/fax. 333 512
e-mail: notar.cop@bj.htnet.hr
Silvija Kufner, vježbenik

51300 DELNICE (051)
Mihelčić Nikola, Amerikanska 3, tel/fax. 811 812
e-mail: javni-biljeznik-nikola-mihelcic@ri.htnet.hr

49240 DONJA STUBICA (049)
Cividini Marija, Trg M. Gupca 11, tel/fax. 286 268
e-mail: jbm-cividini@kr.htnet.hr
Maja Cividini, vježbenik

31540 DONJI MIHOLJAC (031)
Đurđević Dinko, Trg A. Starčevića 11, tel/fax. 632 527
e-mail: javni-biljeznik-d-djurdjevic@os.htnet.hr
Zrnka Stamatoska, prisjednik

22320 DRNIŠ (022)
Fredotović Srđan, 142.Brigade 8,tel. 888 004,fax.888683
e-mail: sfredoto@inet.hr
Buva Dijana, prisjednik

20000 DUBROVNIK (020)
Carić Lucija, Vukovarska 24, tel.411292
e-mail: lucija.caric@du.htnet.hr
Radović Ivo, prisjednik
Bronzan Luce, prisjednik
Carić Iva, jb savjetnik

Stanić Anđelko, Ante Starčevića 72, tel. 357 777
e-mail: andjelko.stanic@du.htnet.hr
Pirjać Nada, prisjednik
Miljas Pero, prisjednik

Viđen Nikša, Vukovarska 22, tel. 412 644
e-mail: marina.vidjen@du.htnet.hr
Lozančić Anto, prisjednik
Jelena Škrabo, jb savjetnik

47250 DUGA RESA (047)
Antić Ivanka, Trg Sv. Josipa br. 6, tel. 844 262
javni-biljeznik-antic@ri.htnet.hr
Ines Antić, vježbenik
Marina Tkalčević, vježbenik

10370 DUGO SELO (01)
Copić Krešimir, Dragutina Domjanića 1, tel. 275 44 79
e-mail: kresimircopic@yahoo.com
Natalija Pavlović, jb savjetnik

Perić Slavica, J. Zorića 8, tel. 277 56 20, fax.2775621
e-mail: notar-slavica.peric@zg.htnet.hr
Ante Ivančić, vježbenik
Andreja Posavec, jb vježbenik

31400 ĐAKOVO (031)
Aščić Jozo, K. Tomislava 3/I, tel/fax. 814 515
e-mail: jozo.ascic@os.htnet.hr

Brač Nikola, Ulica pape Ivana Pavla II 8
tel/faks: 031 810 605
e-mail:javni.biljeznik.brac@os.t-com.hr

Ratinčević Pavao, Stjepana Radića 4, tel/fax. 822 186
e-mail: jb-pavao.ratincevic@os.htnet.hr

48350 ĐURĐEVAC (048)
Matulec Darko, Kralja Tomislava 2, tel/fax. 813 891
e-mail: notar.darko.matulec@hi.t-com.hr

Šimčić Ankica, Trg Sv.Jurja 1, tel.fax.811 811
e-mail:simcic.ankica.javni.biljeznik@kc.t-com.hr

43280 GAREŠNICA (043)
Škalički Branka, Ul. Hrv. branitelja 1, tel/fax. 532 476
e-mail: b352kali@globalnet.hr
Marko Bilandžija, prisjednik

44400 GLINA (044)
Bukovac Marina, S. i A. Radića 22, tel/fax. 882 625
e-mail: marina.bukovac.javni.biljeznik@sk.htnet.hr

53000 GOSPIĆ (053)
Zdunić Boris, Popa Frana Biničkog 4, tel/fax. 574 862
e-mail: javni-biljeznik-zdunic@gs.htnet.hr
Marija Serdar, vježbenik
Marija Butković, vježbenik

43200 GRUBIŠNO POLJE (043)
Luketić Ivo, Braće Radića 1, tel/fax. 485 025
e-mail: ivo.luketic@bj.htnet.hr

32236 ILOK (032)
Šimunić Tomislav, Vukovarska 66, tel. 590 300
e-mail: tomislav.simunic@vk.htnet.hr

21260 IMOTSKI (021)
Juroš Stipe, Trg K.Tomislava 8, tel. 842 240
e-mail:stipe.juros@st.t-com.hr
Mate Juroš, javnobilježnički savjetnik

Ujević Petar, Ante Starčevića 17, tel/fax.722 300,
e-mail: javni.biljeznik.petar.ujevic@st.htnet.hr

42240 IVANEC (042)
Šagi-Belcar Nada, Ak.Mirka Maleza 18/I, tel. 782 104
e-mail: nada.sagi-belcar@vz.htnet.hr
Lančić Danijela, prisjednik

10310 IVANIĆ GRAD (01)
Mišković Marijan, Moslavačka 12, tel. 288 86 88
e-mail: marijan.miskovic@vk.htnet.hr

10450 JASTREBARSKO (01)
Volarić Stjepan, Braće Kazić 7, tel. 628 39 69
e-mail: notar-stjepan.volaric@zg.htnet.hr
Ivana Širanović, jb savjetnik

47000 KARLOVAC (047)
Augustinović Marina, V. Nazora 6, tel. 615 466
e-mail: jb-marina.augustinovic@ka.htnet.hr
Željka Tranfić, prisjednik
Ivana Lipošćak, vježbenik
Sandra Mandić, jb savjetnik
Nina Pavičić, vježbenik

Bubaš-Magličić Nina, I. G. Kovačića 2, tel. 616 111
e-mail: nina.bubas-maglicic@ka.htnet.hr
Ivana Vuksan, vježbenik

Kaić Željko, Matije Gupca 1/II, tel. 615 202
javni.biljeznik.kaic.zeljko@ka.htnet.hr

Žaja Blanka, Gundulićeva 8, tel. 615 920
e-mail: notar.blanka.zaja@ka.htnet.hr
Morana Kasun, vježbenik

51215 KASTAV (051)
Mavrinac Radosna, Trg Matka Laginje 1, tel. 691 070
e-mail: notar.mavrinac@ri.htnet.hr
Vesna Šeškar, prisjednik
Martina Lučić, jb savjetnik

21216 KAŠTEL STARI (021)
Donika-Stanojević Joško, Obala K. Tomislava 26
tel. 232 333, e-mail:j avni-biljeznik-donika@st.htnet.hr
Tatjana Perić, prisjednik
Rozika Dajak, jb savjetnik

49290 KLANJEC (049)
Čižmek Mirko, Trg mira 11, tel. 550 331
e-mail: mirko.cizmek@kr.htnet.hr

22400 KNIN (022)
Čujec Josip, Tvrtkova 3, tel. 662 673
e-mail: josip.cujec@si.htnet.hr

48000 KOPRIVNICA (048)
Bakrač Nikola, Opatička 5, tel. 622 755
e-mail: notar-bakrac@kc.htnet.hr

Ostović Marina, A. Nemčića 4a, tel. 623 820
e-mail: marina.ostovic@kc.htnet.hr
Ema Nađ, jb savjetnik

Papac Ljubica, A. Nemčića 1/I, tel. 626 817
e-mail: ljubica.papac@kc.htnet.hr

20260 KORČULA (020)
Kaliman Ivna, Kovački prolaz 25, tel. 715758
e-mail: ivna-kaliman-javni-biljeznik@du.t-com.hr

49000 KRAPINA (049)
Bjelčić Damir, Ljudevita Gaja 8, tel. 373 064
e-mail: damir.bjelcic@kr.htnet.hr
Ksenija Kuharić, jb savjetnik

Bišćanin Pešut Zdravka, Kardinala Stepinca 10
tel. 301 116, e-mail: notar.pesut@inet.hr

48260 KRIŽEVCI (048)
Jelić-Veršić Nataša, Baltićeva 4, tel. 682 890
e-mail: jb-natasa-jelic.versic@kc.htnet.hr
Ana Benko, jb savjetnik

Tušek Višnja, I. Z. Dijankovečkog 9, tel. 681 700,
e-mail: notar-tusek@kc.htnet.hr
Željkica Skalički, jb savjetnik

51500 KRK (051)
Dvorničić Boleslav, Trg J. B. Jelačića 5, tel. 221 622
e-mail: biljeznik-dvornicic@pu.htnet.hr
Marija Dvorničić, prisjednik

Muhvić Maja, Svetog Bernardina bb, tel. 221 674
e-mail: maja.muhvic@ri.htnet.hr
Neven Kućar, prisjednik

44320 KUTINA (044)

Malačić Mira, Hrvat.branitelja 11
tel.681 500, fax.676 500
e-mail: jb-mira.malacic@sk.htnet.hr
Tina Krmpotić, jb savjetnik

Medić Mato, Trg K.Tomislava 7, tel. 683 525
e-mail: javni.biljeznik.medic.mato@.sk.htnet.hr

52220 LABIN (052)

Udovičić Rita, Zelenice 18, tel.85 20 13
e-mail: notar-udovicic@pu.htnet.hr
Nensi Fonović, vježbenik

Vrsalović Zoran, Rudarska 7, tel.851141, fax.851142
e-mail: jav.biljeznik.zoran.vrsalovic@pu.t-com.hr
Andrea Batelić, vježbenik

51415 LOVRAN (051)

Gordana Legović, v.d.jb Šetalište M. Tita 35, tel. 293 426
e-mail: v.d.j.b.gordana.legovic@ri.t-com.hr

42240 LUDBREG (042)

Radašić Kruno, Miroslava Krleže 27, tel.810 125
e-mail: kruno.radasic.j.b@vz.htnet.hr

51550 MALI LOŠINJ (051)

Marković Božo, Lošinjskih brodograditelja 30
tel. 233 047, fax.520401,e-mail: bozo.markovic@ ri.htnet.hr

21300 MAKARSKA (021)

Barbić Ante, Ul. 5. svibnja 1533 br. 1, tel. 615 500
e-mail: notar-a.barbic@hi.htnet.hr
Anamarija Arapović Vranješ, jb savjetnik

Pejković Ante, Ul. Stjepana Radića 7, tel. 615 257
e-mail: notar.pejkovic@inet.hr
Anja Pejković, vježbenik

20350 METKOVIĆ (020)

Plećaš Miho, Trg K.Tomislava 3/I, tel. 681 177
e-mail: miho.plecas@du.hinet.hr
Vedran Plećaš, prisjednik
Mihaela Plećaš, vježbenik

Nikolić Vlado, A. Starčevića 9, tel. 681154
e-mail: biljeznik-nikolic@du.htnet.hr
Joško Pandža, prisjednik

40315 MURSKO SREDIŠĆE (040)

Ruža Hoblaj , Trg braće Radića 8a, tel. 543 300
e-mail: notar.hoblaj@ck.htnet.hr
Hana Hoblaj, jb vježbenik

31500 NAŠICE (031)

Godžirov Boris, Pejačevićev trg 11, tel. 615 100
e-mail: boris.godzirov@os.htnet.hr

35400 NOVA GRADIŠKA (035)

Jelinić Stanka, Karla Dieneša 3, tel/fax. 363 388
e-mail: javni-biljeznik-s.jelinic@sb.htnet.hr

Zima Dražen, Trg kralja Tomislava 5, tel/fax. 361 961
e-mail: notar.drazen.zima@sb.htnet.hr
Dražen Orešković, jb savjetnik

52466 NOVIGRAD (052)

Aleksandra Micelli , Trg Pozzetto 19
tel. 757 043, fax.726 232
e-mail: aleksandra.micelli@zg.htnet.hr
Lejla Ritoša Horvat, jb savjetnik (porodiljnji dopust)
Antonija Škarda, jb savjetnik

42220 NOVI MAROF (042)

Vidović-Džidić Nada, Zagrebačka 2, tel/fax 612 244
e-mail: nada.vidovic-dzidic1@vz.htnet.hr
Valentina Žugec, jb savjetnik

51259 NOVI VINODOLSKI (051)

Tus Jelena, Korzo Vinodolskog zakona br. 50A,
Tel/fax. 245 503, e-mail: jelena.tus@ri.htnet.hr

44330 NOVSKA (044)

Ante Đerek, Trg L. I. Oriovčanina 18/1, tel/fax. 601 515
e-mail: javni.biljeznik.ante.djerek@sk.htnet.hr

47300 OGULIN (047)

Brčić Mirjana, Ul. Ivane Brlić-Mažuranić 2
tel/fax. 525 444
e-mail: biljeznik-m.brcic@ka.htnet.hr

21310 OMIŠ (021)

Vuković Radoslav, Četvrt Ž. Dražojevića bb,
tel/fax. 861 753, e-mail: jb-radoslav.vukovic@st.htnet.hr

51513 OMIŠALJ (051)

Budimir Zvonimir, Prikešte 15, tel/fax. 841 754
e-mail: notar-z.budimir@ri.htnet.hr

51419 OPATIJA (051)
Kuzle Krešimir, Maršala Tita 75/I
tel. 272 939 , fax.711280
e-mail: javni-biljeznik-kuzle@ri.htnet.hr
Hrvojka Kuzle, prisjednik
Marta Jakotić, vježbenik

Šuran Nataša, Maršala Tita 80,
tel. 272 955 , fax.271738
e-mail: jb-natasa.suran@ri.htnet.hr
Bojan Bralić, vježbenik

33515 ORAHOVICA (033)
Novačić Antun, Trg pl. Mihalovića 2, tel/fax. 674 336
e-mail: jb-antun-novacic@vt.htnet.hr
Mario Novačić, jb vježbenik

49243 OROSLAVJE (049)
Tadić Petar, Ul. Milana Prpića 65, tel/fax. 284 362
e-mail: petar.tadic1@kr.htnet.hr
Izabela Špoljar, prisjednik

31000 OSIJEK (031)
Arambašić Biserka, Kapucinska 17/I, tel. 214 660 fax.214661
e-mail: notar.arambasic@os.htnet.hr
Branislava Jovanović, prisjednik
Vjenceslav Arambašić, jb savjetnik

Borić Mirjana, Jakova Gotovca 13
tel. 202 200, fax.202 204
e-mail: notar-mirjana.boric@os.htnet.hr
Ivana Kovačević, prisjednik
Aleksandra Kolev, jb savjetnik
Alen Senjić, vježbenik

Dumančić Dragica, Vrt J. Truhelke 3, tel/fax. 201 277
e-mail: jbdumancic@yahoo.com
Marijan Dumančić, jbi savjetnik

Kovačev Tatjana, Europske avenije 3, tel/fax. 206605
e-mail: tatjana.kovacev@os.htnet.hr
Zvjezdana Đurđević, prisjednik

Pavelić-Musa Zdenka, Županijska 13, tel/fax. 200 808
e-mail: pavelic-musa.javni.biljeznik@os.htnet.hr
Ljiljana Vodopija, prisjednik

Perić Lidija, Kapucinska 25/I, tel/fax. 201 110
e-mail: lidija.peric@inet.hr
Mijo Perić, prisjednik
Jasminka Pavlov, prisjednik
Vjeran Blažek, vježbenik
Antonija Dilber, vježbenik

Šimašek Zlatko, Vijenac Paje Kolarića 2, tel/. fax.215650
e.mail: simasek.zlatko.javni.biljeznik@os.t-com.hr

53220 OTOČAC (053)
Mudrovčić Mato, Bartola Kašića 8 , tel/fax. 773 366
e-mail: mato.mudrovcic@gs.t-com.hr

23290 PAG (023)
Škunca Elizabeta, Podmir bb, tel. 612 281, fax.616905
e-mail: elizabezta.skunca@zd.htnet.hr

34550 PAKRAC (034)
Grgurić-Rukavina Dubravka, Trg bana Jelačića 6, tel/ fax.412905
e-mail: dubravka.grguric-rukavina@po.htnet.hr

52000 PAZIN (052)
Blečić Marija, Jože Šurana 6, tel/fax. 621 544,
e-mail: jb-marija.blecic@pu.htnet.hr
Marija Hrvatin, prisjednik

Jeromela Mauša Nataša, M. B. Rašana 10,
Tel/fax. 621 111, e-mail: biljeznik.natasa@hi.t-com.hr
Tijana Belac, jb savjetnik

44250 PETRINJA (044)
Antoš-Kovačićek Višnja, Dr Franje Tuđmana 7, tel/fax. 814 587,
e-mail: jb-visnja.antos-kovacicek@sk.htnet.hr
Vilim Juričević, prisjednik

33405 PITOMAČA (033)
Anđal-Mlinarić Brigita, Trg Kralja Tomislava bb,
Tel/fax. 801 561, e-mail: jburedbam@email.t-com.hr

10451 PISAROVINA (01)
Barbarić Petar,Trg Stjepana Radića 4/I
tel/fax.6291869, e-mail: barbaric.petarjavni.biljeznik@zg.t-com.hr

34310 PLETERNICA (034)
Včelik Mario, Ivana Šveara 22
tel/fax.251640,
e-mail: biljeznik.mario.vcelik@email.t-com.hr

20340 PLOČE (020)

Žderić Ante, Neretvanskih gusara br.12
tel/fax. 670 323,
e-mail: ante.zderic@du.htnet.hr
Tomislav Žderić, prisjednik

44317 POPOVAČA (044)

Greblo Vladimir, Trg grofa Erdedya 28, tel. 679 668,fax.670771
e-mail: vladimir.greblo@sk.htnet.hr

52440 POREČ (052)

Ferenc Tanja , Trg slobode 2, tel.452 905, fax.428210
e-mail: jb-tanja.ferenc@pu.htnet.hr
Marjana Kirin, prisjednik

Pahović Đordano, Trg slobode 2a, tel/fax. 442 163
e-mail: notar-pahovic@pu.htnet.hr
Nedeljka Ljepović, prisjednik
Sabina Parencan, jb vježbenik

34000 POŽEGA (034)

Bagarić Niko, Ul. Sv. Florijana 6, tel/fax. 272 551
e-mail: niko.bagaric@po.htnet.hr
Marijana Perić, prisjednik

Brekalo Ante, Dragutina Lermana 6, tel.272 332, fax.313152
e-mail: jb-brekalo-ante@po.htnet.hr
Zdenka Husar, prisjednik

40323 PRELOG (040)

Balaban Marijan, Trg Sv.Florijana 20 tel/fax. 646 200
e-mail: mbalaban@net.hr

Blažeka Ljiljana, Glavna 26, tel/fax. 645 062
e-mail: ljiljana.blazeka@inet.hr
Andreas Varga, jb savjetnik

49218 PREGRADA (049)

Pavelić Irma, Kostelgradska 9, tel/fax. 377 884
e-mail: irpaveli@inet.hr
Gordana Večerić, prisjednk

52100 PULA (052)

Crljenica Alida, Ćirilometodsk**e** družbe 1
tel/fax. 215 625
e-mail: notar-crljenica@pu.htnet.hr
Sandra Bilić, prisjednik
Maja Krahulec, vježbenik

Marina Paić-Čerin, v.d.jb,Olge Ban 10, tel. 215311,fax.380804
e-mail: marina.paic-cerin@notar-cerin.hr
Sanja Ljubešić, jb savjetnik

Kopić Nansi, Anticova 9/I, tel/fax. 217 808
e-mail: notar.nansi@pu.htnet.hr
Mirna Radolović, vježbenik
Željko Valenta, jb savjetnik
Elena Vukotić, vježbenik

Krajcar Denis, Flanatička 10, tel/fax. 215 315
e-mail: notar.krajcar@pu.htnet.hr
Duško Bambić, prisjednik
Jelena Pereša, prisjednik

Perković Divna, Mletačka 2, tel.217505,fax.522316
e-mail: notar.d.perkovic@pu.htnet.hr
Valentina Sinčić, vježbenik

Pliško Mirna, Smareglina ul. br.7, tel/ 210511,fax.522377
e-mail: jb-mirna.plisko@hi.htnet.hr
Ivan Regvat, prisjednik
Maja Žarković, vježbenik
Vesna Perković, vježbenik

51280 RAB (051)

Radić Ermina, Mali Palit bb, tel/fax. 725 498
e-mail: javnibin@inet.hr
Draženka Pičuljan, prisjednik

51000 RIJEKA (051)

Banić Miroslav, Korzo 4/II, tel/fax. 338 114
e-mail: miroslavbanic@inet.hr
Banić Petar, jb savjetnik

Borčić Jadranka i Sokolić-Ožbolt Olga
Užarska 28-30/II tel/fax. 212 513
e-mail: notari-borcic-sokolic@ri.t-com.hr
Radmila Mandić, prisjednik
Željka Tuškan Bregovac, vježbenik
Marija Butković, vježbenik
Danijela Miloš, vježbenik
Mihaela Prtenjača, vježbenik

Ćuzela Vesna , Korzo 18**,** tel 339 686 ,fax.322969
e-mail: notar.cuzela@globalnet.hr
Milena Čehajić, prisjednik
Jadranka Brozičević, prisjednik

Sunčica Žužić, vježbenik
Zvonka Beg Kvaternik, jb savjetnik

Alenka Kružić Dobrila,v.d.jb Užarska 2, tel.211424, fax.213321
e-mail: jb-d.dusan@ri.htnet.hr
Žaklina Marinković, prisjednik

Grozdanić-Dekleva Marija, Korzo 35/I,tel/fax. 336 727
e-mail: notar.grozdanic-dekleva@ri.htnet.hr
Loris Baričević, prisjednik
Veronika Fućak Zvonarić, jb prisjednik
Tihana Radojković, vježbenik
Kristijan Bitunjac,vježbenik
Robert Kožul, vježbenik

Lovrović Lečić Vera, Fiorello la Guardia 25,
Tel/fax. 212 665, e-mail: jbvll@ri.htnet.hr
Nada Jovanić, prisjednik
Ana Huserik Zujić, prisjednik
Josipa Duković, jb vježbenik

Panjković Velibor, Ante Starčevića 4, tel. 317 370 ,fax.317076
e-mail: velibor.panjkovic@ri.htnet.hr
Snježana Horvat Paliska, prisjednik
Branka Šarić, prisjednik
Amira Predovan, prisjednik
Danijela Duran Šunić, jb savjetnik
Blanka Kosjek, vježbenik
Mirna Zec, vježbenik
Tamara Mihalović, vježbenik

Paravić Darko, Gnambov**a** 2/II, tel/fax. 330532
e-mail: jb-paravic@ri.t-com.hr
Robert Beletić, prisjednik
Miodrag Ivković, prisjednik
Željko Ševerdija, vježbenik
Andrej Pavešić, vježbenik
Mario Brajdić, vježbenik

Smojver-Bašić Anđelka, Školjić 2, tel/fax. 335 890
e-mail: jb-andjelka-smojver-basic@ri.htnet.hr
Željko Bašić, prisjednik

Švegović Vesna, Titov trg 10, tel/fax. 335 753
e-mail: javni-biljeznik-vesna-svegovic@ri.htnet.hr

52210 ROVINJ (052)

Dušić Davor, Ul. Carera 20, tel/fax. 818 051
e-mail: notar-dusic@pu.htnet.hr
Vionella Memedović, prisjednik

Zujić Rino, N.Quarantotto bb, tel.830 008, fax.840196
e-mail: rino.zujic@pu.htnet.hr
Tatjana Burić, jb savjetnik

10430 SAMOBOR

Frković Gordana i Jožinec Ljubica
Trg K. Tomislava 13/I tel/fax. 336 62 10
e-mail: javni.biljeznici.samobor@zg.htnet.hr
Dubravka Leljak Hršak, prisjednik
Sonja Šoštar, vježbenik
Tajana Horvat, jb savjetnik

53270 SENJ (053)

Vrban Zvonimir, Pavlinski trg 17, tel/fax. 881 759
e-mail: notar-vrban@gs.htnet.hr
Eda Vrban, vježbenik
Sandro Biondić, jb savjetnik

10360 SESVETE (01)

Čergar Milka, Ninska 1, tel.2000 582, fax.2010291
e-mail: milka.cergar@zg.htnet.hr
Brigita Orlić, prisjednik
Marijana Herout, jb savjetnik

Vuger Ignac, Karlovačka c. 2. tel/fax. 200 88 28
e-mail: ignac.vuger@zg.htnet.hr
Joško Pervan, jb savjetnik

Batušić-Šlogar Zinka , Vladimira Rudjaka 9, tel. 205 82 88,fax.2058299
e-mail: j.b. zinka.batusic.slogar@email.t-com.hr
Ana Gerić, jb savjetnik
Mia Šlogar, vježbenik

21230 SINJ (021)

Bradarić Josip, Ul. Luka 17a, tel/fax. 824 504
e-mail: josip.bradaric@inet.hr

Delonga Vladimir, Trg dr Franje Tuđmana 7, tel/fax. 825 900
e-mail: vladimir.delonga@st.htnet.hr
Ana Romac, jb savjetnik

44000 SISAK (044)

Čubelić Šimac Sanja,**v.d.jb,** S. A. Radića 34, tel/fax. 521 228
e-mail: ivan.cubelic1@sk.htnet.hr

Marković Ivan, S. i A.Radića 1, tel/fax. 523 694
e-mail: ivan.markovic@sk.htnet.hr
Maja Tomazinić Grahovac, prisjednik
Melita Marić, jb savjetnik

Kraljičković Ivica , S. i A. Radića 25, tel/fax.523 363
e-mail: ivica.kraljickovic@sk.htnet.hr
Dragutin Habulin, prisjednik
Nikolina Božurić, vježbenik

35000 SLAVONSKI BROD (035)

Bračun Miroslav, Ul.P. Krešimira IV br.3
tel. 449 467, fax.449 468
e-mail: mioslav.bracun@sb.htnet.hr
Mira Relić, prisjednik
Zvonimir Bračun, jb savjetnik
Marija Glavačević, vježbenik

Čečatka Robert-Anton, Matije Gupca 20,
tel.449 498, fax.404 140
e-mail: robert-anton.cecatka@st.t-com.hr

Kemec Nada , Trg pobjede 22,tel/fax. 410299,
e-mail:nada.kemec@sb.t-com.hr
Blanka Marjanac, prisjednik
Željka Filipović, prisjednik

Medunić Ruža, Trg pobjede 10, tel.440 616
e-mail: javni biljeznik.ruza medunic@sb.htnet.hr
Katarina Oreč, vježbenik

33520 SLATINA (033)

Krpačić Mato, Trg Sv. Josipa 9, tel/fax. 550 665
e-mail: biljeznik-krpacic@vt.htnet.hr

21210 SOLIN (021)

Ivančić Marija, Kralja Zvonimira bb, tel/fax. 210 548
e-mail: jb.marija.ivancic@st.htnet.hr
Snježana Ludvajić, prisjednik
Matijana Paradžik, prisjednik
Maja Talaja, jb savjetnik

Jurišić Boško, Kralja Zvonimira 85, tel/fax. 213 286
e-mail: javni.biljeznik.bosko.jurisic@st.htnet.hr
Yvonne Zlatar Šunjić, prisjednik
Ivana Višević, vježbenik

21000 SPLIT (021)

Bilan Vedrana, Kneza Lj. Posavskog 17/I,
tel/fax. 321 505
e-mail: jb.v.bilan@st.htnet.hr
Vesna Ogorevc, prisjednik
Oriana Mašković, vježbenik

Bradarić Ivan, Obala Hrv. nar. preporoda 9
tel/fax. 345 859
e-mail: notar-ivan-bradaric@st.htnet.hr
Pero Berić, prisjednik
Ivana Bradarić, jb savjetnik

Karabotić-Milovac Teo, Kavanjinova 4,
tel.339888,fax.339890
e-mail: teo.karabotic-milovac@st.htnet.hr
Marko Pavičić, prisjednik
Tina Pelivan, vježbenik
Kristina Brajković, vježbenik

Kekez Nevenka, Hrvatske mornarice 1B
tel/fax.485 255
e-mail: biljeznik.kekez@st.t-com.hr
Dunja Brajčić, prisjednik
Irena Soldić, jb savjetnik

Kovačević Borica, Ivana Gundulića 44/II,
tel/fax. 362 497
e-mail: jb-borica.kovacevic@st.htnet.hr
Animira Šimundić, vježbenik

Makelja-Šuljić Jagoda, Šimićeva 2, tel/fax. 371 442
e-mail: biljeznik-makelja-suljic@st.htnet.hr
Dražen Makelja, prisjednik
Jagoda Makelja, vježbenik
Božica Jelena Aljinović, vježbenik

Matačić Jasna, Poljana kneza Trpimira 6
tel/fax. 482 509
e-mail: jasna.matacic@st.t-com.hr
Damir Mikolčević, vježbenik

Matejčić Domagoj, Gundulićeva 20/I, tel/fax. 380122
e-mail: jb-domagoj.matejcic@st.htnet.hr
Mila Čipčić, prisjednik
Darko Plazonić,jb savjetnik

Milić-Štrkalj Zrinka, Domov. rata 27b
tel. 485 776, fax. 322 455
e-mail: javni.biljeznik.milic-strkalj@st.t-com.hr
Goranka Mališa, prisjednik
Ana Vukojević, vježbenik

Popovac Mirjana, Mažuranićevo šet. 13, tel/fax. 317401
e-mail: javni-biljeznik-m.popovac@st.htnet.hr
Ivana Brkljačić, vježbenik
Sandra Bogetić, jb savjetnik
Ana Zaninović, vježbenik

Puljiz mr. Zoja, Vukovarska 7, tel/fax.347 000,
e-mail: jb.zoja.puljiz@hi.t-com.hr
Snježana Felzer-Puljiz, prisjednik
Vesna Radovan, jb savjetnik

Rajčić Ivan, Domovinskog rata 3, tel/fax 348 104
e-mail: jav.bilj.ivan.rajcic@st.htnet.hr
Srećko Vištica, prisjednik
Ilija Šarić, prisjednik

Rubić Mira, Domovinskog rata 11, tel/fax. 348043
e-mail: jb-mira.rubic@st.htnet.hr

Zlokić Slobodan, Velebitska 26, tel/fax. 534 528
e-mail:jb-slobodan-zlokic@st.htnet.hr
Helena Dragun, prisjednik
Ante Zlokić, prisjednik
Kornelija Valjan, jb savjetnik
Tihomir Malenica, vježbenik

21300 SUPETAR (021)
Kuzmanić Ervin, Ratac 2, tel/fax. 630 555,
e-mail: ervin.kuzmanic@st.htnet.hr
Dinko Martinović , jb savjetnik
Ivana Miletić, jb vježbenik

21460 STARI GRAD (021)
Plenković Jadranka, Sv. Rok bb, tel/fax. 765 547
e-mail: jadranka.plenkovic@st.htnet.hr

10380 SVETI IVAN ZELINA (01)
Rački Branka, Trg Ante Starčevića 14/II,
tel/fax. 206 09 37
e-mail: branka.racki@zg.htnet.hr
Ivana Goricaj, vježbenik

22000 ŠIBENIK (022)
Malenica Ljiljanka, Fra Stjepan Zlatovića 18,
tel.331 812, fax. 331 819
e-mail: javni.biljeznik.ljiljanka.malenica@si.htnet.hr
Vesna Maretić, jb savjetnik

Lučev Igor, S.Radića 79a, tel/fax. 330 025
e-mail: notar-lucev@si.htnet.hr
Vinko Bukić, prisjednik

Vuletin Vojislav, Vladimira Nazora 15, tel. 212 096 , fax.213190
e-mail: javni.biljeznik.vuletin@st.htnet.hr
Marko Vuletin, jb savjetnik

21220 TROGIR(021)
Biuk Željena, Matije Gupca 1/II, tel/fax. 885 397
e-mail: zeljana.biuk@st.htnet.hr
Velebita Erkapić, prisjednik

Žanko Petar, Matije Gupca 1/I tel/fax. 885 330
e-mail: notar.petar.zanko@st.t-com.hr
Danira Margeta-Nuber, prisjednik
Ana Pavković, jb savjetnik

52470 UMAG (052)
Krajina Željko, Trgovačka 1, tel.743464,fax.743463
e-mail: mak.krajina@pu.htnet.hr
Ivan Kukučka, prisjednik
Danijela Diković Komadina, prisjednik
Valerija Samaržija, vježbenik

31550 VALPOVO (031)
Popović Mandica, Vijenac 107.brigade HV br. 3, tel/fax. 650 211
e-mail: javni.biljeznik.mandica.popovic@os.htnet.hr

42000 VARAŽDIN (042)
Benc Rankica, Vrazova 8c, tel.211400,212558,fax.211 400
e-mail: rankica.benc@vz.t-com.hr
Lidija Metlikovec, prisjednik
Andreja Pavleković, vježbenik

Čmrlec-Kišić Biserka, Mihanovićeva 2, tel. 211 662, fax.211699
e-mail: biserka.cmrlec-kisic@vz.htnet.hr
Mirella Đula, vježbenik

Duić Melanija, Franjevački trg 17, tel/fax. 212 214,
e-mail: melanija.duic@vz.htnet.hr
Andreja Levatić, prisjednik
Morana Mikinović, vježbenik

Rauš-Klier Zvjezdana, Anina 2, tel.212812,fax.200672
e-mail: zvjezdana-raus.klier@vz.htnet.hr
Željka Brlek-Margetić, prisjednik

Štimac Bojana, Braće Radića br. 6, tel/fax. 212 833
e-mail: jb.bojana.stimac@vz.htnet.hr
Lana Mihinjač, prisjednik
Iva Zadrović, jb savjetnik
Martina Ivek, vježbenik

Vajdić-Sevšek Jagoda, Pavlinska 5, tel/fax. 320 015
e-mail: jagoda.sevsek-vajdic@vz.htnet.hr
Jasenka Pjevac, prisjednik
Sunčica Gložinić, jb savjetnik

10410 VELIKA GORICA (01)
Maleković Ivan, Trg k. Tomislava 7
tel. 622 21 23, fax 622 52 66
e-mail: notar-malekovic@zg.htnet.hr
Bernarda Meštrović, prisjednik
Sanja Črnko, vježbenik
Ivana Švegar, vježbenik
Nikola Kovačević, vježbenik

Mirčetić Nives, N. Šopa 41, tel. 622 52 77, fax.6232583
e-mail: nives.mircetic@zg.htnet.hr
Martina Begović, prisjednik

Spevec Ranka, Trg K.Tomislava 39
tel. 621 38 69, fax. 625 11 06
e-mail: jb.ranka.spevec@zg.htnet.hr
Jasminka Vrba, prisjednik

42207 VINICA (042)
Trstenjak Stjepan, Opečka 7, tel/fax. 722 461
e-mail: sttrstenjak@inet.hr

32100 VINKOVCI (032)
Kovač Mirodar, Trg B. J. Šokčevića 1, tel/fax. 334 235
e-mail: kovac-mirodar-javni-biljeznik@vk.htnet.hr
Nikola Perković, jb vježbenik

Mirić Želimir, Duga ulica broj 10/I, tel/fax. 334 221
e-mail: jb-miric-zelimir@vk.htnet.hr
Marijan Mendeš, prisjednik

Vulić Nikola, Vladimira Nazora 13, tel/fax. 338 050
e-mail:nikola.vulic@vu.t-com.hr

33400 VIROVITICA (033)
Filipović-Kovačić Dubravka, Andrije Kačića Miošića 2, tel/fax. 726 850
filipovic-kovacic.dubravka.javni.biljez@vt.t-com.hr

21480 VIS (021)
Mladineo-Gazija Margarita, Šetalište Stare Isse 2,
Tel/fax. 718 088, e-mail: j.b.m.mladineo@hi.htnet.hr

52463 VIŠNJAN (052)
Poropat Anka, Trg slobode 1, tel/fax. 427 852
e-mail: jb-poropat.anka@pu.htnet.hr
Adriana Petrović Pilar, prisjednik

22211 VODICE (022)
Gojanović Aljoša, Obala Juričev Ive Cote 27
tel. 441 644, fax.440 944
e-mail: aljosa.gojanovic@si.t-com.hr

10340 VRBOVEC (01)
Koretić Dubravka, Ul. poginulih branitelja bb,
tel/fax. 279 28 92
e-mail: javni.biljeznik.dubravka.koretic@si.t-com.hr

21276 VRGORAC (021)
Kristić Ivan, Tina Ujevića 13, tel. 675 160 , 098 448795
e-mail: ivan.kristic@st.htnet.hr

32000 VUKOVAR (032)
Arambašić Boro, I. G. Kovačića 2/I
tel. 441 988, fax. 441 989
e-mail: jb-boro.arambasic@vk.htnet.hr
Brigita Korovljević, jb savjetnik

Kovačić Jelica, Andrije Hebranga 11, tel/fax. 421 278
e-mail: javni.biljeznik.jelica.kovacevic@vk.htnet.hr
Sanja Tokić, jb savjetnik

Paunović Fedor, Dr. Franje Tuđmana 5, tel/fax. 443 331
e-mail: javni-biljeznik-fedor-paunovic@vk.htnet.hr
Srđan Milaković, vježbenik

49210 ZABOK (049)
Podgajski Vlasto, Matije Gupca 70
tel. 221 168, fax.501197
e-mail: vlasto.podgajski@kr.t-com.hr
Jadranka Kramar, prisjednik

23000 ZADAR (023)

Grigillo-Ramljak Darija, Dalmat.sabora 5
tel/fax. 213 000
e-mail: darija.grigillo-ramljak@zd.htnet.hr
Nikola Bilan, vježbenik
Josipa Zubčić, jb sajvetnik

Kolega-Zubčić Alkica, Stjepana Radića 42b,
tel/fax. 300 900
e-mail: notar-zubcic@zd.htnet.hr
Emil Brkić, prisjednik
Dragana Lečković, vježbenik

Marčina Vera, 112.brigade br.3, tel/fax. 314 665
e-mail: notar.marcina@zadar.net
Jelena Skoblar, prisjednik
Goran Marčina, vježbenik
Milena Ikić, jb savjetnik

Milovac Nadica, Zlatarska 3, tel.301300,fax.301301,
e-mail:notar-milovac@zd.htnet.hr
Dunja Vulić, prisjednik

Mišković mr. sc. Davor, Ul. Mihovila Klaića 7, tel/fax. 311 111,
e-mail: notar-davor-miskovic@zd.htnet.hr
Ljiljana Belić, prisjednik

Mišković Pavica, Braće Vranjanin 9, tel/fax. 319 167,
e-mail: pavica.miskovic@zd.htnet.hr
Ana Mikulić, vježbenik
Martina Dražina, jb savjetnik

10290 ZAPREŠIĆ (01)

Adžija Ivan, Baltazara A. Krčelića 15
tel.3310875, fax.3310876
e-mail: ivan.adzija@zg.htnet.hr
Lidija Kolombo, prisjednik
Mirta Adžija, vježbenik

49250 ZLATAR (049)

Bartolek Zvonimir, Trg Slobode 2, tel/fax. 466 808
e-mail: javni.biljeznik.bartolek.zvonimir@kr.t-com.hr

Pozaić Đurđica, Zagrebačka 15a, tel/fax. 467 077
e-mail: djurdjica.pozaic@kr.htnet.hr

52 341 ŽMINJ (052)

Erak Dušić Morana, Pazinska cesta bb,
tel/fax. 846 130
e-mail: notar.erak.dusic@pu.htnet.hr

32270 ŽUPANJA (032)

Kaluđer Mladen, Veliki Kraj 59, tel/fax. 830 130
e-mail: kaludjer.mladen.javni.biljeznik@vk.t-com.hr

Marošević Kata, Veliki Kraj 54, tel/fax. 832 793
e-mail: marosevic-kata-jb@vk.htnet.hr